EHL-İ BEYT NÛRU

Erenlerin Aynası

DERVİŞ ZEKİM

İstanbul - 2000

EHL-İ BEYT NÛRU

Erenlerin Aynası

DERVİŞ ZEKİM

EHL-İ BEYT NÛRU
Erenlerin Aynası
- Üçüncü Cilt -

DERVİŞ ZEKİM

İsteme Adresi
Zeki Güngör
Cumhuriyet Mahallesi Kıbrıs Cad.
Asude Sok. No: 8 D. 3
Soğanlı - Bahçelievler/İSTANBUL

Tel.: (0212) 436 47 52

Dizgi
REBA
(0212) 527 02 92

Baskı
KUŞAK OFSET
(0212) 520 85 80

Her Hakkı Mahfuzdur
İzinsiz iktibas edilemez

Sayın Okuyucu dostlar,

Bu size sunduğum üçüncü cilt eserimde, DAR Kitabı'nı yazmadan geçemedim.

Ehl-i Beyt bendesi olup da musahip olan muhibbanlar dünyadan ahirete intikal ettikleri zaman dar çekilir.

Günümüzde Dar Kitabı'nın unutulma sahasına geldiğini gördüm. Herkesin okuyup öğrenmesi için, o hizmeti kolayca icra etmelerini gönülden arzuladığım için, Dar Kitabı'nı Arapçadan Türkçeye çevirdim. Herkesin okuyup kolayca icra etmesini Yüce Allah'tan niyaz ederim.

İki cihanda Muhammed Mustafa, Aliyyü'l-Murtaza, Ehl-i Beyt hakkı için Derviş Zeki'yi de duadan mahrum etmeyin.

Besmeleyi çok çekin, salavat verin.

Sevgilerimle.

DERVİŞ ZEKİM

DAR KİTABI BUDUR

Bismillâhirrahmânirrahim

Elhamdü lillâhillezî halekassemâvâti ve'l-arda ve mâ beynehumâ fî sitteti eyyâmin sümmestevâ ale'l-'arş'il-'azıym.

Bu okunan Kur'ân-ı azîmin ve Furkan-ı kerîm'in ve Kelâm-ı kadîm'in izzeti ve azameti ve şevketi ve kerâmeti ve bereketi ve fazîleti hürmeti hakkı içün Hak Taâlâ Hazretleri, ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı var ise affeyleye. Cümle günahlarını bahş eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

Yedi kat yer ve yedi kat gök arş ü kürsî, levh i kalem ve onsekiz bin âlem ve onsekiz bin âlemde olan insleri ve cinleri ve devleri ve perileri ve yer-yüzünde olan balıkları vehûş u tuyûr cümle mahlûkatı sen yarattın. Senin bin bir ismin vardır. Ulu adın hürmeti hakkı içün Yâ Rabbe'l-âlemîn veyâ erhame'r-râhimîn Hak Taâlâ Hazretleri, ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı varsa afeyleye. Cümle günahlarını bahş

eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

Yâ Rabbi, Senin Tanrılığın, Birliğin, Varlığın, Lûtfun, keremin, İn'âmın ve İhsânın, Kadîmliğin ve Hakîmliğin, Azametin ve Fazîletin ve İnâyetin hürmeti hakkı içün, Hak Taâlâ Hazretleri ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre, azâbı var ise affeyleye. Cümle günahlarını bahş eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

Yedi kat yerde ve yedi kat gökte, arşda ve kürsde, levh i kalemde, onsekiz bin âlemde olan meleklerin, feriştahlerin virdlerinin ve zikirlerinin ve tesbîhlerinin ve tehlîllerinin ve ibâdetlerinin ve irâdetlerinin ettikleri hizmetlerinin ve kullarının ve izzetlerinin ve azametlerinin hürmeti hakkı içün Hak Taâlâ Hazretleri ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı var ise affeyleye. Cümle günahlarını bahş eyleye, Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye

DİYELİM ALLAH ALLAH

Nâdi Aliyyen mezheru'l-acâibü tecduhu avnen

leke fi'n-nevâibu ila'llâhu hâcete 'aleyhâ külli hâmmim veğammim seyenceli azametike Yâ Allâh Yâ Allâh Yâ Allâh ve bi-nûri nübüvvetike Yâ Muhammed Yâ Muhammed Yâ Muhammed ve bi-nûri sırrı velâyetike yâ Alî Yâ Alî Yâ Alî. Ve 'aleyhâ muhavvilu edrikni edrikni edrikni ağısni ağısni ağısni yâ gıyâse'l-müstağısîn. Lâ fetâ illâ Alî, lâ seyfe illâ Zülfikar.

Bu zikrolunan nâdi Alî'nin izzeti ve şevketi ve azameti hürmeti hakkı içün Hak Taâlâ Hazretleri, ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı var ise affeyleye. Cümle günahlarını bahş eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyade eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

İki cihan serveri Muhammed Mustafa'nın ve Şâhı Merdân Aliyyü'l-Murtazâ'nın ve Fâtımatü'z-Zehrâ'nın ve Hatîcetü'l-kübrâ'nın ve İmâm-ı Hasan Hulğu Rizâ'nın ve İmâm-ı Hüseyn'in şehîd-i Kerbelânın ve İmâm-ı Zeyne'l-âbidîn-i mâ'sûm-i pâkin ve İmâm-ı Muhammed Bâkır'ın ve İmâm-ı Ca'fer-i Sâdık'ın ve İmâm-ı Mûsâ Kâzım'ın ve İmâm-ı Alî Mûsâ Rızâ'nın ve İmâm-ı Tagı'nın ve İmâm-ı Naki'nin ve İmâm-ı Hasanü'l-Askerî'nin ve İmâm-ı Muhammed Mehdî'nin ve bu zikrolunan ulü'l-azîm imamların hürmeti hakkı içün Hak Taâlâ Hazretleri ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı var ise affeyleye. Cümle gü-

nahlarını bahş eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

Ve Âdem Peygamber'in ve Havvâ Ananın ve Âdem Peygamber'e olan hürmetin ve izzetin ve azametin ve buyruk tutup secde iden melâikenin ve ona olan ulu hasenâtın ve cümle anın evlâdının evlâdı olan peygamberlerin hürmeti hakkı içün Hak Taâlâ Hazretleri, ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı var ise affeyleye. Cümle günahlarını bahş eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

İbrahim Halîlu'l-lâh Peygamber'e âteşi gülzâr ettiğinin ve Dâvud Peygamber'in elinde demiri ödsuz eridip mum ettiğinin ve Süleyman Peygamber'in parmağında olan mührün inse ve cinne ve deve ve perîye, âteşe ve suya, huyuşa tuyûra hükmettiğinin hürmeti hakkı içün Hak Taâlâ Hazretleri, ol geçen merhûmînin kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı var ise afeyleye. Cümle günahlarını bahş eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

Eyyûb Peygamber'in tenine kurtlar düşüp yine sıhhat bulduğunun ve Ya'kûb Peygamber'in oğlu Yûsuf'dan ayrılıp ağlayı ağlayı gözleri kör olup ve Yûsuf Mısr'a Sultân olup bir nice zaman hasreti birbirine kavuşup Ya'kûb Peygamber'in gözleri açılıp şâd ü hürrem olduğunun hürmeti hakkı içün Hak Ta'âlâ Hazretleri, ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı var ise affeyleye. Cümle günahlarını bahş eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

Mûsâ Peygamber'in Tûr Dağı'nda Hak ile ettiği kelimâtın ve münâcâtlarının ve elindeki asâsı ejderha olup ervani yuttuğunun, asâ ile gösterdiği mu'cizâtın ve İsâ Peygamber'in nefesiyle ölüleri diri kılup Dâvûd'a nâzil olan Zebûr'un, Mûsâ'ya nâzil olan Tevrat'ın, İsâ'ya nâzil olan İncîl'in ve iki cihan serveri Muhammed Mustafa'ya nâzil olan Kur'ân-ı azîm'in ve Furkan-ı kerîm'in ve Kelâm-ı kadîm'in ve bu zikrolunan dört kitab ve yedi mushafın yüz on dört sûre-i kelâmın, 32 süpârenin, 29 hecenin hürmeti hakkı içün Hak Taâlâ Hazretleri, ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı var ise afeyleye. Cümle günahlarını bahş eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

Ve hameletü'l-arş melâikeleri Cebrâil ve Mikâil ve İsrâfil ve Azrâil ululukları hürmeti hakkı içün Hak Taâlâ Hazretleri, ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı var ise affeyleye. Cümle günahlarını bahş eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

Mekke'nin ve Medîne'nin hürmeti hakkı içün Mekke'ye ve Medîne'ye cem' olan 80.000 hacının, 90.000 duâcının ve Arafat'da kesilen İsmâil peygamber kurbanının ve Ka'be-i şerîf kapısında olan Hacerü'l-esved taşının ve Âbu Zemzem suyunun ve Ka'be-i şerîf'de kılınan kabûl olmuş namazın hürmeti hakkı içün Hak Taâlâ Hazretleri, ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı var ise afeyleye. Cümle günahlarını bahş eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

İki Cihan Serveri Muhammed Mustafa'ya Hak Taâlâ ihsan şefâatinin ve hürmetinin ve mu'cizâtının ve kerâmetinin, ve Şâh-ı merdân Aliyyü'l-Murtazâ'nın kerâmetinin ve azametinin ve Düldül'ün ve Zülfikar'ın ve Kamber'iin ve Zülfikar ile ettiği gazânın hürmeti hakkı içün Hak Taâlâ Haz

retleri, ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı var ise afeyleye. Cümle günahlarını bahş eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

Yedi tamu, sekiz uçmak cennetin içinde olan dört ırmağın, biri süttür, biri baldır, biri hamirdir, biri âb-u kevserdir. Ona sâkî olan İmâm Aliyyü'l-Murtazâ'nın hizmetinde olan imamların vildânlarının ve hûrîlerin hulle donun biçen İdris Peygamber'in ve âb-u kevser nasîb olan mü'min kullarının hürmeti hakkı içün Hak Taâlâ Hazretleri, ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı var ise afeyleye. Cümle günahlarını bahş eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

İki Cihan Serveri Muhammed Mustafa'nın ve sırr-ı Aliyyü'l-Murtazâ'nın vardıkları mihrâcın vurundukları tâcın, mi'râca giderken bindiği Burak'ın ve Burak'ı getüren Cebraîl-i emîn'in ve ayağı altında bile kalkan Muallak taşının ve Mi'râc'da Hak'la vuslat olup merhabâ iden kulların ve söylenen doksan bin kelâmın ve anda olan sohbet-i irfânın ve anda dilenen hâcetlerin ve anda olan ibâdetlerin ve

irâdetlerin ve anda kabûl olan duâların ve anda olan secde-i temâşâların ve ziyarete gelen melâikelerin, ferişţahların kırklar cem'inde içilen şerbet-i engûrun ve anı getiren Selmân-ı Fârisî'nin ve anda olan meclis-i irfânın ve anda dutulan kırklar semahının ve Hazret-i Habîb'in kırklara şakk ettiği tenvîr-i şu'lenin ve ol dîvân-ı dergâhında kabûl olan ulü'l-azîm secde ve ulu cem'iyyetin hürmeti hakkı içün Hak Teâlâ Hazretleri, ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı var ise afeyleye. Cümle günahlarını bahş eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

Yüzyirmidört bin peygamberlerin üçyüz onüç Mürsellerin, velîlerin, nebîlerin, alçakta yücede, zâhirde ve bâtında olan erlerin, evliyâların, azîzlerin, şehîdlerin, gözcülerin, bekçilerin ve şehid düşmüş canların dört köşe, yedi iklim levh i kalem ve onsekiz bin âlemi saklayıp bekleyenlerin yüzü suyu hürmeti hakkı içün Hak Taâlâ Hazretleri, ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı var ise afeyleye. Cümle günahlarını bahş eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

Yalınızla yoldaş olan, çağırınca gelüp yetişen boz atlı, burak donlu, eli altun çevgânlı, başı yeşil kisvetli Hazret-i Hızır, İlyas Nebînin ve karanlık iklîmde içtiği âb-u hayatın ve ol âb-u hayatı bulup içirenin hürmeti hakkı içün Hak Taâlâ Hazretleri , ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı var ise afeyleye. Cümle günahlarını bahş eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

Ve Hakk'a yakın olan mü'min kullarının duâsı müstecâb olan canların ve Haleb'de yatan Seyyid Nesîmî'nin ve Bağdad'da asılan Mansûr'un ve dâr-ı mansûr olan mü'min ve müslim kullarının ve çekilen Alî gülbenginin hürmeti hakkı içün Hak Taâlâ Hazretleri, ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı var ise affeyleye. Cümle günahlarını bahş eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

Yârabbi, yüzümüz kara, günahımız çokdur. Dîvânı dergâhında duâmızı sen kabûl eyle, red eyleme. Ol senin Hak'lığın hakkı içün fazl-ı muhabbet, Zât-ı Muhammed Mustafa hakkı içün, cemâl-i pertev-i

şevki hakkı içün, Kelâm-ı kadîm muallâ, arş ü kürsi fersu hakkı içün Muhammed Mustafa ve Aliyyü'l-Murtazâ hakkı içün, velîlerin hırkası hakkı içün, beni Seyyid Gâzî etdiği mi'râc hakkı içün serâser cümle enbiyâlar hakkı içün, tarîkımiz evliyâ hakkı içün müdâm çağırdığımız ol Şâh hakkı içün, hâceti makbûl olan dergâh hakkı içün, dökülen Şâh-ı Hüseyin şehîd hakkı içün, çağırınca yetişen erenler hakkı içün, ayne'l-Hak söyleyen Mansûr hakkı içün, şehîdlerin dökülen kanı hakkı içün, hem Oniki İmâm şah-zâdelerin hakkı içün, Seyyid Gâzî Hacı Bektâş-ı Velî hakkı içün, erenlerin ettiği ikrar hakkı içün, Mecnûn ile Leylâ hasreti hakkı içün, Üçler, Yediler, Kırklar hakkı içün, budala serbeser hakkı içün, erenlerin hırkası şalı hakkı içün, saf ehl-i saf hakkı içün, Horasan pîrleri nuktı hakkı içün, nihân dervişleri sırrı hakkı içün, bu yoldaki pîrlerin hakkı içün, âşıkların âteş-i âhı hakkı içün, tesbîh sehergâhî hakkı içün suçum bağışla Kerbelâ hakkı içün, kamu mü'minlerin Şâhı Muhammed Mustafa'nın hakkı içün kabûl et bu duâmızı Yâ Alî. Sensin cümlenin pîş ü penâhı hürmeti hakkı içün Hak Taâlâ Hazretleri, ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı var ise afeyleye. Cümle günahlarını bahş eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

Ve Erdebîl'de yatan Şeyh Safî Hazretleri'nin ve Sultân Hatâî pâdişâhının sürdükleri yollarının ve yakin tevhîdlerinin ve ulü'l-azıym cemiyetlerinin, zevk ve safâlarının cümle tahta geçen merhûmun ve evlâdlarının ve mürşid-i kâmil Sultan Süleyman Dehman Şâhımızın dîn ve devleti hürmeti hakkı içün Hak Taâlâ Hazretleri, ol geçen merhûmîn kabrini cennetü'l-me'vâ, suâlini âsân getüre. Azâbı var ise afeyleye. Cümle günahlarını bahş eyleye. Rahmet ve mağfiret üzere ise rahmet ve mağfiretini günden güne ziyâde eyleye.

DİYELİM ALLAH ALLAH

Ve cümle zâhirde olup Allâh Allâh diyen mü'min ve müslim kullarının geçmişlerinin Hak Taâlâ Hazretleri rahmet eyleyüp nûrların derecelerin ziyâde eyleyüp bâkîlerinin ömürlerini uzun, binâlarını pek olup, vakit sâatlerini kutlu ve mübârek eyleye.

ALLAH ALLAH EYVALLAH
GERÇEKLER DEMİNE HUUU!...

(Temâm)

HAZRET-İ ALÎ (r.a) Resûlullah'ın dâmâdı ve amcası oğludur. Cennetle müjdelenmiş ve İslâm halifelerinin dördüncüsüdür. Hicretten yirmi üç yıl önce Mekke'de doğdu. Beş yaşından itibaren Resûlullah (s.a.v.) ile beraber yaşadı Hazret-i Ali.

Mekkeliler'in bütün cefâlarına katlandı. Resûlullah (s.a.v.) hicret için emir gelince her tehlikeyi göze alarak onun yatağına yatıp hiç kimseden çekinmedi. Ertesi gün kendisine emanet edilen şeyleri sahiplerine verip yalın ayak yolculuğa çıktı ve Resulullâh'a Kuba'da yetişti. Kendisi; Bedir, Uhud, Hendek ve diğer gazâlarda bulundu. Yemen muharebesinde ordu başkomutanlığı yaptı. Hazret-i Ali'nin kendisine çok âyet gelmiştir. Evliyânın atası, bütün kerametlerin hazinesidir. Cömertlik, merhamet

ve diğer yüksek faziletler kendisinde toplanmıştır. Devamlı Peygamber Efendimizin yanında bulunması, O'na ilk kavuşanlardan olması sebebiyle Kur'ân'ın hükümlerini en iyi bilen O idi. Bilhassa âyetlerin iniş sebepleri konusunda birçok rivayetleri vardı. Bu konuda buyuruyor ki: "Sorunuz bana ne sorarsanız. Allâh'ın kitabını bana sorunuz. Vallâhi bir âyet yoktur ki, gece mi, gündüz mü, dağda mı, sahrada mı nâzil olduğunu bilmeyeyim. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) vefat edince O yıkadı, kefenledi. Bu son mübârek vazife O'na nasip oldu. Hazret-i Ali (r.a); "Eğer ben Fâtiha suresini tefsir etsem, yetmiş deve götüremez" buyurmuştur. Hazret-i Peygamber (s.a.v.) demiştir ki;

"Ben ilmin şehriyim, o şehrin kapısı Ali'dir."

"Ali'ye bakmak ibâdettir."

"Ali'yi inciden beni incitmiş gibidir."

"Kızım Fatıma'yı Ali'ye vermemi Rabbim bana emreyledi."

"Allâhü Taâlâ her peygamberin sülalesi kendinden, benim sülalemi de Ali'den halk etmiştir."

"Benim ehl-i beytim Nuh aleyhisselamın gemisi gibidir, onlara tabi olan selamet bulur, olmayan helâk olur."

Hicri kırkıncı yılın Ramazan ayının on yedinci günü sabah namazına durduğu esnada İbn-i Mülcem adında bir hârici tarafından, başına zehirle bilenmiş kılıçla vurularak şehid edildi. Kabri Kûfe'de Necef denilen yerdedir. Kesin olarak nerde olduğu belli

değildir. Başka kaynaklardan edinilen bilgilere göre Medîne'de olduğu belirtilmektedir.

Câhil bilmediğini sormaktan utanmasın.

Âlim içinden çıkamayacağı bir meselede en iyisini Allâh bilir demekten sakınmasın.

Sizin için korktuğum şeylerin başında nefsinin isteğine uymak gelir.Birincisi Hak yolundan alıkoyar, ikincisi ise âhireti unutturur.

Takvâ; hataya devam etmemek, aldanmamaktır.

Kalpler kaplara benzer, hayırlı olanı hayırla dolu olanıdır.

Hazret- Ali demiştir ki:

"Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum."

"İlim Çin'de dahi olsa gidip alınız."

HASAN BİN ALİ; Hazret-i Ali'nin büyük oğlu, Rasûlullâh'ın torunu, On İki İmam'ın ikincisi İslam halîfelerinin beşincisidir. Hicretin üçüncü yılı Ramazan ortalarında Medine'de doğmuştur. Lakabı mücteba, künyesi Ebû Muhammed'dir. Rasûl Efendimiz kulağına ezan okudu ve ismini Hasan koydu. Beyaz ve güzel yüzlü olup Rasûlullâh'a çok benzerdi. Hazret-i Ali (r.a.) şehid olduğu zaman 661 (H.40) yılında 37 yaşında idi. Kûfe'de halife seçildi. Kırk binden fazla kişi biat etti. Yedi ay kadar Irak, Hicaz, Horasan ve Yemen'e hükmettikten sonra Muaviye'nin Şam'dan gönderdiği ordu ile karşılaştı ve çok müslüman kanı dökülmeden iki taraftan birinin

gâlip gelemeyeceğini düşünerek harpten vaz geçti ve halifeliği bıraktı. Rasûlullâh (s.a.v) Hz. Hasan ve Hüseyin (r.a.)'i çok severdi. Bir gün Peygamber Efendimiz torunlarını kasdedip; "Allâh'ım ben bu ikisini seviyorum, sen de bunları sev. Onlardan nefret edenlerden sen de nefret et."buyurdu. Efendimiz Muhammed (s.a.v.) hadis-i şeriflerinde buyurmuştur ki: "İçinizden en hayırlısı Ali, gençleriniz arasında en hayırlıları Hasan ve Hüseyin, kadınlarınızın en hayırlısı Fatıma'dır.

Hasanla Hüseyin cennet gençlerinin büyüğüdürler. Rasûlullâh Efendimiz; "Kim güneşi kaybederse aya başvursun, onu da kaybederse yıldızlara başvursun." buyurunca sahâbe-i kirâm bunun izahını istediler. Rasûlullâh da şöyle açıkladı: "Güneş benim, ay Ali'dir. Kuzey ve güney kutbuna yakın olan o iki yıldız Hasan ile Hüseyin'dir.

Bir gün Hazret-i Hasan ile yola çıkmışlardı. Bir hurmalıkta Abdullah bin Zübeyir ile dinlendiler. Ağaçlar kurumuştu. Abdullah bin Zübeyir; "Ağaçta hurma olsa iyi olurdu." dedi. Hazret-i Hasan gizlice dua etti. Ağacın biri hemen yeşerdi, dalları hurma ile doldu. Orada bulunanlar bu bir sihirdir dediler. Hazret-i Hasan; "Hayır sihir değildir, Rasûlullâh'ın torununun kabul olan duası ile Cenâb-ı Hak yaratmıştır." buyurdu.

Hazret-i Hasan 671 (H. 49) yılında karısı Cude'nin verdiği zehir ile vefat etti. Naaşı Medine'deki Baki mezarlığındadır. Hazret-i Hasan'ın soyundan gelenlere şerif denir.

Bir gün Hazret-i Hasan ile Hüseyin, Rasûlullâh'ın huzurunda güreşiyorlardı. Rasûlullâh Hz. Hasan'ı teşvik buyurdu. Hz. Fâtıma da oradaydı. "Yâ Rasûlullâh, Hazret-i Hasan büyüktür, hep onun tarafını tutuyorsunuz. Halbuki küçüğe yardımcı olmak daha uygun değil midir?" dedi. Rasûlullâh Efendimiz; "Yâ Fatıma, Cebrâil (a.s) Hüseyin'e yardım ediyor" buyurdu.

HAZRET-İ İMAM HÜSEYİN; Rasûlullâh'ın torunu, Hazret-i Ali'nin oğludur. On İki İmam'ın üçüncüsü, Ehl-i Beyt'in beşincisidir. Hicretin altıncı yılında M. 626'da doğdu. Hüseyin adı O'na Hazret-i Rasûlullâh tarafından verildi. Künyesi Ebû Abdullah'dır, lakabı Seyyîd'dir ve Şehîd'dir. Bir gün sabah namazından sonra Rasûlullâh mübarek yüzünü ashâba çevirmeden Hazret-i Ali'yi çağırdı. Beraber mescidden çıktılar. Kimse onların nereye gittiklerini anlayamadılar. İkisi birlikte Hazret-i Fatıma'nın evine gittiler. Hazreti Ali'ye kapıda durup kimseyi içeri sokmamasını emir buyurdu. Zîrâ Hazret-i Hüseyin dünyaya gelmişti. Hazret-i Ali bu esnada dört yüz yirmi dört bin meleğin tebrik için geldiğini Efendimize bildirdi.

Rasûlullâh Efendimiz Hazret-i Hüseyin doğduğu zaman kulağına; "O cennet çocuklarının efendisi seyyiddir" diye seslenmişti. Usâme bin Zeyd, bir gece Peygamber Efendimizi (s.a.v.) gördüğünü ve O'nun; "Bunlar benim oğullarımdır, kızımın oğullarıdır. Allâh'ım ben onları seviyorum, sen de onları

sev, onları sevenleri de sev" dediğini rivayet etmiştir. Bir defasında da Peygamber Efendimiz; "Hüseyin benden, ben de Hüseyin'denim. Allâhü Taâlâ Hüseyin'i seveni sever." buyurmuştur. Hazret-i Hüseyin daha binlerce hadis-i şerifte medh edilmiştir.

Bir gün ashâb Peygamber Efendimize sordular: "Yâ Rasûlallâh Ehl-i Beyt kimlerdir?" O esnada İmam Ali geldi. Mübarek paltosunun altına aldılar. Fatımatü'z-Zehra geldi, onu da yanına aldılar. İmam Hasan geldi onu da bir yanına aldılar, İmam Hüseyin geldi onu da bir yanına alarak; "İşte bunlar benim Ehl-i Beyt'im" buyurdular.

Hazret-i Hüseyin, dedesi Rasûlullâh'ın huzuruna varmıştı. Ubey bin Ka'b da huzurunda idi. "Merhaba ey Ebâ Abdullah, ey göklerin ve yerin süsü" diye hitap etti. Übey bin Ka'b ve Rasûlullâh göklere ve yerlere senden başka süs var mıdır? dedi. Rasûlullâh; "Beni insanlara peygamber olarak gönderen Allâhü Taâlâ'nın hakkı için Hüseyin bin Ali yeryüzünün merkezinin süsüdür, O'ndan ziyade süs göklerin tabakalarındadır"buyurdu.

Bir gün Hazret-i Hüseyin Peygamber Efendimizin yanında idi. Annesine gitmek istiyordu. Hava çok yağmurlu idi. Rasûlullâh dua buyurdu. Hazret-i Hüseyin eve gidinceye kadar yağmur ara verdi.

Bir gün Rasûlullâh Efendimiz Hazret-i Hüseyin'i sağ dizine, oğlu İbrahim'i sol dizine aldı. Cebrâil (a.s.) gelip; "Hak Taâlâ bu ikisinden birini alacaktır, birini seç" dedi. Peygamberimiz; "Yâ Cebrâil eğer

Hüseyin vefat ederse benim canım yandığı gibi Ali'nin Fâtıma'nın canları da yanar. İbrahim giderse en çok ben üzülürüm. Benim üzüntümü onların üzüntüsüne tercih ediyorum" buyurdular. Üç gün sonra oğlu İbrahim vefat etti.

Hazret-i Hüseyin Rasûlullâh'ın yanına her gelişinde O'nu öper, "Selâmet ve saâdet o kimseye ki, oğlum İbrahim'i ona feda ettim" Hazret-i Hüseyin'in sekiz çocuğu oldu. İmam Zeynel, Ümmü Gülsüm, Zeynep, Ali Ekber, Ali Asgar, Cafer, Fatıma ve Sakine.

Hazret-i Hüseyin'in yüzü karanlık gecede etrafını aydınlatırdı.

Hazret-i Hüseyin yaya olarak yirmi beş defa Hacca gitti.

Hazret-i Hüseyin buyurdu ki; "Cömert efendi, cimri hor olur."

Hazret-i Hüseyin'e Küfeliler sık sık mektup gönderip halife yapacaklarını ve ordularının çok olduğunu beyan ederler. Bunun üzerine haber almak için müslüm-i akıl iki oğlunu yanına alarak yola çıkar. Kûfe'ye vardıklarında bunları yakalayıp başlarını kesip masum İbrahim'le Muhammed'in cesetlerini Fırat nehrine atarlar. Hazret-i Hüseyin o zaman 72 kişiyle Mekke'den Irak'a yola çıktı. Yezit bunu Şam'dan haber alınca Irak valisi Ubeydullâh bin Ziyad'a emir gönderip; "Hazret-i Hüseyin'i Kûfe'ye sokma dedi." Bu da İbn-i Ebû Vakkas'ın oğlu Ömer'in kumandasında bir ordu gönderdi. Geri

dönmesini bildirdi ise de İmam bunu kabul etmeyip harp etti. Yanında bulunanlar birer birer şehid oluncaya kadar devam etti.

Sinan İbn-i Enes Nehâî Şimir aleyhilla'ne Hazret-i Hüseyin'i hicretin 61. (M.681) yılında, Muharremin 10. günü Kerbelâ'da şehid etti. Mübarek oğlu İmam Zeynel Abidin küçük olduğu için 24 bacılarla Şam'a gönderildi. Şehriban ana yeşil kanat Hak tarafından verilip havaya gitti.

İMÂM ZEYNEL ABİDİN, Peygamber Efendimiz (s.a.v) torunlarından Hazret-i Hüseyin'in oğlu, On İki İmam'ın dördüncüsüdür. 666 senesinde Medine'de doğdu. 712 (H.94)'de Medine'de şehid edildi. Künyesi Ebû Muhammed Ebûl Hasan'dır. Lakabı Şecaat ve Zeynel Abidin'dir.

İsmi Ali iken Zeynel Abidin denmesinin sebebi şudur:

Bir gece teheccüd namazı kılarken şeytan ejderha şekline girip kendisini meşgul etmek istedi. Hiç aldırış etmeyince ayak parmağını ısırdı. Parmağı çok acıdı fakat namazını bozmadı. Hak Teâlâ ejderhanın şeytan olduğunu bildirince ona vurup; "Defol ey melun"dedi. O zaman gâipden bir ses üç defa "Sen zeynel abidinsin" yani ibadet edenlerin en üstünüsün buyurdu.

Kerbelâ vak'asında yedi yaşında idi. Vak'adan sonra Şam'a gönderilenler arasında idi, oradan Medine'ye geri geldi.

İmamlığı, insanları feyz ve hidayete kavuşturması 34 yıl sürmüştür. Hazret-i İmam Efendimizden sonra halk ihtilafa düştü. Bir tarafı Muhammed Hanifi yaşlıdır o imam olsun dediler. Bir tarafı da İmam Zeynel olacak dediler. İki taraf hâcerü'l-esved taşını konuşturalım hangisi imam olacaksa o söylesin diyerek anlaştılar. Topluca gittiler. Büyüklerden dört kişi bir yeşil örtünün ucundan tutup taşın üzerine örttüler. Önce Muhammed Hanifi üç defa bağırdı: "Ey hâcerü'l-esved imamlık benim hakkım mı, amcam Muhammed Zeynel'in hakkı mı?" Taştan hiç bir çevap gelmedi. Sonra İmam Zeynel taşın yanına geldi; "Ey hâcerü'l-esved imamlık benim hakkım mı, amcam Muhammed Hanif'in hakkı mı?" diye bağırdı. Taştan nida geldi: "İmamlık Zeynel'in hakkıdır." Halk bu durumu görünce bir şey demeden dağıldılar.

Hazret-i İmam Zeynel Abidin'in bir devesi vardı. İmam şehid olunca deve İmam'ın kabri üzerine gelip göğsünü yere koyup inledi. Hiç kimse bu deveyi İmam'ın mezarı başından kaldıramadı. Hazret-i Muhammed Bâkır orada bekleyen halka buyurdu ki; "Devenin kalkması için uğraşmayın, bu deve burada ölecek." Üç gün sonra deve orada öldü.

Minhal bin Amr anlatır: "Hacca gitmiştim, İmam Zeynel abidin'i gördüm. Halka zulmüyle meşhur Huzeyme bin Kahil'i sordu; ben Kûfe'de iken hayatta idi dedim. Ellerini kaldırıp; "Yâ Rabbi, Huzeyme'ye demirin ve ateşin hararetini göster" diye dua etti. Geri döndüğümde yolda Muhtar bin Ubeyd'i gör-

düm, Huzeyme'yi sordum. Ellerinin ve ayaklarının kesildiğini ve cesedinin yakıldığını söyledi. Bunu duyunca "Subhânallâh" dedim. Muhtar sebebini sual etti. Ben de İmam'ın duasını anlattım. Halkın onun zulmünden kurtulduğu için dua ettim.

Bir gün oğulları ve birkaç kişiyle sahraya çıkmışlardı. Kahvaltı hazırlandı. Bir ceylan gelip yakınlarında durdu. İmam Zeynel Abidin "Hz. Hüseyin oğluyum, Ali ve Fatıma'nın torunuyum, gel bizimle yemek ye" dedi. Ceylan gelip beraber yediler, ceylan gitti. Hizmetçilerden birisi; "Yâ İmam, çağır yine gelsin" dedi. İmam; "Dokunmayacağınıza söz verin, çağırayım" dedi. Onlar da söz verdiler. İmam; "Yâ ceylan, biraz daha yemek yiyelim" diye çağırdı. Hemen geldi, tekrar yemeğe başladı. İmam Zeynel Hazretleri izin verdi, geri gitti. Bunu görenler hayret ettiler.

MUHAMMED BÂKIR Ehl-i Beyt'ten olan On İki İmam'ın beşincisi, Hazret-i Hüseyin'in torunu, İmam Zeynel'in oğludur. 678 (H.57) senesinde Medine'de doğdu. 732 (H.114)'de orada vefat etti. Medine'deki Baki kabristanında babasının yanına defnedildi. Câfer-i Sadık'ın babasıdır. On dokuz yıl imamlık yapmıştır. Annesi kendisini daha ufak yaşta iken kazana sokup kaynattığı için ve çok ilim sahibi olduğundan lakabına "Bâkır" denilmiştir ve zamanında bütün evliyanın feyz kaynağı olup evliyanın yolunda olanlara feyz vermiştir.

Muhammed Bâkır Hazretleri bir gün Medine'de bir grup insanla oturmuştu. Mübarek başını aşağıya eğdi, bir müddet sonra başını kaldırdı ve buyurdu ki: "Bir kişi Medine'yi görmeye gelecek. Üç gün boyunca dört yüz bin kişilik ordusuyla çok kimseleri öldürecek. Bundan büyük zarar göreceksiniz. Bu hadise gelecek yıl olacak, bundan sakınınız."

Medineliler inanmadılar. Yalnız az bir grup ile Haşimoğulları inandılar. Çünkü Haşimoğulları İmam Bâkır Hazretleri'nin büyüklüğünü bilirlerdi. Bir yıl sonra İmam Bâkır ile kendisine inananlar aileleri ile birlikte Medine'den çıktılar ve dediği gibi Erzak adında birisi geldi. İmamın bir sene önce söylediği gibi yaptı. Artık Medineliler de İmam Bâkır'ın sözüne inanırız, dediler. Sözü doğrudur, çünkü Rasûlullâh'ın torunudur, dediler.

Muhammed Bâkır Hazretleri buyurdu ki: "Bir gün Hazret-i Câbir bin Abdullah'ın yanına gittim, selâm verdim. Gözleri kapalı bir halde idi. Selâmımı aldı ve buyurdu ki: "Kimsin? Ben de Hazret-i Ali torunlarındanım, İmam Bâkır'ım" diye cevap verdim. Sonra bana; "Yâ Rasûlullâh'ın torunu yanıma gel!" diyerek beni çağırdı. Yanına vardım, benimle sohbet yaptı.

Ve Rasûlullâh buyurdu ki: "Ey Câbir! Benim oğullarımdan birini görüp konuşuncaya kadar yaşarsın. Oğlumun adı Muhammed Bâkır'dır. Allâhü Teâlâ ona nur, hikmet verecektir. Ona benden selâm söyle" dedi.

Hazret-i Câbir emanet olan Rasûlullâh'ın selâmını sahibine ulaştırdı, bir müddet sonra vefat etti. Rahmetullâh.

CÂFER-İ SÂDIK Hazretleri bütün âlimlerin gözbebeğidir.

On iki imamın altıncısı olup Hz. Ali'nin torunlarından Muhammed Bakır'ın oğludur. Mûsâ Kâzım'ın babasıdır. Medine'de M. 702 (H.83)'de doğup yine aynı yerde M. 765 (H. 148)'de vefat etti. Doğru, sadakat ehli olduğundan kendisine sadık denildi. Bütün kerametleri meşhurdur. Bir gün Câfer-i Sâdık Hazretleri, hizmetçilerini çağırdı, "Gelin, birbirimize söz verelim, kıyamette içimizden kim kurtulursa, o bize şefaat etsin!" dedi. Hizmetkârlar, "Yâ Resûlullah'ın (s.a.v.) torunu, senin bizim şefaatimize ihtiyacın mı var?" diye söylenince, o büyük imam, "Ben bu âlemle kıyamet gününde ceddimin yüzüne bakmaya utanırım" buyurdu.

Bir gün Câfer-i Sâdık Hazretleri'ne birisi çok uygunsuz sözler söyledi. İmam, sabredip hiç karşılık vermedi. Talebelerine de müdahale etmemeleri için tenbih etti. O kimse gittikten sonra İmam Câfer Hz., o adamın evine gitti. Talebeleri de arkasından gittiler. İmam'ın karşılık vereceğini zanneden talebeler, "Söylediğin sözlere karşılık seni affettim" dediğini işitince ve onun için Allâhü Teâlâ'dan affını diledi. Ben de sana hakkımı helâl ettim deyip adama hediye verdi. Bunu gören adam, Câfer-i Sâdık Hz.'nden

özür diledi. Kendi kabahatini itiraf edip tevbe etti. Buyurdu ki: "Nefsi için mücadele kerâmete kavuşur.

Nefsi ile Allah için mücadele eden Allâhü Taâlâ'ya kavuşur.

İmâm Câfer-i Sâdık Hazret-i Ali'ye çok benzerdi.

On evlâdı olup yedisi erkek, üçü kız idi. Oğulları Mûsâ Kâzım, İshak Muhammed, İsmail, Abdullah, Abbas ve Ali'dir. Evlâdlarının hepsi zamanın mürşidleriydiler. İmâm Câfer-i Sadık Hz. bütün ilimleri babası İmâm Bâkır Hz.'nden öğrenmiştir. İlim ve fazilette zamanın bir tanesi oldu.

Altı tane madrese yaptırdı, çok talebeler yetiştirdi. Zamanında yaşayan herkese akıl, ilim hocalığı yapardı.

Câfer-i Sâdık Hz., hakikatlerin âlimi, evliyânın gönüllerinin meyvası, âriflerin, hak âşıklarının serveri, önderi idi. Tefsir ilminde eşi yok idi. Çok alçakgönüllü idi, kimseyi incitmezdi. Her mü'mini kendisinden kıymetli bilirdi.

İmâm-ı A'zam, Câfer-i Sâdık'ın sohbetlerine iki sene katıldı. Hüsniye adında onyedi yaşında kız da katıldı. İmâm'dan feyz aldı.

MÛSÂ KÂZIM, Oniki imanın yedincisi Câfer-i Sâdık Hazretleri'nin oğludur.

Künyesi Ebü'l-Hasan ve Ebû İbrâhim'dir. Lâkabı Kâzım'dır. Kendisine kötülük yapanları bağışlamasından, gazâbına hâkim olduğundan "Kâzım"

lâkabı verilmiştir. 745 senesinde doğdu ve 802 senesinde Bağdad'da hapishanede vefat etti.

Kendisine birinin eziyet veren sözü anlatınca ona dünya malı gönderirdi.

Mûsâ Kâzım Hazretleri'ni Halife Mahsûr'un oğlu Mehdî, Bağdad'a getirip habsettirdi. O gece rüyâsında Hazret-i Alî'yi gördü. Hazret-i Alî, O'na, 'Siz, yeryüzünde fesat etmek mi istiyorsunuz?' âyet-i kerîmesini okudu. Orada bulunan Rebî anlatıyor:

"O gece Mehdî beni çağırdı. Gittim. Güzel sesle âyet-i kerîmeyi okuyordu. "Mûsâ Kâzım'ı getir" dedi. Gidip hapisten alıp getirdim. Yaptığı hata için özür diledi ve kucaklaştı. Yanına alıp gördüğü rüyayı anlattı. Sonra bana dönerek, "Bunlara bin altun ver, yol hazırlığı yap, Medine'ye gitsinler" dedi.

Bir tanıdığı anlatır:

"Mûsâ Kâzım Hazretleri, Basra'ya götürdüklerinde Medâyin yakınındaki gemiye beraber binmiştik. Bizim arkamızdan bir gemi geliyordu. Çok kalabalık ve gürültü vardı. Mûsâ Kâzım Hazretleri, "Bu kalabalık nedir?" diye sordu. Gelin, denizden su almak istemiş, bileziğini denize düşürmüş. Onun için feryad ediyor" dediler. Gemilerin durmasını emir buyurdu. Kenara çekilip duâ etti. Sonra, "Onların gemicisine söyleyin, suya girsin, bileziği çıkarsın" buyurdu. Bir de gördüler ki balık, bileziği suyun yüzüne çıkardı. Gemiciye attı. Gemici aldı, geline verdi. Orada bulunanlar Mûsâ Kâzım Haz-

retleri'nin bu kerâmetine hayran olup secde-i şükür ettiler ve İmâm'ın ellerine, ayaklarına yüzlerini sürdüler, hayır duâlar eylediler.

İmâm Mûsâ Kâzım Hazretleri'ne hurma içinde zehir verdiler. "Biliyorum, bu hurmada zehir vardır, ammâ yemem gerekiyor, günüm temâm olmuştur. Yarın vücudüm sararacak, ertesi gün vefat edeceğim" dedi ve dediği oldu.

ALİ RIZÂ, Oniki İmâm'ın sekizincisi Muhammed Taki'nin babasıdır.

Künyesi, babasının künyesi gibi Ebü'l-Hasan'dır. Mûsâ Kâzım Hazretleri, O'na "Kendi künyemi bağışladım" buyurmuşlardır. Lâkabı Rızâ'dır. Babasına dediler ki: "Halîfe Me'mûn, ondan râzı olduğu için mi oğlun Ali'yi rızâ diye çağırıyorsun?". "Hayır, Allâhü Taâlâ ve Rasûlü râzı oldukları içindir" buyurdu.

Rızâ lâkabından başka her biri onun üstünlüğünü ifade etmek için söylenmiş "sâbir, zekî, velî" gibi başka lâkapları da vardır. M. 770 (H. 153)'de Medine'de doğdu. M. 818 (H. 203) senesi ramazan-ı şerîfin perşembe günü elli yaşında Tûs (Meşhed)'de vefat etti. Namazını Me'mûn kıldırdı. Me'mûn, İmâm Ali Rızâ Hazretleri'ni çok sever ve sayardı. Kızını nikâh edip İmâm'ı kendine damad yaptı. Yerine Halîfe olmasını emir ve ilân etti, paralara ismini yazdırdı.

Ali Rızâ'nın annesi anlatır:

"Hamile olduğum zaman hiç bir ağırlık duymazdım. Geceleri uykuda karnımda tesbih (sübhânallah) ve tehlîl (lâilâhe illallah) sesleri işitir, korkardım. Uyandığım zaman hiç ses duymazdım. Oğlum doğduğu zaman ellerini yere koyup bir söz söyleyen veya münacât eden bir kimse gibi dudaklarını oynattı."

Sâlih bir zât anlatır:

"Bir gün İmâm Ali Rızâ Hazretleri ile evin divarı yanında biraz sohbet ettik. O sırada bir kuş geldi, İmâm'ın önünde yere kondu, ötmeye başladı. İmâm Hz. bana sordu: Biliyor musunuz, bu kuş ne diyor? Ben de dedim ki: Ehl-i beytten olan daha iyi bilirler. Hz. İmâm, bu kuş evde bir yılan olduğunu ve yavrularını yiyeceğini söylüyor. Kalk, eve gir ve yılanı öldür, buyurdu. Eve girdim, gerçekten içeride yılan dolaşıyordu. Hemen sopa ile yılanı öldürdüm.

Halîfe Me'mûn, İmâm Ali Rızâ'yı çok sever, sık sık onunla görüşürdü. Saraya gelişinde saray görevlileri onu karşılar, hürmet gösterirlerdi. Fakat bu hürmetleri mecburiyetten idi. Çünki İmâm Hazretleri'ni sevmiyorlardı. Maşveret yaptılar, Hz. İmâm geldiğinde sarayın perdelerini kaldırmamaya ve onu karşılamamaya karar verdiler. Fakat İmâm her gelişinde ellerinde olmadan perdeyi kaldırıyorlardı. Bir gün İmâm gelince ayağa kalktılar, fakat perdeyi kaldırmada biraz durakladılar. O anda bir rüzgâr peydâ oldu ve perde kalktı. Bunu gören saray görevlileri, Allâhü Taâlâ'nın azîz ettiği kimseyi, kimse küçültemez diyerek eski hizmetlerine

devam ettiler. İbrahim ibni Abbas diyor ki:

"İmâm Ali Rızâ öyle büyüktü ki, hangi dilden sorulursa sorulsun, aynı dilden cevap verirdi. Halife Me'mûn, kendisine çok suâl sorardı. Verdiği cevaplara hayran kalırdı. Hazret-i İmâm az uyur, çok ibadet ederdi. Bir hasır üzerinde yatardı. Bir kul, İmâm Ali Rızâ'nın huzûruna varıp, "Hanımım hamiledir, duâ buyurun da bir oğlumuz olsun" dedi. Bunun üzerine İmâm, hanımın iki çocuğa hamiledir, buyurdu. Huzurlarından çıkıp giderken, çocukların adını Muhammed ve Ali koysam diye hatırımdan geçirdim, beni yoldan çağırdı. "Çocukların birine Ali, diğerine Ümmi Amr adını koy" buyurdu. Çocuklar doğdu, biri kız biri oğlan. Anneme Ümmi Amr adını sorduğumda, "O isim annemin adı idi" dedi.

MUHAMMED CEVAD TAGI, Oniki İmâm'ın dokuzuncusu İmâm Rızâ Hazretleri'nin oğludur.

Künyesi ve ismi İmâm Bâkır Hazretlerine benzediğinden, kendisine Ebû Cafer-i sânî de derler. Babası Ali Rızâ Hazretleri'nin vefatında on yaşında idi. M. 810 (H. 195) senesinde Medine'de doğup, M. 835 (H. 220) senesinde Bağdad'da vefât etti.

Henüz küçük yaşta iken ilmi, fazîleti çok idi. Halife Me'mûn, kendisine hayran kalıp kızı Ümmü'l-Fadl'ı ona nikâh eyledi ve Medine'ye gönderdi. Me'mûn, kendisini çok sever, hürmet gösterir, her yıl bin dirhem altın gönderirdi. İmamlığı 18 senedir.

Ali Naki ve Mûsâ isminde iki oğlu ile iki kızı vardı. Kendi her türlü kerâmet gösterirdi.

İmâm Tagı Hazretleri, hanımı Ümmü'l Fadı ile be-

raber Medine'ye giderken yolu Kûfe'ye uğradı. Orada bulunanlardan abdest almak için su istedi. Suyu verdiler, mescidin avlusunda abdest aldı ve oradan kalkıp yoluna devam etti. Oranın halkı sabahleyin ağacın yanına gittiklerinde dibinde oturduğu ağacın dallarında taze meyve gördüler. Bu meyvelerden yediler, çok tatlı idi, çekirdeği de yok idi.

ALİ HÂDİ (NAKİ), On İki İmam'ın onuncusu M. 829 (H. 214) senesinde Medine'de doğdu. M. 868 (H. 254)'de Bağdad'da Samarra nahiyesinde vefat etti. Çeşitli lâkapları vardır. Bunlar Hâdî, Mütevekkil, Nakıyy, Münakkî, Emin, Tayyib'dir. Künyesi Ebü'l-Hasan'dır Ali Fatıma Hüseyn torunu olduğundan kendisi Seyyid'dir.

Yüksek haller sahibi olup devamlı ibadetle meşgul idi. Dünyaya hiç rağbet etmezdi. İmamlığı otuz üç yıl altı ay yirmi yedi gündür. Hasan Askerî, Hüseyn ve Cafer adında üç oğlu oldu ve Ayşe adında bir kızı vardı. Halife Vâsık ve Mu'tasım zamanlarında Medîne-i münevverede ikamet etti. Kur'ân-ı kerîm, hadis, akâid ve fıkıh dersleri verdi. Halife Mütevekkil zamanında Bağdad'a gidip vefatına kadar orada yaşadı.

Halife Mütevekkilin vücudunda büyük bir çıban çıktı. Şiddetli ağrı ve ateş yapıyordu. Tabîblerin hiç biri çare bulamadılar. Hastalığı ağırlaşınca annesi, "Oğlum iyi olursa Ali Hâdi Hz.'tine çok mal gön-

dereceğim" die adakta bulundu. Halife'nin yakınlarından Feth bin Hakan, "Ali Hâdi Hz.'ne bir ilaç soralım" deyince birini gönderdiler. İstek üzerine bir ilaç tavsiye edip kullanmasını söyledi. "Allâh'ın izni ile şifa bulur dedi" Bu habere Halife'nin yanında bulunanlar gülüştüler ve alay ettiler. Israr üzerine İmâm'ın tarif ettiği ilacı çıbanın üzerine koydular. Takdîr-i Hüdâ, yara hemen iyileşti, Halife sıhhatine kavuştu. Annesi adak ettiği altınları bir kese içine koydu, ağzını kendi mührüyle mühürledi, Ali Naki Hz.'ne gönderdi.

Birisi Ali Hâdi Hazretleri'nin evinde çok mal ve silâh olduğundan Halife'ye şikâyette bulundu. Mütevekkil, veziri Said'e, gece onun evine girmesini ve orada bulduğu mal ve silâhı kendisine getirmesini emretti. Bunun üzerine vezir Said, şöyle anlatıyor:

"Bir merdiven götürüp dama çıktım. Pencereden içeri girdim. Karanlık idi, ne tarafa gideceğimi şaşırdım. O sırada Ali hâdi Hz.'nin sesini duydum: 'Ey Said, biraz bekle, mum getirsinler' buyurdu. Mum gelince aşağıya indim. Ali Hâdi Hazretleri oturuyordu. "Ey Said, işte odalar, ara" buyurdu. Odalara girdim. Bana söylenen mal ve silâh yok idi. Yatağın altında bir kılınç, bir de Halife'nin annesinin gönderdiği keseyi buldum. İkisini birlikte Halife'ye götürdüm.

Halife annesinin mührüyle mühürlenmiş keseyi görünce merak edip sordu. Durumu anlattılar. Bunun üzerine kendisi de bir kese koyup, keseleri ve kılıncı geri gönderdi. İmâm Hazretleri'nin huzûruna varıp

mahcup bir şekilde, "Efendim, izinsiz evinize girmek bana çok zor geldi amma emir almış idim" dedim. O zaman Şûrâ Sûresi'nin son âyetini okudu.

Bir gün İmâm Hâdi Hazretleri bir velime düğün yemeğinde idiler. Samarra ehlinden birisi boş yere konuşuyordu. Saygısızlık ediyordu. Lâzım olan edebi göstermiyordu. Bu hal karşısında Ali Hâdi Hazretleri bir ana, "Bu şahsın evinden acı bir haber gelip bu yemekten yiyemeyecek" buyurdular. Yemekler hazırlanınca, o kimse elini yıkadı, yemeği yiyeceği sırada hizmetçi ağlayarak içeri girdi ve annen damdan düştü, koma halinde, çabuk ol da ölmeden göresin" dedi. O şahıs yemeği yiyemeden kalkıp gitti.

HASAN BİN ALİ ASKERÎ, Bağdad'da yaşamış, Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) soyundan olup On İki İmam'ın onbirincisidir. İsmi Hasan olup, künyesi Ebû Muhammed'dir. Zekî, hâlis ve sirâc lâkaplarıyla bilinir. Samarra'da oturduğu El-Asker mahallesine nisbetle El Askerî diye meşhurdur. İmâm Ali Naki'nin oğludur. Annesinin adı Süslendik, babası annesine Hadis ismini vermiştir. M. 648 (H. 232) senisinde Medîne-i münevverede doğdu. M. 874 (H. 261) senesinde Bağdad'da vefat etti. Kabri Bağdad yakınlarında Samarra'da, babasının türbesindedir. Medine'de dünyaya gelen Hasan bin Ali Askerî, babasının ikamete mecbur tutulduğu Samarra'ya iki yaşındayken geldi. Çocukluğu ve gençliği orada geçti. Babasının vefatı üzerine O'nun yerine geçip

altı yıl üç ay kadar İmamlık vazifesini yürüttü. Insanların dünyada ve ahırette saâdete, mutluluğa kavuşmaları için gayret etti. Birçok talebe yetiştirdi. Tasavvufta sayısız hizmetleri oldu. Sohbetleriyle gönülleri fethetti.

Doğruları söylemesi sebebiyle bazı hasetçi ve çekemez kimselerin kışkırtmalarıyla zamanın devlet adamlarıyla arası açıldı. Bu sebeple hapse atıldı. Hapishanede bulunduğu sırada birçok kerâmetleri görüldü.

Halife'nin huysuz bir atı vardı. Değil binmek, eğer dahi vurulamazdı. Hizmetçilerinden biri, "Bu atı İmâm Askerî görsün, ya bu at onu öldürür, yahud at kullanılır hale getir" dedi.

İmam, saraya çağrıldı. Sarayın bahçesine girince doğruca o atın yanına gitti. Ata elini sürünce hayvan terlemeye başladı. Sonra Halife, Hazret-i İmâm'ın yanına gelerek, tâzimden sonra, "Efendim, biz bu atı hiç kullanamıyoruz, terbiye de edemedik. Buna bir eğer vurup eğitebilir misiniz?" dedi. İmâm Hasan Alî Askerî, atın yanına vardı, eğerini vurdu, bir de biner misiniz, deyince, bindi. Sarayın bahçesinde koşturdu. At en ufak bir serkeşlik yapmadı. Sonra attan inip Halifenin yanına gelerek, bundan daha iyisini görmedim, buyurdu. Halife çok hayret etti ve atı İmâm Alî Askerî'ye hediye etti.

Hasan bin Alî Askerî'nin vefatından sonra da kerâmetleri görülmüştür. Harputlu bir şahıs, memleketine gitmek üzere Erzurum'dan yola çıkmıştı.

Kemah'a bağlı Mezhep köyünü gece geçmesi gerekiyordu. Burası eşkıyalar yatağı ve tehlikeli bir yerdi. Bir dereye geldiğinde adamcağız korkudan gözlerini kapayıp Hasan Askerî'nin rûhâniyetinden imdad diledi. "Siz işlerinizde şaşırıp kaldığınız zaman kabir ehlinden yardım talep ediniz" hadis-i şerîfinin mânâsı tecellî etti. İmâm Hasan Askerî'nin rûhâniyeti, nûrânî bir şekilde karşısına çıkıp istikametini gösterdi. O yerlerden geçtim" diye müjdeledi.

MEHDÎ, Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) kıyamete yakın geleceğini bildirdiği, İslâmiyeti yeryüzüne hâkim kılacak mübârek zât. Peygamberimizin soyundan olup, adı Muhammed, babasının adı Abdullah olacaktır. O zaman gökten yere inecek olan İsâ aleyhisselâm ile buluşacak, Ashâb-ı Kehf uyanıp askerleri olacak. Hazret-i Mehdî'nin geleceğini açıkça bildirmiştir.

Çeşitli kitaplarda Hazret-i Mehdî'nin ikiyüzden aşkın alâmeti yazılıdır. İsâ aleyhisselâm gökten yere indiği zaman Deccal ile harb ederken Hazret-i Mehdî onunla beraber olacaktır.

Ramazan-ı şerîfin ondördüncü günü güneş tutulacaktır ve birinci gecesinde ay tutulacaktır ve Mehdî'nin başı hizâsında bir bulut olacaktır. Buluttan bir melek, "Bu Mehdî'dir, sözünü dinleyiniz" diye nidâ edecektir" buyuruldu.

Gelecekte beklenen Mehdî, Peygamberimizin

(s.a.v.) kızı Fâtımatü'z-Zehrâ'nın oğlu Hazret-i Hüseyn'in soyundan olacak ve Mekke'de zuhûr edecek.

Şimdiki sahte Mehdî'yim diyen sapıklar ve onlara uyanlar, tarîk-ı müstakîm, doğru yoldan maâzallah sapmış olurlar.

Hazret-i Mehdî'nin elleri dizinden aşağı geçer.

Halife Mutemed zamanında gâib olup Samarra çölünde mağaraya gizlenmiştir.

HACI BEKTÂŞ-I VELÎ, Osmanlı Devleti'nin kuruluş yıllarında yaşayan evliyânın en büyüklerindendir. İsmi SEYYİD MUHAMMED bin İBRAHİM ATÂ, lâkabı BEŞTAŞ'dır.

Horasan'ın Nişabur şehrinde M. 1281 senesinde doğdu. Soyu Hazret-i Ali'ye dayanır. M. 1338 (H. 738) senesinde Kırşehir'e yakın bir yerde vefa etti. Vefatı hakkında birçok revayetler vardır. Türbesinin bulunduğu kasabaya sonradan HACI BEKTAŞ ismi verildi.

Daha beş yaşında iken ilim öğrenmesi için ailesi tarafından Şahy Lokmân-ı Perende'ye teslîm edildi. Lokman Perende, Şeyh Ahmed-i Yesevî Hazretleri'nin halifelerinden olup zâhir ve bâtın ilimlerinde çok derinleşmişti.

Bektâş-ı Velî'nin daha çocukken birçok kerâmetleri görüldü. Bir gün Lokmân-ı Perende, onun yanına gitmiş, oturduğu odasını nûr ile dolu görünce şaşırmış. Bu sırada Bektaş-ı Velî'nin yanında Kur'ân-ı Kerîm okuyan iki nûrânî zâtın otur-

duğunu görmüş. Lokmân-ı Perende, O'nun yanına gidince o zâtlar gâib olur, Lokmân-ı Perende, Bektaş-ı Velî'ye onların kim olduğunu sorunda, O da sağımda oturan iki cihan serveri Muhammed Mustafa, solumda oturan Ceddim Aliyyü'l-Murtazâ idi" diye cevap verdi.

Yine bir gün hocası Lokmân-ı Perende'den ders dinlerken Lokmân-ı Perende yanında olan hizmetçisinden su istedi. Bektaş-ı Velî, hocasına, "Su uzak yerdedir. Bir nazar etseniz de buradan su aksa, uzak yerden getirmeye gerek kalmasa" dedi. Hocası, "Benim kudretim bunu yapmaya yetmez" cevabını verdi. Bunun üzerine o sırada Bektaş-ı Velî, Allâhü Te'âlâ'ya duâ etti. Hocası da âmin dedi. O anda medresenin ortasından lâtif bir su çıkıp kapıya doğru akmaya başladı. Hemen aktığı yerin etrafında renk renk çiçekler açtı

Bektaş-ı Velî'nin bu kerâmeti gösterdiğinden bir zaman sonra Lokman-ı Perende, bir grup talebeleriyle hacca gitti. Arafat'da kıbleye karşı döndükleri esnâda talebelerine, "Yârenlerim bugün arifedir. Şimdi bizim evde yemekler pişirilir. Helva, pişi yaparlar" dedi. Bu söz Allâhü Te'âlâ'nın kudretiyle Bektaş-ı Velî'ye ma'lûm oldu. Hemen hocasının evine gidip Hanımına dedi ki: "Hocamın aklına senin pişirdiğin yemekler geldi. Her çeşit yemek koy da Hocama götüreyim" dedi. O da birşey söylemeden bir tepsiye koydu yemekleri alana kadar Bir anda Hocasına sundu. Hocası Nişabur'a dönünce O'nun bu kerâmetini herkese anlattı ve kendini ziyarete ge-

lenlere, "Ben hacı değilim, Hacı BEKTAŞ'dır" lâkabını verdi. Bu esnada Lokmân-ı Perende'ye Hacı mübârekesine gelen âlimler medresede akan suyu görünce şaşırdılar. Bunun sebebini sordular. Lokmân-ı Perende, "Bu kerâmet Hacı Bektaş'ındır" dedi. Sonra bütün gösterdiği kerâmetlerini âlimlere anlattı. Onlar bütün bunların bir çocuktan zuhûr etmesine şaşırdılar. Bunun üzerine Hacı Bektaş-ı Velî, âlimlere, "Ben Resûl-i Ekrem'in (s.a.v.) soyundanım. Bana bunları çok görmeyiniz. Bunlar Allâhü Taâlâ'nın bana bir ihsânıdır" dedi.

Hacı Bektaş-ı Velî, her gün şimdiki dergâhının bulunduğu yere otururdu. Onu sevenler "Galiba Hacı Bektaş-ı Velî Hazretleri burada bir dergâh bina edilmesini istiyor, o yüzden gelip buraya oturuyor" dediler. Daha sonra Hacı Bektaş-ı Velî'nin hizmetini gören Sarı İsmail'e Hacı Bektaş'ı sevenlerden biri buraya bir dergâh yaptırmaya niyet ettiğini söyledi.

Sarı İsmail de gelip durumu hocasına arzetti. Hacı Bektaş Velî, "Ona söyle bir usta getirsin, bizim istediğimiz büyüklükte bir daire çizelim. Ayrıca yeteri kadar taş getirtip yonttursun hazır etsin" dedi.

Sarı İsmail de bu durumu o şahsa bildirince çok sevindi, hemen bir mimar getirdi. Hacı Bektaş Velî de kalkıp mübarek eliyle şimdiki dergahın bulunduğu yeri çizdi. O mimar da dergahın inşası için yetecek kadar taş getirtip yontturdu. Taşların yontulma işinin bittiği gecenin sabahı herkes dergahın yapılmış olduğunu gördü. Dergâhı yaptıracak kimse derhal Sarı İsmail'in yanına gelip "Ben bu binanın

yaptırılması için usta getirdim, taş getirdim ve yaptırma sevabına kavuşmak istedim. Fakat her kimse gecede yaptırmış" diyerek üzüntülerini belirtti. Sarı İsmail durumu derhal hocası Hacı Bektaş-ı Velî'ye bildirdi. Bunun üzerine Hacı Bektaş-ı Velî, "Ey İsmail, o beni sevene söyle, bu dergâhı zâhirden biri gelip yaptırmadı. Allâhü Taâlâ'nın izniyle bir anda yapıldı. Sevabı yine onun amel defterine yazılmıştır" dedi. İsmail, durumu derhal o kimseye bildirdi. O zat da Allâhü Taâlâ'ya şükür secdesi yaptı. Hacı Bektaş-ı Velî orada çok talebeleri yetişmiştir. Anadolu'nun her tarafına dağılmışlar, insanları irşad için Hakk yolunu öğretmişlerdir.

BOSTANCI BABA on üçüncü yüzyıllarda Kayseri ve köylerinde yaşamış olup İsmi Bahaeddin Çelebi'dir. Kayseri'nin yukarı tarafındaki Saklan Kalesi'nin batısında karpuz kavun yetiştirirdi. Bu yüzden kendisine Bostancı Baba denilmiştir.

Hacı Bektaş-ı Velî sık sık Hızır aleyhisselam ile buluşurdu. Bir gün Kayseri'nin yukarı tarafındaki Saklan Kalesi'nin batısında Hacı Bektaş-ı Velî Hızır aleyhisselam ile buluştu. Orada bir kişinin kavun ve karpuz kestiğini gördüler. Hızır aleyhisselam ile Hacı Bektaş-ı Velî o bostanın kıyısında bir taşın dibinde otururlardı. Hacı Bektaş-ı Velî ismi Bahaeddin Çelebi olan bostan sahibine; "Bostancı" diye hitap etti. Bostan sahibi de O'na; "Ne buyursunuz" dedi. Hacı Bektaş-ı Velî de; "Bostanından bir kavun getir yiyelim" dedi. Bostan sahibi Bahaeddin Çelebi;

"İnşallah olunca getiririm" dedi. Hacı Bektaş-ı Velî; "Diktiğin yerleri bir dolaş, kontrol et, belki olmuştur"dedi. Bahaeddin Çelebi inşaallah diyerek önceki cevabı verdi. Bunun üzerine Hızır aleyhisselâm; "Bir kere dolaş gör" dedi. Bahaeddin Çelebi; "Israr ediyorlar, bir kere dolaşayım" dedi ve bostana girdi. Birden burnuna kavun kokusu geldiğini farketti. Baktı ki, bir kökte üç tane kavunun büyüyerek olgunlaşmış olduğunu gördü. Bunların ikisini koparıp birini Hızır aleyhisselâma, diğerini de Hacı Bektaş-ı Velî'ye verdi. Ve; "Ey erenler o birini de çocuklarına götüreyim" dedi. Hacı Bektaş-ı Velî su durumu kabul etti. Onlar kavunlarını alıp Kayseri'ye döndüler.

Bahaeddin Çelebi, bostan işiyle uğraşırken birden aklına; "Bostanı yeni ekiyorum, hemen arkadan kavun yetişiyor. Bunu cihanda kim görmüş. Yanıma gelenler kerâmet sahipleriydi. Bana yazıklar olsun, ellerinden öpmedim" dedi ve çok üzüldü. Hemen kalan kavunu koparıp evine gitti. Evinin kapısından içeri girince Hızır aleyhisselâm ile Hacı Bektaş-ı Velî'nin misafir odasında oturduğunu gördü, selâm vererek odaya girdi. Elindeki kavunu getirip ortaya koydu. Hemen onların mübarek elini öptü. Hacı Bektaş-ı Velî; "Kavunları kes de yiyelim" dedi. Bahaeddin Çelebi kavunları kesti, yediler, Allâhü Taâlâ'ya şükürler ettiler. Daha sonra Bahaeddin Çelebi; "Size kim derler, bu fakire himmet edin" dedi. Hacı Bektaş-ı Velî; "Bana Hacı Bektaş-ı Velî derler, bu aziz de Hızır aleyhisselâmdır" dedi. Daha sonra

Hacı Bektaş-ı Velî, Bahaeddin Çelebi'yi yanına çağırdı. Onun gözlerini sığayıp sırtını sıvazladı, ona hayır dua etti. Sonra evden çıkarak evin kapısında oturdular. Bahaeddin Çelebi de yüksek kat edip velilik mertebesine ayak bastı. Kalp gözü açıldı, bir anda şarktan garba olan uzak yerleri seyir eyledi.

Türbesi Kayseri'de İncesu yakınlarında olup ziyaret edilir...

ALEVÎ BİN MUHAMMED evliyanın büyüklerinden olup neseb-i şerifleri Ehl-i Beyt'ten olup seyyiddir. 1752 (H.1116) senesi zilhicce ayının yirmi üçüncü günü, cumartesi gecesi Yemen'in Tirme şehrinde doğdu. On beş yaşında ailesiyle birlikte Hindistan'ın güneybatı sahil beldelerinden Milibar'a hicret etti. Orasını vatan edinip zâhirî ve bâtınî (kalp) ilimlerinde olgunlaştı, Hindistan halkını senelerce irşâd etti, Hak olan doğru yolu gösterdi, çok kerâmetleri görüldü. 1844 (H.1260) senesinde Milibar'da vefat etti. Tirme hali şehrinde defnedilmiş ve kabri üzerine büyük bir türbe bina edilmiştir. Kabri başında devamlı Kur'ân-ı Kerim okunur.

Seyyidler ailesinden bazıları daha önce Hindistan'ın Milibar beldesine hicret etmişlerdir. Bunların içinde Alevî bin Muhammed'in dayısı Hasan el-Cifrî de vardı. Âlim ve velî olan dayıları başta oranın hükümdarları olmak üzere halkını tatlı dil, güzel ahlâk ve nihayetsiz sabır ile irşad edip doğru yolu göstermiştir.

Bir gün Seyyid Alevî Hazretleri Milibar beldesinin Kalküta şehrinde arabasıyla giderken şehrin hıristiyan hâkimi, Alevî Hazretleri'nin oradan geçtiğini gördü ama görmemiş gibi davrandı ve bindiği arabayı Seyyid Alevî Hazretleri'nin arabasına sürerek çarpmasına sebep olunca Seyyid Alevî Hazretleri ona kim olduğunu sorunca, o, kibirli bir şekilde; "Ben bu şehrin hâkimiyim, ismim Şems'dir" dedi. Bunun üzerine Seyyid Alevî Hazretleri; "Sen şems (güneş) isen biz de ateşiz" cevabını verdi ve oradan ayrıldı. Hâkim evine döndü. Fakat içeri girince eviyle beraber yanıp kül oldu. Bu ateşin nereden geldiği anlaşılamadı.

Okyanusta gitmekte olan birinin bulunduğu gemi fırtınadan parçalanmak ve batmak üzereydi. O kişi, Seyyid Alevî Hazretleri'ne sığınıp kendisine yardım etmesini rica etti. Derhal bir el görünüp belinden tutup sahile varıncaya kadar çekip götürdü, böylece boğulmaktan kurtuldu. Hemen Seyyid Alevî Hazretleri'nin hanelerine giderek elini öptü; "İşte beni boğulmaktan kurtaran el budur" diyerek tekrar öptü. O zaman Seyyid Alevî; "Yardım Allâhü Taâlâ'dandır" buyurdu.

Bir defasında denizde şiddetli fırtına oldu, deniz kabarıp şehrin kenar mahallelerine taştı. Tüccar ve halk bundan büyük zararlara uğrayacaklarını anlayıp Seyyid Alevî Hazretleri'nden yardım istediler. O da deniz kenarına gidip dua ederek; "Sâkin ol ey deniz, sakin ol" diye seslendi. Çok geçmeden denizin

sâkinleştiğini, suların çekildiğini gördüler. Herkes sevincinden bayram etti.

DERVİŞ ZEKİM; Tokat'ın Almus kazasının Ceğet kasabasında, 1938'in birinci ayında dünyaya gelmiştir. Dedesi Mustafa, babası Cömert Efendi, annesi Telik Hanım'dır. Evli olup sekiz çocuğu vardır.

Köyünde okul olmadığından Arapça ve Türkçe tahsili babası Cömert Efendi tarafından yaptırılmıştır. Zamanın tasavvuf âlimlerinden olan babası Cömert Efendi kendisine ayrıca tasavvuf ilmini de öğretmiştir.

Babası 1955 tarihinin yedinci ayının on yedinci akşamı köylüye karşı, "Yarın burası kalabalık olacak" diye söyler ve ertesi sabah vefat eder.

Babasının vefatından sonra kendisi rençberliğe başlar. Bu arada okumaya da özen gösterir. Samsun'un Ladik kazasının Sarıgüzel köyünden Hulûsi

Derviş'le tanışır. Üç sene O'na hizmet eder ve O'ndan da feyz alır. Geniş bilgi edinmeniz için "EHL-İ BEYT NÛRU ERENLERİN AYNASI " adlı kitabın birinci ve ikinci cildini okumayı ihmal etmeyin.

Siz, EHL-İ BEYT sevgisini kalplerine meşk edenler için Pîr'in himmeti ile dördüncü kitabımı yakın bir zamanda sunacağım. Gayret, Şâh-ı Merdân'dan olsun.

Kervanını çek gel bize
Ledundan vereyim size
Erkân ehli ol diz dize
Ay güneşle pervâz eyle.

Derviş Zekim kitap yazar
Günde arşta kürşte gezer
Umman okyanusta yüzer
Gelir gider devir eyler.

BULUNMAZ

İnsanoğlu bed sıfata bürünmüş
Gezdim bahçesini gülü bulunmaz
Karışmış borana yüksekden eser
Baktım enginlere suyu bulunmaz.

Kartal gibi leş başında dururlar
Paslı kalple sokaklarda erirler
Düşünmez doğruyu eğri yürürler
Gözledim içini nûru bulunmaz.

Kirli palto üzerinde görünür
Gıybetçidir yılan gibi sürünür
Emevînin kıyafetin giyinir
Baktım peteğine balı bulunmaz.

Sırtında semeri başında yılar
Görmedim dünyada hiç böyle hımar
Yüksek ses çıkarır kendini över
Mahşerde derdine çare bulunmaz.

İçi benlik dolmuş geri duramaz
Değişip de doğru yola gelemez
Uymuş kötü nefse geri dönemez
Doğru söz diyecek dili bulunmaz.

Derviş Zekim böylelerin dilinden
Hak nurunu almış iki yüzünden
Hiç ayrılamam Atatürk'ün izinden
Özgür Türkiye'min misli bulunmaz.

İNCİTME

Gönül sakın çıkma yüksek yerlere
Enginlere in de bağı incitme
Akıt çeşmeleri çiçekler açtır
Tat muhabbet balın arı incitme.

Yükle matafını kervanda yürü
Bulmuş isen eğer doğru bir eri
Hizmet et onlara sen durma geri
Set çekip önüne suyu incitme.

Aşkın badesini içmişsen eğer
Kanatsız deryayı geçmişsen eğer
Ektiğini dönüp biçmişsen eğer
Zâkirlik yap amma teli incitme.

Suyu suya köprü kurup geçersen
Ab-ı hayatını bulup içersen
Tathir olup fanisinden geçersen
Kötü nefse uyup kulu incitme.

Coşkun sel olup da bendini yıkma
Dünya güzeline aldanıp bakma
Odunsuz ateşsiz bedenin yakma
Kara sürüp nurlu kalbi incitme.

Derviş Zekim güzellerin güzeli
İkrar vermiş ta ezelden ezeli
İmamlarla çile çekip göçeli
Müstakîm ol sakın yolu incitme.

OL DA GEL

Sene bin dokuz yüz doksan yedi
Yedilerden ol da gel
Beşlerden sen dersin al
Muhammed Ali'yi bul da gel

Üçlere kayıtın geçir
Sofra ser suyunu içir
Selâmım onlara götür
Fatıma'ya niyaz ver de gel

Üç sünneti temam eyle
İmam Hasan bağın belle
Hüseyin bizleri göre
Zeynel Bakır'a var da gel

Verdi gaibden okudum
Cafer Kazım'la şakıdım
Eğirdim abasın dokudum
Geyin Rıza Han'la gel

Yedi farzı bilen gelsin
İmam tağıdan nasip alsın
Gönülde binasın kursun
Ali Naki'ye sor da gel

Derviş Zekim hicretine
Doyamadım sohbetine
Askeriynen gelir gine
Mehdî'yi mağarada gör de gel

UĞRADIM

Derviş Zeki; boş, kahvede oturup dedikodu yapanlara, fesat çekenlere şu şiiri söylemiş

Oturur kahveye önüne bakar
İçindeki kalbi su gibi akar
Mındar görünüşü leş gibi kokar
Nasıl görünüşlü kula uğradım.

Bahar faslı mantar olsa yenilmez
Hak kelamı sohbetinde denilmez
Kırk gün suya girse gine yunulmaz
Balçıkla kapanmış yere uğradım.

Gönül kalasını her dem yıkarlar
Bu dünyada şeytanlarla bakarlar
Ölüsünü ezazille yıkarlar
Ruhunu pisleten cana uğradım.

Üçü beşi bilmez benzi sararmış
Dili yalan saçar içi kararmış
Domuz gibi tarlaları dörermiş
Hayvandan aşşağı köre uğradım.

İki yüzyülerle konup göçülmez
Oturup yanında bade içilmez
Derviş Zekim daha kalbin yapılmaz
Nankör insanlarla nara uğradım.

GÖZÜM

Kevser havuzuna duş oldu gözüm
İçince elinden pâk oldu özüm
Doksan bin ilmini söyledi dilim
Ustamı sorarsan Ali'mdir benim.

Dört kapının içerisin gezdirdi
Aşkın deryasında beni yüzdürdü
Gece gündüz dört kitabı yazdırdı
Hocamı sorarsan Ali'mdir benim.

Ledun kitabını verdi okuttu
Dellal etti dünyasında bağırttı
Tâc, hırka, abayı verdi dokuttu
İğnesiz ipliksiz diken Ali'mdir benim.

Muhammed Mustafa gönlüm aynası
Esmaülhüsnada duymuşum sesi
Cümle evliyanın odur atası
Dört ırmağın gözü Ali'mdir benim.

Aşkın badesini içirdi coştum
Gemisiz uçaksız girdabı geçtim
Hizmet verdi menzile ulaştım
Kalbimin içinde Ali'mdir benim.

Dağların çiçeği arının balı
Durmadan akıyor aşkımın seli
Boş bırakmaz beni yanıma gelir
Bülbülün âvâzı Ali'mdir benim.

Derviş Zekim ednâsıdır burada
Sana güman iden kalır arada
Hak bırakmaz zaten onu sırada
Bu kelâmı söyleten Ali'mdir benim.

NE OLURSUN

Çıkma yüksek dağ başına
Deli gönül ne olursun
Ağlayıp da sakın solma
Deli gönül ne olursun.

Hicran doldurma özünü
Gün gibi parlat yüzünü
Al eline çal sazını
Deli gönül ne olursun.

Ayır turabdan tenini
Duysun insanlar şanını
Hüzünlü etme kalbimi
Deli gönül ne olursun.

Derviş Zekim yol üstüne
Sakın kimseyi küstürme
Gör hak ile sen işini
Deli gönül ne olursun.

GÜLEŞEMEZSİN

Aslan yatağına yuğlama taşı
Uğraşma boş yere incitemezsin
Boşuna zorlayıp yorma kendini
Sendeki güç ile güleşemezsin.

Seyrettim içimi karasın gördüm
Okudum künyeni aslını buldum
Çürük ağaç imiş defterden sildim
Kalıbın pislenmiş ulaşamazsın.

Elini yanlış tutan kahrolsun gitsin
Derviş Zekim onu dergâhtan atsın
Dünyanın kartalı leşine düşsün
Bir daha bizimle görüşemezsin.

EY İNSAN

Derviş Zeki bu şiirinde insanların ahireti düşünerek iyi amel kazanmaları,doğru olmaları, kul hakkından, gıybetten, fitnelik yapmaktan kaçınmaları, herkese karşı iyi davranmaları, alçak gönüllü olmaları, kötü amelden sakınmaları için şöyle söylemiştir.

Ölüm gelir sana kaftan biçerler
Dostun kalmaz hep yanından kaçarlar
Kabirde melekler defter açarlar
Kötü amellerle gitme ey insan.

Koyarlar çukura dönerler geri
Soracaklar sana kazancın hani
Mülkün mü zannettin bu köhne yeri
Kötü amellerle gitme ey insan.

Azrail gelince döndermez dilin
Haram kazanmışsan dünyada malın
Mahşere varınca ne olur halin
Kötü amellerle gitme ey insan.

Dinlemeyip bu sözünü geçersin
Cehennemin kapısını açarsın
Bilinmedik yerlerine düşersin
Kötü amellerle gitme ey insan.

Bu dünya güzeldir aldatır seni
Zehirli makasla biçer kefeni
Doğru git yoluna mürşidin tanı
Kötü amellerle gitme ey insan.

İbadethanede kenli konuşma
Derviş Zekim böylelerle buluşma
Hak yolunda defter ile dolaşma
Kötü amellerle gitme ey insan.

GÖNÜL

Bizim ilde güller açar
Saf olur bülbüller uçar
Çok evliya orada yatar
Niyazını yap sen gönül.

Yaratmış cümle cihanı
Bir damla pıhtıdan seni
Sakın üzme tatlı canı
Şems ü kamer sende gönül.

Yolcu oldum handa kaldım
Bu alemi çok dolandım
İçirdi badesin kandım
O kervana karış gönül.

Beni böyle sende görme
Yetmiş beşin sırrın sorma
Yalancıya meyil verme
Tefekkür eylesen gönül.

Ruh bedenden ayrılmadan
Azrail yanına gelmeden
Bedenin toprak olmadan
Hizmet eyle övün gönül.

Seni senden soracaklar
Defterin eline verecekler
Mizan terazi kuracaklar
Kul hakkıyla gitme gönül.

Oraya varınca ağlama
Kaybet bühtan söyleme
Derviş Zekim tenbih eyle
Yanlarında durma gönül.

NİYE BULMAZSIN

Deli gönül şadlık yapar gülersin
Çakıl taşın buğday gibi elersin
Höllük koymaz küçük çocuk belersin
Aslın neden, hiç aklına gelmez mi?

Niye gezen deli dolu burada
Doğru durup oturmazsın sırada
Belli değil senin aslın nereden
Baykuş gibi viranede ötersin.

Ördek gibi göl üstünde yüzersin
Turna gibi gökyüzünde uçarsın
Kış gelince sıcak çöle gidersin
Dağ başından duamızla geçersin.

Niye kuşlar pervaz vurup uçarlar
Serçeşme gözünden bulur içerler
Kendi dillerince zikir yaparlar
Fehmeyleyip gafil sırrı çözmezsin.

Nur-ı semavatın arzını gezdim
Bahi Bismillahi levhinde süzdüm
Okuttu ağzından kitaplar yazdım
Niye bizi kalp gözünle görmezsin.

Şecereni al da bizimle otur
Hangi mülk senindir tapunu getir
Artık kanmaz kimse saymazlar hatır
Aslın neredendir niye bulmazsın.

Derviş Zekim beratımız Velî'den
Gidin sorun kayıdımız orada
Yükümüz yükledi erdik murada
Şek getiren cennetine girmez ki.

OLANDAN BERİ

Söyleyip yazmakla vasfı bitmiyor
Adem yaradılıp gelenden beri
Arş yüzünde nurlarını seyrettim
Parlayıp Adem'e inenden beri.

Cümle nebileri dolaştı geçti
Döndü geldi İbrahim'e ulaştı
Bütün ervahları gezdi dolaştı
İsmail'e sırrı verenden beri.

Haşim'in ırkı hemen açıldı
Ak yüzlüler karasından seçildi
Nişan olsun diye Aba biçildi
İkrar kadim oldu giyenden beri.

Nur devretti otuz üçe ulaştı
Kureyş'in başına bir telaş düştü
Şeytanlar ol zaman Mekke'den kaçtı
Muhammed Mustafa doğandan beri.

Ak bulutta baş üstünden gitmezdi
Kırk yaşına kadar sırrın sakladı
İmam-ı Cebrail Kur'an öğretti
İkra' ayetini diyenden beri.

O anda İslamın yolunu açtı
Allah emreyledi nurları saçtı
Hicret gerçekleşti tarih yazıldı
Ali'm yatağına yatandan beri.

Derviş Zekim devesini çekiyor
Ensar kavmi yollarına bakıyor
Eyyübümün ev önünde yatıyor
Şükür şefaatçimiz olandan beri.

Derviş Zeki ağaç dikmenin, ağaçları bir evlat gibi korumanın dünya ve ahiretine çok menfaati olacağını ve düşmanca garez edip yakanlar Allah'ın gazabına uğrayıp cümle mahlukatın böyle olan insanlara lanet edeceğini, vücutlarında hastalıklar olup derman bulamayacaklarını, ormanları yakanların da ahirette o güzelim güzelim yeşil fidanlar nasıl yanarsa onların bedenleri de öyle yanacak ve hüsranda kalacaklar şu beytiyle şöyle dile getirmiş.

YAKANA

Garez edip ormanları yakana
Kuşlar lanet eder gördüğü zaman
Acımayıp dallarını bükene
Mahluk lanet eder gördüğü zaman.

Çiçeklerden ona hava gelmesin
Gözleri kör olsun oralara varmasın
Küt olsun ayakları şifa bulmasın
Cinler lanet eder gördüğü zaman.

Damarı kurusun gitmesin yola
Bütün musibetler onlara gele
Attığı ateşler kendini yaka
Ciğeri kül olsun yattığı zaman.

Sular coşsun deryalarda boğulsun
Tutsun turab aramızdan kaybolsun
Yakan eller bileğinden kırılsın
Yılan lanet eder gördüğü zaman.

Karınca böcekler hepsi yanıyor
Meleklerden yakana lânet yağıyor
Haber aldı Derviş Zekim ağlıyor
Kökü kurur lanet ettiği zaman.

SENDE OLSUN

Geldin ise bu cihana
Doğru dur da gir irfana
Geçir günün yana yana
Hak nazarı sende olsun.

Gözünün perdesini yırt
Engin ol didarı seyret
Ak yüz ile mahşere get
Hak nazarı sende olsun.

Meleklerle pazar eyle
Söyler isen sırdan söyle
İç Hızır'dan umman boyla
Hak nazarı sende olsun.

Selam yolla yaranlara
Kalpte dara duranlara
Huzura doğru varanlara
Hak nazarı sende olsun.

Uyku uyumasın gözün
Sakın eğri deme sözün
Sonra kış edersin yazın
Hak nazarı sende olsun.

Çeşme olup içirene
Mansur gibi asılana
Kanın yere akıtana
Hak nazarı sende olsun.

Derviş Zekim böyle bildi
Ağlar iken niye güldü
Muhammed Ali'yi buldu
Hak nazarı sende olsun.

GÖLE DOĞRU

Yeşil başlı yavru ördek
Yüzer gider göle doğru
Seyredenler meftun olur
Pervaz açar güle doğru.

Gemi gibi yüzer gider
Latif öter cana yeter
Etrafında otlar biter
Kanat açar yola doğru.

Yüzüne bakanlar doyamaz
Bir şeyler yapsa da doyamaz
Dalar suya hiç de yunamaz
Akar gider sele doğru.

Besler sahip olan onu
Sonunda güzelliği hanı
Ne şöhreti ne de şanı
Sıçrayarak suya doğru.

Derviş Zekim sözün bitir
Gaipten noktalar getir
Şaha sen selamlar götür
Seher vakti yele doğru.

Derviş Zeki 1999 yılının temmuz ayında zamanın alimlerinden oğlu Burhan Efendi ile sohbet ederken gönül arzusu Cihet kasabasında olan hanımı, çocukları Gökhan'la Gülbün'ü özler içinden gelen şiiri şöyle söyler:

KAVUŞAM DOSTA

Niyet ettim cumadır yolumuz
Hak Muhammed Ali uzat eliniz
Bekliyor bizi de Hızır nebimiz
Düz olsun yollarım kavuşam dosta.

Gönderin Kanber'i kılavuz olsun
Cümle melekleri önüme gelsin
Eri evliyayı haberci salsın
Düz olsun yollarım kavuşam dosta.

Havalansın hüma kuşu süzülsün
Laden olanların kalbi ezilsin
Hak nasib eylesin kurban kesilsin
Düz olsun yollarım kavuşam dosta.

Sevenleri sevdiğine kavuşsun
Kısalsın yolumuz bir anda aşsın
Serçeşme gözünden suyunu içsin
Düz olsun yollarım kavuşam dosta.

Derviş Zekim Hakk'a bağlı özümüz
Nurlu yüzünüzü görsün gözümüz
Bahar olur kış ayları yazımız
Düz olsun yollarım kavuşam dosta.

ELİM VAR BENİM

Levh-i mahfuzunda elim var benim
Seyrettim cihanı Ali'm var benim
Otuz üç harfinde yerim var benim
Niye bilmen zalim on iki imamı.

Ahir günde kimden şefaat uman
Mahşere varınca suçunu gören
Ezazil yanında ateşte yanan
Niye bilmen zalim on iki imamı.

Elinde fırsat var görmüyor gözün
Dönmüyor doğruya eğridir sözün
Şeytanın ordusu karartmış yüzün
Niye bilmen zalim on iki imamı.

Şu fanide eğrilmişsin doğrulman
Sakın küsüp bu sözüme darılman
Tatlı canı ateşlerde kavurman
Niye bilmen zalim on iki imamı.

Evvel sözün sonrakini tutmuyor
İçin pistir karasını atmıyor
Dilin kalbin eyi mataf satmıyor
Niye bilmen zalim on iki imamı.

Aldatır kendini sokakta gezer
Her kim görerise onlardan bezer
Soyu akşam sabah gaybetler dizer
Niye bilmen zalim on iki imamı.

Tarih temam Mehdi çıktı geliyor
Emevî caninin benzi soluyor
Ağlar iken Derviş Zekim gülüyor
Niye bilmen zalim on iki imamı.

Derviş Zeki bu beyitinde ruhaniyeti ile Yemen iline gittiğini, Veysel Karanî Hazretlerinin keşf-i kerametlerini, Peygamber Efendimizin emanetlerinin Veysel Karanî Hazretlerine teslim edildiğini, kahvenin, karanfilin, topalağın ve bunlara benzer birçok şeylerin Veysel Karanî Hazretleri'nin kerametleriyle zuhura geldiğini bu beytinde şöyle söylemiştir.

HİZMET EYLEDİM

Uğradı yolumuz Yemen iline
Düşmüş idim coşkun akan seline
Evliya ervahı geldi yanıma
Şükrolsun kendine hizmet eyledim.

Alim getmiş emanetin götürmüş
Ol habibin selâmını yetirmiş
Üveyis'im diye çağırmış
Şükrolsun kendine hizmet eyledim.

Karanfili topalağın kokusu gelir
Budanmış bağları üzümler olur
Arayıp bulanlar himmetin alır
Şükrolsun kendine hizmet eyledim.

Kahveyi orada icad eylemiş
Cebrail kendine bunu söylemiş
İçenler şifasın bulurlar demiş
Şükrolsun kendine hizmet eyledim.

Derviş Zekim arzuhalini verdi
Annesinden kısıtlı izini aldı
Bulamadı maşuğun geriye döndü
Şükrolsun kendine hizmet eyledim

BU ÂLEMDE

Eşiğinde çağlar oldum
Bostan oldum bağlar oldum
Allah Allah dedim güldüm
O âlemde bu âlemde.

Zuhûrâtım kolay geçti
Devri âdeme ulaştı
Muhammed, Ali gözüm açtı
O âlemde bu âlemde.

Seyreyledim nur göründü
Perdeleri hep silindi
Fâtıma, Hasan, Hüseyin gülümdür
O âlemde bu âlemde.

Turnası toyları uçar
Zeynel, Bâkır cennet gezer
İmam Câfer kevser içer
O âlemde bu âlemde.

Çıkmışlar burçlar üstüne
Mûsâ Kâzım Rıza Han'a
Takı, Naki'den haber sana
O âlemde bu âlemde.

Denizlerde dalga olur
Derviş Zekim kılıç alır
Askerî, Mehdî yakın gelir
O âlemde bu âlemde.

KALMADI BENİM

Bağladım belimi on iki imama
Artık kasavetim kalmadı benim
Yazdı şeceremi verdi elime
Artık kasavetim kalmadı benim.

Dört köşeyi yedi iklimi dolaştım
Hızır verdi bana elinden içtim
Muhammed Ali'ye orada kavuştum
Artık kasavetim kalmadı benim.

Kelam söyler isen onlardan söyle
Kırklar meclisinde hizmetin söyle
Gönlün muradına erersin böyle
Artık kasavetim kalmadı benim.

Umman gölü gibi çağlar akarsın
Bülbül olur seherinde ötersin
Her dem evliyanın elinden tutarsın
Artık kasavetim kalmadı benim.

Çiçek olur bahçesinde kokarsın
Yağmur yağar enginlere akarsın
Aşk ateşi düşmüş tütmez yanarsın
Artık kasavetim kalmadı benim.

Esen yeller gibi bağlar bozmazsın
Çıksan yükseklere kalbi ezmezsin
Haram sofralardan yemek yemezsin
Artık kasavetim kalmadı benim.

Bizim ilin yeşiline hayranım
Hacı Bektaş gibi vardır seyranım
Derviş Zekim dünü günü ağlarım
Artık kasavetim kalmadı benim.

BİLDİN Mİ

Kıl köprünün ne olduğunu bildin mi
Karşıda duruyor niye görmezsin
Her daim cenneti hayal edersin
İçinde kara var niçin silmezsin.

Yalan kervanında yürür gidersin
Baykuş olmuş viranede ötersin
Sohbet meclisinden geri kaçarsın
Eğriler yanında yerin seçersin.

Nefsi galip gelmiş kalmış arada
Her sözünde yalan söyler sırada
İlme dili dönmez kendi hurafa
Şeytanlarla bile yola gidersin.

İçini yokladım akrepler dolmuş
Bütün musibetler kendine gelmiş
Etrafını yalancı olanlar almış
Böyle cahilleri bulmuş yürürsün.

Kur'ân kitap hiç elinde bulunmaz
Takmış yılarını zaten ayrılmaz
Yaz ayları hiç bir yerde görünmez
Hakk'ın cezasını bulmuş sürünür.

Derviş Zekim söyler bezm-i cihanı
Artık pisletmişler burdaki hanı
Bu gidişle göremezsin didarı
Gömülmüş çukura çıkmaz durursun.

GÖRDÜM

Gece gündüz aşkı ile gezdiğim
Sevdiğim sultanın yurdunu buldum
Gözüm yaşı akar bir dem durulmaz
Ab-ı hayatını içerken gördüm.

Sıralanmış suya girer melekler
Kabul olur orda bütün dilekler
Sırat köprüsünde hazır buraklar
Eğerin vurmuşlar binerken gördüm.

Cümle nebilerin yurdunu sordum
Akan çeşmim yaşı ağlarken sildim
Muhammed Ali'yi başında buldum
Bahçede gülünü açarken gördüm.

Her taraftan bezemişler sarayı
Kabul etmez orda akça parayı
Doldurmuşlar hepsi güzel sırayı
Seherde yelleri eserken gördüm.

Bülbülün avazı hoş geldi bana
Dar çekerken bildim Fatıma Ana
Niyaz ettim geçtim yüce irfana
Atlas döşeğini sererken gördüm.

Beni götürdüler divan kurulmuş
Bütün kuşlar eteğine dizilmiş
La İlahe İllallahı yazılmış
Şefaat diyerek koşarken gördüm.

Derviş Zekim ağlatmadı güldürdü
İşaret eyledi bizi aldırdı
Gönderdi Hızır'ı sırrı bildirdi
Köprünün ipini çekerken gördüm.

BÖYLE OLUR MU

Kerbelâ'da şehidlerin yazısı
Kur'ân okur körpeleri kuzusu
Hiç çıkmıyor şu kalbimin acısı
Muhammed'in soyuna böyle olur mu?

Fırat suyu dile geldi söyledi
Cümle kuşlar şikayetin eyledi
Bülbüller ötmedi kara bağladı
Alim'in soyuna böyle olur mu?

Gözlerim kan ağlar yüreğim yanar
Bunu yapanlara lanetler yağar
Görenler mahşerde şahitlik yapar
Fatıma'nın soyuna böyle olur mu?

Söylemekle bitmez bunların sözü
Kararmış Yezid'in dünyada yüzü
Kabirde yakıyor cehennem közü
Şöyle mazlumlara böyle olur mu?

Derviş Zekim kervanında var idi
Onlarınan bile Şam'a yürüdü
Kılıç çaldı meydanında er idi
Ehl-i Beyt'ine böyle olur mu?

ERİLMEZ İMİŞ

Yedi iklim dört köşenin sırrına
Arif olmayınca erilmez imiş
Kalbini pak edip arınmayınca
Yırtmazsan perdeni görünmez imiş.

Aziz demiş suya nurun göstermiş
Ol zaman Adem'i imar eylemiş
Varlıklar yaratmış adın söylemiş
Kerpiç taşlar ile örülmez imiş.

Şam ehli olana neler söylemiş
Ondan gelenleri siyah eylemiş
Nuh'un gemisinde rahat durmamış
Yüzleri beyaza bürünmez imiş.

İlm-i ledun hecesinden alana
Yetmiş üçün sırlarına varana
Yediyi kendinde fehm edene
Aşka dalan aşıkları bilirmiş.

Artık devir döndü zaman geliyor
İnsanların yüzde yüzü ölüyor
Hicab yırtan ölmeyeni görüyor
Arasında bunlar bulunmaz imiş.

Derviş Zekim açılmasın yarası
Yedi tamu sekiz cennet arası
Mayil edip güzel gören burası
Yarası orada sarılmaz imiş.

BAKSANA

Adem'in balçığı günü zamanı
Hangi gün yuğruldu söylüyüm sana
Ruh verildi O'na muharrem ayı
Secde eden meleklere baksana.

Cümle mahlukattan üstün yarattı
Emir verdi cennetine bıraktı
Hak aşıkına şükür yapmak gerekti
İblis gibi hilekâra baksana.

Bir zamanlar o yerlerde kaldılar
Haram olan meyvesinden yediler
Üstlerinden libasların soydular
Üryan olup kalanlara baksana.

Setir için ağaç yaprağı endi
Tatlıdır meyvesi eğridir kendi
Allah zaten ona nutuk eyledi
Kasıra yaramaz sırra baksana.

Emir buyruldu oradan çıktı
Kürre-î arzında meskeni tuttu
Ağladı Selender'de yıllarca kaldı
Beş esmanın adlarına baksana.

Sabah erken kalktı sesi eşitti
Aldı abdestini secdeye yattı
Allah Cebrail'e işaret yaptı
Rasulünü gören göze baksana.

Derviş Zekim kasırlarını ördü
Arş yüzüne baktı onları gördü
Tövbesi kabul oldu secdeye endi
Hasretleri giderene baksana.

ÖNÜME ÇIKTI

Şehidlerin mekanını yokladım
Gine kara haber önüme çıktı
Adresin sordum sual eyledim
Akan göz yaşları önüme çıktı.

Uzundur çölleri görünmez ucu
Kesilmiş orada Fırat'ın gücü
Suçu olmayandan Yezid'in öcü
Kara yüzlü Şimir önüme çıktı.

Kuşlar dahi orada zarını eyler
Toplanmış melekler lanetin eyler
Karaya bürünmüş haftalar aylar
Sallanarak gökler önüme çıktı.

Cümle yeşiller de kara büründü
Nahıs Ziyat yılan oldu süründü
Ehl-i Beyt cennetinde göründü
Huriler, gılmanlar önüme çıktı.

Gördüm cinnilerin hepsi sırada
Emir bekliyorlar hepsi orada
Mahşerinde kalacaklar arada
Yetmiş üçün kanı önüme çıktı.

Şimdi Kerbelâ'da gülü kokuyor
Derviş Zekim gözden kanı akıyor
Masumlar da her taraftan bakıyor
Ölümsüz olanlar önüme çıktı.

DİLDEN BIRAKMA

Kul olup da kulluğunu bilirsen
Sakın Allah adın dilden bırakma
Gece gündüz rızasıyla olursan
Salâvat getirmeyi dilden bırakma.

Hak deyip de meydanlar geçersen
Muhammed, Ali'yi dilden bırakma
Dört kitabı okuyup da yazarsan
Hasan, Hüseyin'i dilden bırakma.

Eğer canım kurban edeyim dersen
Yüz on dört sureyi ezber edersen
Başını secdeden kaldıramazsan
Zeynel'i, Bâkır'ı dilden bırakma.

Güruhu Naci'den soyunu bulduk
Cafer buyruğunu eline aldı
Âdem ata yokken bu yolu kurdu
Mûsa Kâzım Rıza'yı dilden bırakma.

Bunları bilmeyenin sonu haraba
Taki, Naki varmış idi girdaba
Budur sözüm doğrusu da vallaha
Hasan Askerî'ni dilden bırakma.

Derviş Zekim Samra çölüne vardım
Bunların cümlesin gezdim dolandım
Yağan yağmuruyla turaba endim
Muhammed Mehdi'yi dilden bırakma.

TEMAM KILMALI

Yaradan Allah'a kulluk edince
Her dem kendisini O'na vermeli
İçindeki lekeleri silince
Beş vakit namazı temam kılmalı.

Şeriatin temelinin aynası
Her gelen dinlerin budur binası
Bedenin şifası neslin ıslahı
Ayları gelince oruç tutmalı.

Ayakların eğri yola yürümez
Bedeninde hiç hastalık görünmez
Melekleri yanınızdan ayrılmaz
Varlıklıysan Hac seferin yapmalı.

Fukara yoksula şefkat idesin
Komşu akrabaya tatlı diyesin
Cömert olup cennetine giresin
Doğru gedip Hak yolunu sürmeli.

Harların yanına varıp oturma
Hürler sohbetinden sakın ayrılma
Kötü sözlülere kulağın verme
Arayıp da Hak haznesin bulmalı.

Sular çıkar herkes onu gözlesin
Derviş Zekim bu faniden gidersin
Ser sofranı herkes lokmasın yesin
Mahlûklar içinde böyle olmalı.

HACI BEKTAŞ

Gönlüm arzuladı düştüm yollara
Menzilim kısa eyle Pîr Hacı Bektaş.
Gönder erlerini kavuşam sana
Şu kalbim evinde sır Hacı Bektaş.

Pîrlerin nurusun sırların sırrı
Nice şah padişah peşinden gelir
Sıdkile çağıran muradın alır
Bin çeşit keramet var Hacı Bektaş.

Geldin Rum iline nurun parlattın
Kılıçsız kalkansız irşad eyledin
Yol erkânı cümlesine öğrettin
Oturduğum yerler şar Hacı Bektaş.

Seni bilmeyenler kör olur gezer
Zaten Hak onlara etmiyor nazar
Hunundan gelene iftira yapar
Böyle olanlara sor Hacı Bektaş.

Cümlemiz üstünden çekme elini
Yürütelim senin doğru yolunu
Dergâhından muhabbetin balını
Katresinden bize ver Hacı Bektaş.

Bastığın yerlerin avazın aldım
Hızır'ı önüme kılavuz kıldım
Bindim boz atına yanına geldim
Uzattı bana da el Hacı Bektaş.

Derviş Zekim arzuhalim söyledim
Dara durdum orda elim bağladım
Endim gök eşiğe niyaz eyledim
Alış veriş ettik kâr Hacı Bektaş.

BİZİ AĞLATMA

Yevmi'l-mahşerinde divan kurulur
Defterin uçarak eline gelir.
Hesabı seridir bir anda olur
O toplum içinde bizi ağlatma.

Sancaklar açılır yerini alır
Tahtları kurarlar altından olur
Dellallar çağırır Nebiler gelir
Onların yanında bizi ağlatma.

Kırk bin kişiyi bir elinde götürür
Sıcağı altında seni yatırır
Malik gelir cehenneme sürütür
Zebani elinde bizi ağlatma.

Gıybet edenlerin dilin çekerler
Ayakları şahitliğe gelirler
Defterinden sevabını alırlar
Mizan terazide bizi ağlatma.

Dünya muhabbeti aldatır seni
Geçmiş niceleri güzeli hanı
Ne şöhreti kalmış ne de şanı
Ayırma zikrinden bizi ağlatma.

Basma çiçeklere ver sen suyunu
Kaldırma yuvadan turna ile toyunu
İçirmezsen bir maşraba suyunu
Aman böyle yapıp bizi ağlatma.

Derviş Zekim suyun doldur destine
Yap niyazın Yaradan'ın aşkına
Söyleyin selâmım dostlar dostuna
Göster dîdârını bizi ağlatma.

NURU BİZDEDİR

Himmet eyleyene niyaz ederim
Muhammed, Ali'nin yolu bizdedir.
Hakk'ın rahmetine düştüm giderim
Fatıma Ana'nın nûru bizdedir.

Doğan günler batan aylar hakkına
Hasan, Hüseyin'in sakka suyuna
Bastığı yerlerde biten gülüne
Zeynel'in, Bâkır'ın payı bizdedir.

Parlar yıldız gibi devir eylerler
İmam Câfer dergâhına giderler
Cümle âlem sohbetini yaparlar
Mûsâ-i Kâzım'ın soyu bizdedir.

Turabında biten otlar konuşur
Varır Rıza Han'a müşkilin danışır
İkrarın güdenler orda birleşir
Muhammed Tagi'ın eli bizdedir.

Peteğinden balı akar aşkına
Ali Naki kucak açar düşküne
Geliyor kervanı karşı varsana
Hasan Askerî'nin sırrı bizdedir.

Derviş Zekim bir ikrarda kalınca
Hızır Nebi O'na lokma verince
On sekiz bin âlemini görünce
Muhammed Mehdi'nin gölü bizdedir.

BİR ZAMAN

Hızır'ın elinden içtik loş ettik
Hakk'ın deryasında çok zaman yüzdük
Arş-ı âlâ katında seyrettik gezdik
O meclisde irfan olduk bir zaman.

Aşkın şarabını içenler kanmaz
Hak aşkına yanıp yakılan ölmez
Âşıklar ateşi bir zaman sönmez
Şahidi kendimde buldum bir zaman.

Sırrına erenler bakar da görer
Kevser ırmağına girer de yunar
Âb-ı hayatından içer de kanar
Seyrinde didarı gördük bir zaman.

Bu mecliste gönülleri yokladım
Kalp evinde Hak nurunu sakladım
Zebur, Tevrat, İncil, Kur'an, Hakladım
Dört kitabı süzmüş idim bir zaman.

Güneş gibi doğduk dünyaya ışıttık
Ehl-i Beyt zikrin yaptık baş ettik
Hızır'ın elinden âb-ı hayat içtik
Girdik gönüllere durduk bir zaman.

Nur içinde nurlarına uğradım
Derviş Zekim bu kelamı söyledim
Hak için kendine hizmet eyledim
Cümlesi kalbimde durur bir zaman.

OLSAN SEVDİĞİM

Ne gezersin Mecnun gibi çölleri
Ağlamaktan işin bitmiş sevdiğim
Aşka düşmüş dalga gibi inilen
Gönül gibi engin olsan sevdiğim.

Karışsan kervana bulsan yolunu
Gösterme ladene garip halini
Şu dünyada nice Leyla bulunur
Batın gözlerini açsan sevdiğim.

Aşkın ateşi yok bir şey bulaman
Seyredip de bu alemi göremen
Yolun uzak menziline eremen
Kalbimin pasını silsen sevdiğim.

Ham meyveyi koparsan da yenilmez
Erler makamına böyle varılmaz
Kalp köprüsün kurmayınca geçilmez
Bu kelamım iyi dinle sevdiğim.

Yazdır şecereni aslını bildir
Bahr i ummanına özünü daldır
Mihracında yenilen sendeki baldır
Muhabbet bağına girsen sevdiğim.

Derviş Zekim hurma dalını kırmaz
Ehl-i sır olandan hiç de ayrılmaz
Gönül koymaz kimselere darılmaz
Dünyasında böyle olsan sevdiğim.

ARAR DÖNMEZ Kİ

Ovalarda kanat taksam yükselsem
Dağlarında taşlar bulsam saklansam
Gönüllerde nur olup da paklansam
Şu efkarım dostu arar dönmez ki.

Gezdim yaylaları içtim suyundan
Nasip itse alayıdım payından
Hicret etmiş seksen birde köyümden
Kavuşmazsam kalp evimden çıkmaz ki.

Bahar gelir yeşillere boyanır
Seher vakti güzelleri uyanır
Böyle hasretliğe kimler dayanır
Biz olmazsak bülbülleri ötmez ki.

Yetiştirir yoncasını biçerler
Toplu olur âb-ı hayat içerler
Ötüşür guguklar sesin dinlerler
Ateş yanar amma duman tütmez ki.

Biz de gitsek onlarınan buluşsak
Yaranlarla sohbet edip konuşsak
Hak kelamı yapsak müşkül danışsak
Belki gözüm yaşı çağlar dinmez ki.

Kısmet atar nasip olur giderim
Hızır'ı önüme rehber ederim
Derviş Zekim sürünüzü güderim
Aranızdan gider amma ölmez ki.

GEL DE GÖR BENİ

Doğar kuşakları çağar günleri
Yol oğlu kâmile var da gör beni
Yağar yağmurları eser yelleri
Hakk'ın rızasında gel de gör beni.

Gök yüzünde nurlarına karışın
İmam Cafer dergahında buluşun
Erler ile gezin orda dolaşın
Hızır nebi ile gel de gör beni.

Benden selam götür ulu Pîr'ime
Emanet oturttu kendi yerine
Ezelinden beri durdum darına
Sürüsün güderken gel de gör beni.

Kuru yerden sularını çıkarttık
Verdi matafını çok aldık sattık
Virane yerlerde oturduk yattık
Kılıcın çalarken gel de gör beni.

Mısır Bağdad'ını dolandım geldim
Mekke Medine'de onları buldum
Zaten bu hizmeti bunlardan aldım
Zikrini yaparken gel de gör beni.

Vardım Kerbelâ'ya akıttım yaşım
Gördüm macerayı yandırdım içim
Yirmi dört bacıyla yükledim göçüm
Yezid'e vururken gel de gör beni.

Derviş Zekim imamlardan coşarsın
Kur'an okunurken gözlerin yaşarsın
Kabrinde onlarla sohbet edersin
Didara varınca gel de gör beni.

ORDA BULUŞUR

Kaldır nikabını göreyim yüzün
Şu nazik kalbimde kalmasın hüzün
Çok ağlattın bizi, görmüyor gözüm
Batında yaşayan orda buluşur

Saki tutar gevher tası elinde
Hata çıkmaz onun tatlı dilinde
Dalar kendi yüzer aşkın selinde
Hızır nebi ile orda buluşur

Sultanlar sultanı gelir bulunur
Evliya, enbiya cümle yoludur
Bunu bize veren Haydar Ali'dir
Bezirgan başları orda bulunur

Girerler gezerler geri çıkmazlar
Çürük kalple hiç kimseye bakmazlar
Bin sene kalsalar hata yapmazlar
Naz niyaz edenler orda buluşur

Otururlar sağa sola bakmazlar
Ah etmezler kalp evini yıkmazlar
Bin olsa da bir sözünden çıkmazlar
Birliğe yetenler orda buluşur

Derviş Zekim sizi böyle isterim
Ham olanı haslarıyla aşlarım
Ol zaman yaz olur benim kışlarım
Hasretlik çekenler orda buluşur

SEVDİĞİM DOSTUN

Destur aldım kervan çektim gediyom
Yokuş m'ola yolu sevdiğim dostun
Hızırı'ı gönderse kılavuz yapsa
Elini tutsam da sevdiğim dostun.

Yükseklere çıksa bana görünse
Kavuşsan da kevserinden içirse
Alsa bizi menziline yetirse
Hizmetin eylesem sevdiğim dostum.

Eşiğine varsam süpürge olsam
Yapsam niyazımı muradım alsam
Ölünceye kadar yanında kalsam
Turabî olsaydım sevdiğim dostum.

Lokma verdi kuş dilini öğrendim
Nefes etti çeşmesinde yıykandım
Ta ezel ervahtan ona güvendim
Kurbanım yolunda sevdiğim dostum.

Bizi götürdüler Sultan Veli'me
Yazdı hüccetimiz verdi elime
Yükledi bize de Ledun ilmini
Gördüm didarını sevdiğim dostun.

Derviş Zekim söylemekle bitmiyor
Yanar ateşimiz duman tütmüyor
Hayalleri kalp evimden gitmiyor
Yeter artık bize verdiği dostum.

Derviş Zeki Hazret-i Muhammed Ali'nin ruhaniyetlerine sığınarak dua eder: "Yarabbi, bana Mekke ve Medine'yi göster." O gece Allah'ın izni ile oraları gezer, Uhud'a çıkar gördüğü yerlere şu beyti söyler

ORDADIR

Medine iline haber gönderdim
Cümle nebilerin başı ordadır
Açtı nikabını gördüm yüzünü
Şems ü kamer doğmuş nuru ordadır.

Aşkımızla çok dolaştık yerini
Ak bulutta baş üstünde bulunur
Misafir eylemiş Sultan Ali'mi
Cümle evliyanın pîri ordadır.

Selavatı kapısına yazılmış
Hep melekler etrafına dizilmiş
Cennet-i bâkiye kızın çağırmış
Nisaların yardımcısı ordadır.

Mescidinde anberlerin kokusu
İçerisine girdim cennet yapısı
Cümle müminlerin orda tapusu
Arştaki kandilin sırrı ordadır.

Uhud Dağı ululardan uludur
Kanlar akmış şehidlerle doludur
Orda yatan pehlivanlar pîridir
Bunca sevenlerin kârı ordadır.

Ziyaret edenler dönüyor geri
Beyan etti bize bu gizli sırrı
Akıyor her zaman arısız balı
Derviş Zekim gece gündüz ordadır.

Derviş Zeki bu beyitinde semahın ve ağıllamanın Hacı Bektaş-ı Velî'den kaldığını şöyle anlatır: *Hacı Bektaş-ı Velî Hazretleri Rum'u teşriflerinde keşf-i kerametlerini duyan insanlar her taraftan akın akın ziyaretine gelmeye başlarlar. Bunu haber alan Tatarhan beyi Hacı Bektaş-ı Velî hazretlerine peyk gönderir. "Bir derviş göndersin biz de ona tabi olalım" der. Hacı Bektaş-ı Velî Hazretleri Karadonlu Can Baba'yı huzuruna çağırır; "Bu gelen peykle sen Kemah'a kadar gideceksin, her ne isterlerse yaparım diyeceksin" der. Yola revan olurlar, beye ulaşırla, haber verirler. Bey içeri çağırmadan kazana konup kaynatılmasını emreder. Emrini yerine getirirler, kazanın ağzını açtıklarında su ile oynadığını gören bey hayret eder. Göçü ve taifesini alır, Hacı Bektaş-ı Velî'ye gelip biat eder. Senede gelir, çok kurban keserler, bir hafta kalır Hacı Bektaş-ı Velî Hazretleri önlerine düşüp semah dönerdi. Derviş Zeki bu beyti ile şöyle söylemiş:*

BU MEKÂN

Salını sallanı karşıma geçti
Pervane döndü kolların açtı
Kırkların aşkına semahın yaptı
Erenler yolunda vardır bu erkân.

Ağılla sevdiğim yozu seçilsin
Kötü bakan göze miller çekilsin
Dua olsun sakka suyu içilsin
Bektaş-ı Velî'den kaldı bu erkân.

Gönüllere cila verir ışıtır
Allah diyenlerin sesin işitir
Dar çekenler nisaların başıdır
Buyruk tutanlardan kaldı bu erkân.

Muhammed, Ali de bunu yaptılar
Huu diyerek gülbengini çektiler
Çiğ olanlar bu meclisten çıktılar
Mürşid-i kâmilden kaldı bu erkân.

Derviş Zekim bunu size duyurur
Aşkınan yapanlar cennet gülüdür
Arısız petekte sözme balıdır.
Tâ ezelî ezelden kaldı bu erkân.

Derviş Zeki bu beytinde eyi kelâm söyleyenlere, eyi gözle bakanlara her zaman Hak için sohbet edenlere içinde imanını sağlam tutanlara itikad amelini yekvücud edip dininde ikrarında sabit olup durup her işini Allah diyerek yapanlara ve eyi söz söyleyenlere hayran olmuş ve bu beytini şöyle söylemiş:

HAYRANIM

Yetmiş üç perdenin arkasın gördüm
O göz ile bakanlara hayranım
Hakkın hazinesin defter eyleyen
Hak kelâmı söyleyene hayranım.

Din uludan bize tarif edildi
Suhuh olanların aslı bilindi
Dört kitapta mevcut oldu göründü
Sabit iman olanlara hayranım.

İtikad ameli sağlam olmayan
Kalp gözüyle Kur'ân ilmin görmeyen
Bâtın âleminden haber almayan
Böyle olup sapmayana hayranım.

Çok âlimler gördüm hurafa çıktı
Mantıksız sözlerden insanlar bıktı
Nazik bedenlerin kendiler yaktı
Gülüp geçen gerçeklere hayranım.

Çok konuşan mânâsını bilmiyor
Geçmiş evliyadan ibret almıyor
Konuşurken doğruya dili dönmüyor
Derviş Zekim sözlerine hayranım.

YOK

Nasıl yürün kıllı sofu
Özün çürük bıyyıgın yok
Hurafa söylersin sözü
Hak yolunda yalanın çok.

Horoz olmuş yiti öten
Emevinin yolun tutan
Çukur kazan kendin yatan
Boş peteksin hiç balın yok.

Sözünü tutmazsan eğer
Her gün yularınla gezen
Koku alır leşler diden
Pınarında hiç suyun yok.

İnsanlara hırsla bakar
Tuz konmamış teni kokar
Kötü dille zakkum satar
Bahçesinde hiç gülü yok.

Sokaklarda yalan satar
Asa diye yılan tutar
Burda kendin nâra atar
Bakılacak hiç yüzü yok.

Kazması burnunda yürür
Doğuruları eğri görür
Derviş Zekim ilham alır
Ölmüş amma hiç sağı yok.

Derviş Zeki bu beytinde insanların temiz kalple hareket etmelerini, amel ve itikad sahibi olmalarını Allâhü Taâlâ'nın bin bir ismini zikir ve geceleri tesbih etmelerini nâz ü niyazda bulunmalarını şu şeyti ile söylemiştir:

MUHİBBAN

Allah aşkı düştü, kalbim yanıyor
Sevenleri doğru râhı buluyor
Üstümüze gelen şifa alıyor
Kabûl olur devahınız muhibban.

Her ne arar isen bulursun orda
Kalkar gözünüzden inşallah perde
Bu işlerin hepsi ademde sırda
Kabûl olur devahınız muhibban.

Çürütme kalbini kalma arada
Sonra mahrûm eder seni sırada
Yükün yükler sürer doğru Sırat'a
Kabûl olur devahınız muhibban.

Hak için gel gözüm açıp göreyim
Sizin için Hakka niyaz vereyim
Niyet kabul olsun geri dönesin
Kabûl olur devahınız muhibban

Derviş Zekim yolun sonuna geldi
Şükür sevenleri hep murad aldı
Ol zaman sevindi, şâd olup güldü
Kabûl olur devahınız muhibban.

Derviş Zeki, turnaların uçuşlarını seyreder ve çok etkilenir. O zaman içinden üç turna seçerek Kerbelâ'da Hazret-i Hüseyin'e kendisinin arzıhâlini iletmelerini ve niyazda bulunmalarını arzu eder ve sevinir. Bir daha turnaları görmediğine çok üzülür, önündeki kılavuzlarının karga olduğunu hatırlar. Onların engellediğini hisseder ve ateşinin sönmediğini bundan sonra yüzünün gülmediğini şu beyti ile şöyle söyler:

BİLMEM Kİ

Üç turna uçurdum geri dönmedi
Gönderdiğim yerden haber gelmedi
Bundan sonra iki yüzüm gülmedi
Efkârından yaralandım bilmem ki.

Sevinçle gönderdim nâzil oldular
İnşâallah haberimiz verdiler
Müsafir eyledi orda kaldılar
Yakın zaman gelmezlerse gülmem ki.

Kılavuz olanı keşke kesseydim
Leşin alıp derelere atsaydım
Hızır dedem önlerine düşseydi
Gözüm yaşı ağlayıp da dinmez ki.

Alıcı kuşlara çeksin perdeyi
Durman gedin hatırını sor deyu
Çabuk dönün bana haber ver deyu
Aşkı düştü yanar ateş sönmez ki

Artık güz ayları geldi yetişti
Çekildi onlar da yerine göçtü
Derviş Zekim kaynar sularda pişti
Bundan böyle âh u zârı yapmaz ki.

GÖÇÜP GİDİYOR

Şu âdem oğlunun nedir telâşı
Bu âlemi kendinin mi sanıyor?
Âdemden bu yana niceler geçti
Çeken kervanını göçüp gidiyor.

Bin sene yaşayan dahi kalmadı
Gününü bekliyor geri dönmedi
İsrafil de henüz Sûr'u çalmadı
Hakkın nidâsını O da bekliyor.

Zaman geldi kabirleri yaracak
Bütün mahlûkları diri kılacak
İnsanoğlu halden hâle girecek
Artık bu günleri yakın geliyor.

Mahşer-i kübrânın yolu açıldı
İnançsız gözüne perde çekildi
İnanan eğnine kaftan biçildi
Böyle olan mükâfatın alacak.

Ne kadar eşerse o kadar düşer
Cehennem oduna yanar da pişer
Nedamet hüsranla buradan göçer
Kazananlar hep yüzleri gülüyor.

Burası fırsattır kaçırma sakın
Duru su olun da deryaya akın
Nurlu yüzler ile huzûra çıkın
Kara yüzlü olanın benzi soluyor.

Derviş Zekim eydir mizan kurulur
Amelin yok ise hâlin ne olur
Amel defterlerin eline gelir
Zebaniler arasatta gözlüyor.

BU GÖNÜL

Evvel Allah dedim kalktım yürüttüm
Muhammed, Ali'den himmeti aldım
Hasan, Hüseyin'den makamım buldum
Çok şükür dîdâra erdi bu gönül.

Zeynel'in, Bâkır'ın hikmeti boldur
İmam Câfer zaten açılan güldür
Mûsâ-i Kâzım da bir ince yoldur
Bunlardan kerâmet gördü bu gönül.

İmam Rıza defterinde kayıtlı
Takıyy'e Naki'ye kalbim beratlı
Hak Teâlâ bizi böyle yarattı
Ledünnü bunlardan aldı bu gönül.

Hasan Askerî'ye kayıt geçirdik
Sofra serdik erenlere yedirdik
Derviş Zekim Mehdî ile oturduk
Bunların hizmetin gördü bu gönül.

GELDİM

Muhammed Ali'ye bağlıdır özüm
Hasan Hüseyin'den açıldı yazım
İmam Zeynel, Bâkır benim niyazım
Câfer'den ilmimi aldım da geldim.

Musâ-i Kâzım'ın soyunu buldum
İmâm-ı Rızâ'dan payımı aldım
Muhammed Tagi'in gülünü derdim
Nakî'nin atına bindim de geldim.

Derviş Zekim, Askerî'ynen yoldaşım
Bunca zaman Hızır benim sırdaşım
Hacı Bektaş Velî yedirdi aşım
Mehdî ile mağaraya girdim de geldim...

KARIŞAN NEDİR?

Altı gökte seyreyledim arşını
Yeryüzünde seyretti arşı beni
Ol zaman hissettim cismi bedeni
Aşkımın seline karışan nedir?

Sâki benim, kevser benim, şar benim
Akıl almaz serhoş benim, loş benim
Kışlar geçmiş, bahar olmuş, yaz benim
Hareket ettirip yürüten nedir?

Bu âlemi çark edip de çeviren
Bunca mahlûk yaratıp da doyuran
Yevmil deyip hamur gibi yuğuran
Bu göz bende amma görünen nedir?

Derviş olam dersen tâclara bakma
Cahillere uyup kalpleri yıkma
Sırrı pünhan eyle, âşikâr etme
Diyen benim amma işiten nedir?

Yok gör bedenini ayır rûhunu
Halk eyledi cümle âlem tohumu
Vechine yazdırdı ilmin nûrunu
Süzdürüp elekten arıtan nedir?

Yolcu etti bu hanını beklersin
Niye gelip gettiğini bilmezsin
Fehmedip kendini burda ölmezsin
İbret al ölümden, telâşın nedir?

Derviş Zekim dalgıç oldu yüzüyor
Akıl almaz yerlerinden yazıyor
Bu bedenle aranızda geziyor
Gönderip gösteren zâtını nedir?

KÂR OLUR

Yükseklere çıkıp sakın oturma
Duman olur, boran olur, kar olur
Enginlerden sen özünü ayırma
Çayır olur, çimen olur, yaz olur.

Bahçeler yap, kuşlar gelsin ötsünler
Gelen geçen meyvesine baksınlar
Niyet etsin lokmasını yapsınlar
Hamı kalmaz orda cümle has olur.

Çeşme yaptır hepsi sulansın
Bakan gözler yedi elekten elensin
Arşta kürşde melekleri toplansın
O zaman orası büyük şar olur.

İncitme kimseyi gezsin dolaşsın
Arayan doğruya orda ulaşsın
Kâmiller, sâlihler gelsin buyursun
Uyanır bülbüller açan gül olur.

O zaman seçersin sağmaldan yozu
Kalmaz defterinde eğri bir yazı
Hak için dar çekse orda bir bacı
Mihman olanların kalbi nûr olur.

Sene doksan yedi, gördük bunları
Derviş Zekim, bırak gitsin hamları
Uzatmış sırtında kirli yünleri
Hem burada, hem orada har olur.

KALKMAK İSTİYOR

Deccal düdüğünü çalarak geldi
Cihanın içinde bak neler oldu
Âşık-ı sâdıkın gül benzi soldu
Evliya şehidler kalkmak istiyor.

Eyyüb Sultan'dan haberin aldım
Battal-ı Gâzî'ye havale verdim
Cümlesi toplanmış onları gördüm
Düşmanın damarın dürmek istiyor.

Hamza pehlivan da kalkmış ayağa
Hazırlık yapmışlar girmiş silâha
Ali'm Zülfikar'ı çekmiş vallaha
Çıkıp seyf-i üryan etmek istiyor.

Hallâc gibi pamuk eder dideriz
Yunanlıyı denizlere dökeriz
Bayrağımız Selânik'e dikeriz
Cümle bây ü gedâ emir istiyor.

Fâtih Sultan Mehmed sel gibi coşmuş
Allah Allah sedâsı surları yıkmış
Kılıçlar oynamış, süngüler geçmiş
Aynısın Mehmetçik yapmak istiyor.

Hakkı Karadayı Kıbrıs'a gitti
Duydu Yunanlılar kaygıya battı
Burada büyükler beyânat yaptı
Adâletle düğümü çözmek istiyor.

Derviş Zekim hazır, geride kalmaz
İslâmın gücüne kimse dayanmaz
Cengine girenler bir zaman ölmez
Düşmanı önüne katmak istiyor.

Derviş Zekim, Peygamber Efendimiz (s.a.v.) Uhud Cengi'ne sefer yaptığı zaman Hazret-i Ali kerremallâhü veche Hazretleri'ni yanında götürmeyip Medine'de bırakmıştı. Başka yerden düşmanın gelip şehri harab etmemeleri için şehri gözetlemesini buyurmuştu. Uhud'da, hikmet-i Hüdâ, asker bozulur. Efendimiz'in dişine müşrik oku gelir. Dişi şehid olur. O zaman Ali'yi çağırır ve şu duâyı söyler: "Edrikni ağısni" der ve hemen Hazret-i Ali'nin karşısında durduğunu görür ve nağra vurur Zülfikar'ı çekip düşman orduları el-aman diye bağırmağa başlarlar, müslüman olurlar. Derviş Zekim beytiyle şöyle söyler:

ERE BAKSANA

Ali'm gelip Düldül'üne binince
Yetişip Uhud'da cenge girince
Muhammed'in dişi şehid olunca
Bırakıp da kaçanlara baksana.

Aldı kanın sürdü başı üstüne
Nağra vurdu girdi müşrik içine
El-aman dediler adûlar ona
Şirr-i Yezdân gibi Er'e baksana.

Kerâmeti kitaplara sığmıyor
Kör olanlar bu mânâyı bilmiyor
Türâba enip de yüzün sürmüyor
Cehennemde yananlara baksana.

Düldül atı kerâmetin gösterdi
Denizden Kanberi dışarı attı
Kırk yiğitleri orda kurtardı
İbret almaz kul olana baksana.

Billûr-u a'zama kendi ulaştı
Cinnîler devler başına üştü
Zülfikar oynadı, başları düşdü
Akıl almaz bu işlere baksana.

Derviş Zekim tâcı vurundu Pîr'den
Erişti bunlara gâibden sırdan
Beşerden değildir cümlesi nûrdan
Bırak zahiri, bâtın ile baksana.

ŞAHI OTURUR

Yolumuz uğradı bağlar içine
Gördüm güzellerin şâhı oturur
Gözleri elmadır kaşları gamze
Türlü çiçekleri orda bitirir.

Toplanmışlar binbir türlü huriler
Tatlı diller ile sohbet ederler
İkrarından asla geri dönmezler
Sallanarak gider sular getirir.

Çeşme gibi çıkar çağlar akarlar
Aşka düşenlerin kalbin yakarlar
Geri dönüp elâ gözle bakarlar
Mecnun gibi çölden çöle götürür

Artık gam yükünü nedir bilmezem
Kış gelse de bağ içinde solmazam
Kavuşursam dünyasında ölmezem
Takdirde yazılan güzel hattıdır.

Hak övmüş yaratmış nûrundan katmış
Nikabın kaldırmış, perdesin yırtmış
Servi dalı gibi onu yeşertmiş
İmamlar aşkına lokma yedirir.

Melek gibi kanatlanmış uçuyor
Takınmış orağın ekin biçiyor
Şemsi kamer gibi ışık saçıyor
Dâra durmuş, o da kendi sırrıdır.

Derviş Zekim, suyun pende dönderir
Durmaz böylesine selâm gönderir
Hızır dedem lokmasını getirir
Gece gündüz durmaz beni okudur.

Derviş Zeki, âdemoğlunun üstün yaratılıp her şeyi insanlara karşı yaratıp kendisine ibadet etsinler diye hiç bir şeyden yoksul olmamaları, her şeyinden ibret alıp şefkatli olmaları için ve her şeyi kendisinden istemelerini gönderdiği kitaplardan okuyup tefekkür etmelerini Derviş Zeki şöyle söylemiş:

SESİNE

Ağaçlarda dalım vardır
Bağda açan gülüm vardır
Menekşe sümbülüm vardır
Yağan yağmur yel sesine.

Turnalar toylarım vardır
Zâkirim haylarım vardır
Bunda çok sırlarım vardır
Kumrular bülbül sesine

Terazim, mizânım vardır
İnşallah çok kârım vardır
Öğrettiğim sürüm vardır
Engin akan su sesine.

Kervanım, hem yüküm vardır
Kumaşlarım, ipim vardır
Sen bana gel, sözüm vardır
Kur'ân'daki dil sesine.

Zebûr, Tevrat, İncil, Kur'an vardır
Dördünde ehl-i beyt vardır
Derviş Zekim burda vardır
Okuyup yazan sesine.

SENDEDİR

Yüz dört kitap indi, sırrını bilsen
Hayır, şer yazanı okusan, bulsan
Tefekkür eylesen, yoluna gelsen
Takdir onun, amma tedbir sendedir.

İnsan halden hâle girecek bir gün
Tathîr ol burada, orada öğün
Sakın gönül kırma, doğan güneşin
İlim, bilim ledün, hepsi sendedir.

Boş yere sarılıp zaman geçirme
Mühlet verdi sana, sakın kaçırma
Nâmerdin yanına varıp oturma
Arşı kürsî yol irfânı sendedir.

Yüklemeden yükün burada düşün
Mahşere varmadan defteri açın
Ali'nin elinden Kevser'i için
Can bedende iken fırsat sendedir.

Öldürüp nefsini, dur dersen eğer
Ruh bedende iken müjdeci gider
Kabire varınca anberler saçar
Bahçede açılan güller sendedir.

Hakk'ın âyetini yanlış okursan
İpek diye pamuk kumaş dokursan
Bülbül diye karga olur şakırsan
Arasat'da ağır yükü sendedir.

Derviş Zekim âhir günü bildirdi
Gizli hazineler size buldurdu
Alanları gevheriyle doldurdu
İyce düşün, akıl, fikir sendedir.

KUŞLAR KONAMAZ

Kabrimin üstüne kuşlar konamaz
O göz ile bakan, bizi göremez
Hizmet etmeyenler zaten bilemez
Aşkı olmayana meşki verilmez.

Toprağımız türlü yerden gelecek
Ondan sonra nice haller olacak
Sevenimiz arayıp da bulacak
Devâ bulmayınca geri dönemez.

İhtigat edenler şifâ alırlar
İzin Hak'dan, zürriyeti bulurlar
Kurbanın keserler, lokmasın yerler
Kalp temiz olmazsa, O'na erilmez.

Hakk'ın âşığına ölüm olur mu
Dünya âhirette mahrum kalır mı
Ak okumuş, karasını bilir mi
Her arayan, o bâbları bulamaz.

Güleç tut yüzünü, içini yıyka
Fırsat elde iken teslim ol Hakk'a
Çok uyku uyuyup zikrin bırakma
Ulaşır menzile, ateş yakamaz.

Uğraşma beşerle, çevir kendini
Aşan kal'aları, kıran bendini
Taylarsın gevherden yükün dengini
Fâtiha okursan yüzün solamaz.

Derviş Zekim, emânetim sizedir
Ehl-i beytin yanında yerin yücedir
Gece gündüz Hızır seni gözetir
Şirk koşan mahşerinde gülemez.

O YÜCESİ

Sûrelerin O hecesi,
Yücelerin O yücesi,
İmamların O hocası,
Muhammed'dir Mustafa.

Gönüllerin O ışığı,
Cennetinin O eşiği,
Nebîlerin O âşığı,
Muhammed'dir Mustafa.

Cümle perdeleri O aşan
Sitretü'l-Müntehâ'ya O ulaşa
Yaradan'la O konuşan
Muhammed'dir Mustafa.

Berat'ları O yazan,
Arşı Kürsî O gezen,
Mahşerinde O gözeten
Muhammed'dir Mustafa.

İslâmın O güneşi,
Murtazâ'nın O sırdaşı,
Peygamberlerin O başı
Muhammed'dir Mustafa.

Tâ evvelden O geldi
Âhirini O buldu,
Mağribinden O doğdu,
Muhammed'dir Mustafa.

Derviş Zekim O yerinde
Sevenlere O göründü,
Güzellerden O şirindir
Muhammed'dir Mustafa.

Derviş Zeki, niyet eder; "yâ Rabbi, bana kırkların kimler olduğunu göster" diye duâ eder. O gece rüyâsında büyük bir şara varır. İçerisinde altundan yapılmış bir kasra iletirler. kapıdaki bekçisi, "İşte burası kırklar" der. Ol zaman şu beyti söyler:

TEMÂM İMİŞ

Niyet ettim, girdim yola,
Uğradım kırklarda şara,
Fâtıma Ana durmuş dara,
Saydım kırklar temâm imiş.

Oturmuş Muhammed başa,
İçtim engür, geldim cûşa,
Âlim olmuş orda paşa,
Saydım kırklar temâm imiş.

Kırkının adını yazdırdı,
Melcisini bana gezdirdi,
Hep ilmini bize süzdürdü,
Saydım kırklar temâm imiş.

On ikiyi buldum içinde,
Beşler bunların başında,
Vardım oraya düşümde,
Saydım kırklar temâm imiş.

Ak okudum onu buldum,
Hızır'ı sırada gördüm,
Haberin söyledi, aldım,
Saydım kırklar temâm imiş.

Hizmet eyle, eriş buna,
Kırkının adın verem sana,
Derviş Zekim sır saklasana,
Saydım kırklar temâm imiş.

PÎR KULUM

Bir yüksek tepenin altına yatmış,
Derebaşı semtine postunu atmış,
Pîr kulu diyerek adın çağırtmış,
Sevenlere murad verir Pîr Kulum.

Toplanın oraya, yapın üstünü,
Yoksa canlar cümlenize küstü mü?
Eğer sorarsanız onun neslini,
Aslı Ehlu'llâh'dan gelir Pîr Kulum.

Ağacına kimse vurmasın baltası,
Kendi olmuş zaten hasların hası,
Elinde tutuyor engürün tası,
Alanlara şifâ verir Pîr Kulum.

Artık sene temâm, müddeti doldu,
Erler, evliyâlar yanına geldi,
Ziyâret edenler murâdın aldı,
Ummân gölü gibi dolu Pîr Kulum.

Kendi zaten ululardan uludur,
Aslı zaten Kemteroğlu Ali'dir,
Kendi ehl-i beytin gonca gülüdür,
Eser seherinde yeli Pîr Kulun.

Toplanın oraya, yolunu yapın,
Kesin kurbanları, gülbengi çekin
İsteyin bizi, ziyarete açın,
Hakk'ın sevgilisi benim Pîr Kulum.

Derviş Zekim seni kimse bilemez,
Ziyaret etmeyen dîdâr göremez,
Mahşerinde birbirini bulamaz,
Böyle geldi bize güzel Pîr Kulum.

AYIRMA SAKIN

Dört kitabda yazılanlar okunur,
Ehl-i beyt'in nûru ordan akıyor,
Bahçe olmuş, bülbülleri şakıyor,
Bunları dilinden ayırma sakın.

Hak emretmiş, gözlerinin nûruna
Lahmüke buyurmuş, girmiş şarına,
Cismüke deyince yek vücûduna,
Kalbinden bunları çıkarma sakın.

Yüz on dört sûrenin bunlar mayası,
Erişsen vasfına görün aynası,
Ve'd-duhâ'dır Fâtıma'nın simâsı,
Aklına vesvese getirme sakın.

Câvidan evine memurdur bunlar,
İnsan kısım kısım çoğaldı hamlar,
Eyi dinlen sözüm siz kutlu canlar,
Sonra Arasât'da kalmayın sakın.

Yüklesen gemini, girsen deryâya,
İzin vermezlerse çıkamazsın karaya,
On ikiyi zikretmeyen zaten hurafa,
Odunsuz ateşi yakmayın sakın.

Bedenden nefsini ayırmamışsan,
Mürşid karşısında erimemişsen,
Kâmilin yanında sen pişmemişsin,
Aldanıp kan, irin yutmayın sakın.

Derviş Zekim Kuduret'den okuyor,
Serçeşme kendinde balı akıyor,
Cümlenize böyle tenbih yapıyor,
Çıkmaz çamurlara batmayın sakın.

DÜŞTÜM, GELİYOM

Uçun turnam uçun, haberin verin,
Arzuladım yola düştüm geliyom.
Aşkımın selleri coştu, çağladı,
Arzuladım, yola düştüm geliyom.

Açmış mor çiçekler menekşe kokar
Pınarından serçeşmeleri akar,
Erler, evliyâlar yoluma bakar,
Arzuladım, yola düştüm geliyom.

Gök eşiğin sahibi gözlüyor bizi,
Verin niyâzınız unutmaz sizi,
Doğru git yoluna sürelim izi,
Arzuladım, yola düştüm geliyom.

Yüksek yerler aştım, yanına gittim,
Kavuştum yanına, hizmetin yaptım,
Kanber'i önüme kılavuz ettim,
Arzuladım, yola düştüm geliyom.

Baktım oralara seyrangâh yeri
Orada yatıyor cümlenin pîri,
Biat etmeyenin ne olur hâli,
Arzuladım, yola düştüm geliyom.

Şükrolsun bize de elin uzattı,
Arkadaşlık yaptı bana Boz atlı,
Muhabbet eyledik dilleri tatlı,
Arzuladım, yola düştüm geliyom.

Derviş Zekim orda murâdın aldı,
Âb-ı zemzeminden içti de kandı,
Hünkârım gözüme elini çaldı,
Arzuladım, yola düştüm geliyom.

ÇEŞMESİ AKAR

Döne döne indim çölün yüzüne,
Baktım Hüseyin'in çeşmesi akar,
Cümle kuşlar etrafını çevirmiş,
Gözyaşı dökerek bülbüller öter.

Yüzlerinin nûru orda parlıyor,
Masumlar da haymelerde ağlıyor,
Celâl Abbas kılıncını sallıyor,
Şehidler serveri orda ağlıyor.

Hâlen Yezid garezini güdüyor,
Ehl-i beyt'i sevene zulüm ediyor,
Gece gündüz şeytanlarla gidiyor,
Bir gün zebânîler ateşe atar.

Muharremde orucunu tutanlar,
Mahşerinde ak yüz ile çıkanlar,
Hüseyin'in kanlarına bakanlar,
Hak cennet yolunu onlara açar.

Saçlarım uzattım, süpürge ettim,
Bin dört yüz'den beri ikrarın güttüm,
Onların aşkı ile ağladım, bittim,
Kuşlar bile durmaz oraya göçer.

Peygamber onları çokca severdi,
Kur'ân, hadis cümlesini överdi,
Âdem yaratıldı, nûrların gördü,
Niye yezid, mervan bunu hor görer.

Derviş Zekim âhir günde kalkacak,
Mehdi'nin yanında savaş yapacak,
Kılıç alıp nice başlar kesecek,
Bırakmaz geriye hizmetin yapar.

ON İKİ İMAM BİZİMLE OLSUN

Hamdülillâh gözüm Hakk'ı görüyor,
Perdesin yırtanlar bizimle gelsin.
Muhammed Ali'nin sancağın çeken,
Cengine girenler bizimle gelsin.

Kerbelâ çölünde işittim ünü,
Hasan, Hüseyin de pîrlerin pîri,
İmam Zeynel zaten onların nûru,
Çilekeş olanlar bizimle gelsin.

Meleklerin pervâzını seyrettim,
İmam Bâkır ile kazana yattım,
Cafer-i Sâdık'ın ikrârın güttüm,
Postu neşin olan bizimle gelsin.

Sene doksan yedi, geldi ulaştı,
Tagı, Naki cümlemize kol açtı,
Uzattı elini rahmeti saçtı,
İçip de kananlar bizimle gelsin.

Derviş Zekim ince elekten süzüldü
Hasan askerini Samara'da buldu,
Mehdi'nin kılıcın aldı da geldi,
Yanında duranlar bizimle gelsin.

VERDİ ÇOK ŞÜKÜR

Pınarından yedi çeşme akıyor,
Yıykanan melekler rahmet saçıyor,
Dellâllık yapanlar ordan içiyor,
Bize de gösterdi, verdi, çok şükür.

Umman deryâsına düştük de yüzdük,
Erenler peşinde dolandık, gezdik,
Hızır Nebî ile ilmini süzdük,
Ol zaman murâda erdik çok şükür.

Yolumuza çıktı, seyran ettirdi,
Nice kasırları bize yaptırdı.
Açtı kalp gözümüz setri yırttırdı,
Vechinde nûrların gördük çok şükür.

Baktım, gördüm güzellerin hasını,
Uzattı elinden Kevser tasını,
Aldık size geldik hûb nefesini,
Enginlere aktık, bulduk çok şükür.

Hüsn-i cemâlinden dünya ışıtır,
Kış ayında türlü çiçek bitirir,
Çok severse âb-ı hayat içirir,
Kısmet etti bize verdi çok şükür.

Oturuyor o ırmağın başında,
Derviş Zekim senelerdir peşinde,
Darına durmuştu kırklar cemi'nde,
O didâra eriştirdi çok şükür.

GAYRET ALİ'DEN

Çok aradım, sırlarına eriştim,
Hizmet ettim gizli yerde görüştüm,
Şükrolsun onları buldum, kavuştum,
Himmet Muhammed'den, gayret Ali'den.

Kalbime koydular şemsin aynası,
Hasan'la Hüseyin'e çekilen yası,
Melekler kuşların döktüğü yaşı,
Himmet Muhammed'den, gayret Ali'den.

Seneler doldurduk, geçti zamanı,
Zeynel'ime vermediler amanı,
Gümânı olanlar cennet görer mi,
Himmet Muhammed'den, gayret Ali'den.

İmam Bâkır Cafer ehl-i kerâmet,
Sıkı sarıl Mûsâ'nın eteğini tut,
Ol imam Rızâ'dan nûr-u nübüvvet
Himmet Muhammed'den, gayret Ali'den.

Muhammed Tagı'dan abâ geyindim
Naki'nin yanında gezdim oturdum,
Verdi seceremi elime aldım
Himmet Muhammed'den, gayret Ali'den.

Derviş Zekim, yükün tuttu yerinden,
Hasan Askerî'nin umman gölünden,
Muhammed Mehdi'nin kılıç elinde,
Himmet Muhammed'den, gayret Ali'den.

DALDIRAN KİMDİR?

On yedi kez oldu gördüm nûrunu,
Çok belledim bahçesini, bağını,
Daldım deryâsına, buldum ağını,
Dalan benim amma daldıran kimdir?

Çok şehirler bize orda gösterdi
Doksan bin ilminin vasfını yaptı,
Cümle ledunu bana öğretti,
Yazan benim amma yazdıran kimdir?

Binbir türlü isimlerin öğrendim,
Çıktım gök ehliyle âlem seyrettim,
Âdem'den bu yana çok geldim gittim,
Gelen benim amma getiren kimdir?

Bir zamanlar kervanını çektirdi,
Meclisinde kandilini yaktırdı
Hizmet ettik, İsmi a'zam öğretti
Hıfz eden ben amma okutan kimdir?

Çok uzun çöllerde yörüdük gittik,
Verdi çeşmesinden elinden içtik,
Kırk günlük yol idi kuşlukta kestik,
Giden benim amma yürüten kimdir?

Magrıbı maşrıkı yakın eyledi,
Hakk'ın emri ile sırlar söyledi,
Biten ömrümüzü yine uzattı,
Yaşayan ben amma yaşatan kimdir?

Derviş Zekim içti Hızır elinden,
Üçler, beşler, Yediler'in selinden,
Ayrı kalmaz Ehl-i beyt'in yanından,
Niyaz benim amma ettiren kimdir?

GÖRSÜNLER DEYİN

Cümle âlemi halk eylemiş yaradan
Kendi varlığını görsünler deyin
Cennet-i a'lâ'ya girmek isteyen
Gizli sırlarına ersinler deyin.

Gök kubbeden yedi kapı açılmış,
Ordan âlemlere rahmet saçılmış,
Hamuru bedenden ayrı yapılmış,
Ledunu buradan alsınlar deyin.

Levh-i mahfûz'unun sırları orda
Bütün ilimlerinin kal'ası, burda
Dört kitab sırrını bulursun erde,
Tükenmez nasibi alsınlar deyin.

Varmamışsan bir velînin yanına
Dolaşırsın boşa köhne hanını,
Sakın satma bilmediğin malını,
Haklı olan canı bilsinler deyin.

Sarplara varıp yolun geçirme
Bezirgânın kayasından uçurma
Aldatıp cahili yolun şaşırma
Yalandan yaranız sarayım deyin.

Bu sevdadan fâriğ olmazsan eğer,
Kartallar etini yerlerde gider
Zebânî böyleye çok zulüm eder,
Zorlar kara yüzle kaçayım deyin.

Derviş Zekim secde halinde otur,
Günde yetmiş defa selâvat getir
Tâhâ, Yâsin'i hiç durmaz okur,
Muhammed, Ali'yi görüyüm deyin.

DUAZDA İMAM

Evel Allah dedim gördüm dîdârı,
Getirdi Cebrail Habîb'e sırrı,
Muhammed Mustafa dünyanın nûru,
Bağda açan güller onların için,

Şâh-ı merdânımı görerek geldim,
Fâtıma Ana'yı kandilde buldum,
Hasan Hüseyin'i vechinde gördüm,
Cümle çiçek açar onların için,

Zeynel'in, Bâkır'ın hüllesin biçen,
Yüz yirmi dört binle gelip de giden,
Turâba can verip otlar bitiren,
Sular akar gider onların için.

Cafer'le oturup kitaplar yazan,
Kerâmet gösterip kurşunu süzen,
Mûsâ Kâzım ile beraber gezen,
Bülbülün avazı onların için.

İmâm-ı Rızâ'nın sırrına eren,
Cümle dev olanı Kaf'ına süren,
Tagı'yla Naki'ye elini veren,
Mihrâc'daki balı onların için.

Hasan Askerî'nin sırrı büyüktür,
Mehdi mağaradan dönüp geliptir,
Derviş Zekim ona her gün varıptır,
Mü'minler duâsı onların için.

ON İKİ İMAM NURUDUR NURU

Semşi Kamer gibi kalbimde yatan,
Muhammed, Ali'nin nûrudur nûru.
Bu cihan içinde kimse yok iken,
Âdem cemâlinin kârıdır kârı.

Yirmi dokuz hecesini yazınca,
Fâtıma Ana arşı gezince,
Hasan'la Hüseyin'e kucak açınca,
Hakikat bâbında durur da durur.

Otuz iki süpârenin dersine,
Zeynel'i Bâkır'ı ara bulsana,
Canı başı yollarında versene,
Cümle erenlerin sırrıdır sırrı.

Yüz on dört sûreyi eyice oku,
Caferi Kâzımdan kumaşın doku,
Evvel âhir dilim ediyor methi,
Uzun yollarında yürütür yürü.

Tarık ehli olan okur bâtını,
İmâm-ı Rızâ'nın gördüm zâtını,
Tagı'nın, Naki'nin hoş sohbetini,
Can kulağın ver de dinlersin sesi.

Derviş Zekim nurlarına karıştın,
Askerî'nin ordusunda savaştın,
Mehdi ile mağaraya beraber göçtün,
Ehl-i beyt'i sevenin gülüdür gülü.

ORDA GÖRÜN

Coş gönül sen burada coş,
Fırsat var menzile ulaş,
Kâr edemez sana kalleş,
Burda görün, orda görün.

Yıllar geçti, geldi bize,
Doğrusun söyleyim size,
Kötü bakma geline kıza,
Burda görün, orda görün.

Rahman Sûresi'ni oku,
Bülbül ol orda şakı,
İpek kumaşları doku,
Burda görün, orda görün.

Selâsın okuyan gelsin,
Arayanlar beni bulsun,
Bağda güllerin açılsın,
Burda görün, orda görün.

Secereni ver elime,
Aslın kayıdın biline,
Zaten dalmışım gölüne,
Burda görün, orda görün.

Derviş Zekim selin durmaz,
Hiç bir zaman yüzün gülmez,
Adûlar cenneti görmez,
Burda görün, orda görün.

ÂRİFEM

Solmaz güllerini açarken gördüm,
Sır elini buldum murâda erdim,
Elinde sancağı çekilmiş gördüm,
Hizmetin bitirdi sırdır Arifem.

Kırk beş sene hiç bir kusur etmedi,
Ehl-i beyt aşkı kendisinden gitmedi.
Benimle ağladı yatak yatmadı,
Meleklerle sohbet yaptı, Arifem.

Cennet-i a'lâya beni götürdü,
Sündüs döşeklerde bizi yatırdı,
İtikat eyledi sedri yırttırdı,
On iki imam nûruyla dolu Arifem.

Müsafire çok hizmetin ederdi,
Düzer sofra önlerine koyardı,
Libas seçmez, ne olursa giyerdi,
Hakk'ın rızâsına erdi Arifem.

Gece gündüz hizmetimizi gördü,
Ehl-i beyt yanında murâda erdi,
Ölmeden evvelce cennete girdi
Kırklar'ın yanına vardı Arifem.

Böyle bir nisâyı bulanlar gelsin,
Derviş Zekim umman gölüne dalsın,
Cennetin içinde onunla olsun,
Hûrîlerle gezsin, gülsün Arifem.

CANA NE DERSİN

Aşk elinden deli oldum gezerim,
Muhabbet bağından kitap yazarım,
Gönüllere girer alır satarım,
Şu bendeki mihman cana ne dersin?

Serçeşmenin gözü bizden akıyor,
Cennet bahçesinde bülbül şakıyor,
Toplanmış hûrîler kumaş dokuyor,
O hulleden giyenlere ne dersin?

Yollarına misk ü anber saçmışlar,
Kanatlanıp meleklerle uçmuşlar,
Kıl köprüden âsânlıkla geçmişler,
Hak rızâsın bulan kula ne dersin?

Burda garez edip kînin gütmeyen,
Kardeş olup birbirine atmayan,
Doğru yoldan eğrilere sapmayan
Kevserinden içenlere ne dersin?

Çölde gidip yolun çimen eyleyen,
Mahşerinde yüzü nurlu görünen
Emânete hıyânetlik etmeyen,
Yol erkâna girenlere ne dersin?

Allah aşkı ile yola çıkanlar,
Kalbini yıkayıp perde yırtanlar,
Tarîkat evine suçsuz girenler,
Bu erkâna girenlere ne dersin?

Derviş Zekim bu âlemde yürüyor,
Dolaştı sıralar bize geliyor,
Niyâz eden maksûduna eriyor,
Lokma yiyip coşanlara ne dersin?

NEBÎ'Yİ GÖRDÜM

Bir gece rüyamda kapısını açtım,
Türlü bedestanlar kurulmuş orda,
Toplanmış melekler nurları akar,
Muhammed Mustafa Nebî'yi gördüm.

Penceresi binbir yerden açılmış,
İnci mercan gevherlerle yapılmış,
Her birine ordan hulle biçilmiş,
İdris Nebî ile Ali'yi gördüm.

Doyamadım bakmak ile şarına,
Meftûn oldum gözlerinin nûruna,
Cihanda bulunmaz böyle kerîme,
Fâtımatü'z-zehrâ Ana'yı gördüm.

Gurup olmuş orda tesbih çekerler,
Hasan, Hüseyin'in methin yaparlar,
Ağlayarak gözyaşını dökerler,
Zeynel'i zındanda yatarken gördüm.

Vardım bahçesini yeşermiş buldum,
Belledim bağını murâda erdim,
Cafer-i Sâdık'a selâmım saldım,
Mûsâ kurşun, Rızâ zehir içerken gördüm.

Turnalar havada başı çekiyor,
Muhammed Tagı'nın seli akıyor,
Cümlemize rahmet olmuş yağıyor,
Ali gül Naki'yi uçarken gördüm.

Derviş Zekim, imamlara hayrânım,
Gece gündüz Askerî'dir seyrânım,
Onları meth eder gönül eğlerim,
Mehdi'yi mağradan çıkarken gördüm.

SEN

Cennet bahçesinin gülü seninle
Aldatıp kendini hardan olma sen,
Bu gidişle gönüllere giremen
Yalan söz söyleyip nara girme sen.

Bakıp yeşillere ibret alasın
İkrar verip o ikrarı yalarsan
Atarlar cehenneme orda kalırsın,
Kalbe girip çıkar isen gülme sen.

Ak okuyup karasını seçemen
Kanat takıp havalanıp uçaman,
Atlayıp da derelerden geçemen,
Coşkun sel içine düş de boğul sen.

Gezip dünyasında kalbin çürütme,
Girip karanlığa kervan yürütme,
Nurlu yüzün kartallara yedirtme,
Çok çile çek, sürün amma ölme sen.

Gönlün kalbin karalara bürünmüş,
Can cesedde gezer iken yorulmuş,
Bedendeki damarların kurumuş,
Gönül bahçesini yıkıp giden sen.

Derviş Zekim sözüm Hak'dan söylerim,
Yıkılmış kalpleri tamir eylerim,
Hızır'la beraber yola giderim,
Bağdan bahçesinde niye kokman sen.

GÖRMEZ

Bir babanın bir kuzusu,
O da süt emmesin bilmez,
Yetmiş iki geldi ondan,
Burda vefasını görmez.

Suhuf vermiş, okur yazar,
Hak onlara etmiş nazar,
Nice bağ bahçeler yapar,
İşler amma sahip olmaz.

İki direk yaptı sırdan,
Kubbesini koydu nurdan,
Ledunu okursun ordan,
Açık göze perde gelmez.

Hem arısı, hem balı var,
Nice değirmeni döner,
Melekler secdeye iner,
Ağlar amma yaşın silmez.

Asılmış bir kubbe nurdan
Ziyâmı almışım ordan,
Akar çeşme ayağından,
İçenlerin benzi solmaz.

O benimle, ben O'nunla,
Tahtın kurmuş mekânında,
Oturuyor arş katında,
O'na giden geri dönmez.

Derviş Zekim içti dolu
On ikinin oldu gülü,
Coşar gider, durmaz seli,
Dîdârına eren ölmez.

BURDA GÜLEŞ

Dolaş deli gönül dolaş,
Çabuk ol menzile ulaş,
Müşrik ile burda güleş,
Cihad eyle meydanında.

Katıl erenler sırasına,
Gir şehidler arasına,
Meyil etme burasına,
Görün şule aynasında.

Doğru ol, yolunda yürü,
Mürşid karşısında eri,
Esirgeme ver sen seri,
Mükâfat al Hak yanında.

Bağlar bahçeleri kırsın,
Atsın taşlar sana gelsin,
Gül at ki kendini bilsin,
Otur artık dükkânında.

Meleklerle pervâz eyle,
Aşka gir, doğruyu söyle,
Köhnelerin hâli böyle,
Ak yüz ile çık sonunda.

Derviş Zekim yaşın dinmez,
Kötülük aklına gelmez,
Gaybetçinin yüzü gülmez,
Hızır ayrılmaz kalbinden.

NEYLEYİM

Arzularım benim ol ganî Şâha
Bulmayınca bu âlemi neyleyim?
Muhammed'in süt annesin adını,
Bilmeyince bu âlemi neyleyim?

Arslan Ali'm, nağra vurup coşunca,
Çekip Zülfikar'ı ele alınca,
Hiç durmadan müşriklere çalınca,
Ordusuna varmayınca neyleyim?

En sonunda Muhammed'in yoluna,
Vermişti engürü kendi eline,
Kerâmetler zuhûr edip biline,
Kalb perdesin açmayınca neyleyim?

Mihrâcın yolunda hâtemin yuttu,
Erzani gölünde Selman'a yetti,
Ol zaman arslanlar çekildi gitti,
Eteğinden tutmayınca neyleyim?

İslâm ordusunun yüzün güldüren,
Karşı duranların benzin solduran,
Serhabın başını kesip öldüren,
Mancılığa girmeyeni neyleyim?

Münkirlik yapanın hâli ne olur,
Yılan gibi dünyasında sürünür,
Üzerine kara bulut bürünür,
Özü çürük olan kulu neyleyim?

Derviş Zekim öz balından süzülsün,
Bilmeyene kara yazı yazılsın,
Dünyada ahrette bağı bozulsun,
On iki'den habersizi neyleyim?

DERGÂHA DOĞRU

Bir er gördüm, kervan başı çekiyor,
İnci mercan yükü dergâha doğru,
Sıralamış aynı izden gidiyor,
Zikrini ederler Mevlâ'ya doğru.

Bir çöl gördüm, ucu başı bulunmaz,
Akar ırmakları, sesi duyulmaz,
Kubbesine bakmak ile doyulmaz,
Göçün çeken gider oraya doğru.

Bir nûr gördüm, üzerine süzülmüş,
Eşiğine Şah Hüseyin yazılmış,
Titremiş âzâlar, kalpler ezilmiş,
Akan yaşlar gider buraya doğru.

Bir kavim var, menziline ermişler,
Mü'min müslim hep oraya varmışlar,
Kuşlar bile karargâhın kurmuşlar,
İnler Fırat suyu oraya doğru.

İşittim ününü, şaşırdım kendim,
Zaman geçirmeden oraya indim,
Çekildi Burak'ı, üstüne bindim,
Akar çeşmim yaşı oraya doğru.

Bir gönülle biz de oraya gittik,
Derviş Zekim, şükür hizmetin ettik,
Seslendi bize de, nûruna battık,
Turnalar sadâsı oraya doğru.

KOR EYLEDİ

Aşkın ile şarhoş oldum,
Yürüdüm izinde soldum,
Şükrolsun ararken buldum,
Yaktı beni kor eyledi.

Söyler isen Hak'tan söyle,
Bu âlem fânîdir böyle,
Er dîdâra, erkân bula,
Yağdı rahmet, göl eyledi.

Senelerdir yandım, piştim,
Lokmasından yedim coştum,
Ol zaman menzile ulaştım,
Uzun çöller yol eyledi.

Virâneler yurdum oldu,
Uyudum içinde kaldım,
Uyandım kendimi bildim,
Arı yokken bal eyledi.

Bahçede gülüm açıldı,
Hürler harlardan seçildi,
Ektim geriden biçildi,
Verdi başak, bol eyledi.

Derviş zekim, gül sen artık,
Eğninde abası yırtık,
Ayağında delik çarık,
Bizi böyle kul eyledi.

DUAZDA İMAM

Allah izin etti, cihânı gezdim,
Dört kapı, kırk makam ilmini süzdüm,
Üç sünnet, yedi farzı mekânda yazdım,
Geçiyor kervanlar, âh ü zârdayım.

Gözlerimin nûru Muhammed, Ali,
Geldi Fâtıma'dan o coşkun seli,
Hasan, Hüseyin'dir cennetin gülü,
İmam Zeynel'inen âh ü zârdayım.

Yeşillerin yeşilisin Bâkır'ım,
Her dâim, her sâat Ledun okurum,
Durağıyam İmâm Câfer Sâdığın,
Mûsâ Kâzım'ınan âh ü zârdayım.

Pervâz vurmuş gelir İmâm-ı Rızâ,
İnşallah göstermez gam gussa bize,
Muhammed Tagı'nın goncası tâze,
Ali gül Naki'ynen âh ü zârdayım.

Hasan Askerî'den tayı yükledim,
Kılıç aldım, yezîdîyi pekledim,
Şu fânî dünyada gönül yokladım,
Muhammed Mehdî'yle âh ü zârdayım.

Derviş Zekim çeşme oldu akıyor,
Hiç durmadan yollarına bakıyor,
Yükü gövher dolu, alıp satıyor,
Bozatlı Hızır'la âh ü zârdayım.

ONA KURBANIM

Muhammed Ali'yle dara duralı,
Bu zaman âleme geri geleli,
Tükenmedik hazinesin bulalı,
Ezelî ervahtan ona kurbanım.

Devirler çevrildi, çarklar dönderdi,
Hasan, Hüseyin'e beni gönderdi,
Lokmamız pişirdi, elinden verdi,
Sakalak koç ile ona kurbanım.

Yedi elekten geçirdi, halletti bizi,
Lûtf u ihsâniyle söyletti sözü,
Cennet-i a'lâda gördüm bir kuzu,
Zeynel'in gittiği yola kurbânım.

Sildi pasımızı, seslendi bize,
Tuttu elimizden çıkardı düze,
Bir kuş gördüm, figân ediyor gece,
Bâkır, Câfer'deki yüze kurbânım.

Daldım deryâsına, indim derine,
Yaptırmış şehirler gösterdi bana,
Yetmiş bin evliyâ durmuş darına,
Mûsâ Kâzım, Rızâ hana kurbanım.

Cimciminin kevkerinin mayası,
Oradan çıkıyor onun gözesi,
Merdan ağacından Mûsâ'nın asâsı,
Tagı, Naki sellerine kurbânım.

Derviş Zekim eydir, sel oldu aktı,
Erdi murâdına yoluna baktı,
Âb-ı hayât içti, balından tattı,
Askerî, Mehdî'nin kılıcına kurbânım.

DUAZDA İMAM

Evel Allah dedim aldım payımı,
Bezirgân eyledi, buldum irfanı,
Muhammed Mustafa rahmet olalı,
Yağdıkça yeşertti bağlarım benim.

Her dâim, her sâat ezberim dilim,
Şâh-ı merdân Ali'm, goncamdır, gülüm,
Fâtıma Ana'ya yapılan zulüm,
Şu kalbim evini zâr eyler benim.

Yollar üstü yoldur Hasan, Hüseyin,
Okunur her yerde Zeynel Âbidîn,
Akan gözyaşlarım Bâkır'ım için,
Onlar için çağlar selim var benim.

Câfer-i Sâdık'dan yükümü tuttum,
Mûsâ Kâzım ile kurşunu yuttum,
Rızâ ile Horasan'a beraber gittim,
Karıştım kervana, yolum var benim.

Muhammed Tagı'nın gülü açılmış,
Ali gül Naki de ondan seçilmiş,
Onları sevene hulle biçilmiş,
Arşdaki sofrada balım var benim.

Derviş Zekim yolun uğradı şara,
Ol Hasan Askerî de boyanmuş nûra,
Mehdi mağaradan çabucak gele,
Müşrikler damarın dürecek benim.

VAR BENİM

Bülbül gibi şakıyarak öterim,
Açan güllerinde payım var benim,
Uyku girmez gözlerime seherde,
Efendim, sultânım, pîrim var benim.

İlm-i hikmet yazısını yazdıran,
Kemer best kuşatıp hırka giydiren,
Kuduretten lokma verip yediren,
Gürûh-u Nâci'den soyum var benim.

Yedi elekten geçirip de halleden,
Men arefe dersini kendisi veren,
Süleyman'ın kuş dilini öğreten,
Hacı Bektaş gibi nûrum var benim.

Taşları yaptırıp hazır ettiren,
Bir gecede makamını yaptıran,
Cümle velîlere elin tutturan,
Hızır Nebî gibi sırrım var benim.

Bostancının tarlasına uğrayan,
Kerâmet gösterip nutuk eyleyen,
Kavun yetiştirip kısmetin alan,
Bu zâtın soyunda elim var benim.

Bunca âşıkların yükünü tutan,
Dellâl edip bu dünyada bağırtan,
Gâibden seslenip ilim öğreten,
Pınarından akan suyum var benim.

Derviş Zekim çadır açtı orada,
İçinde oturan erer murâda,
Mekke, Medine'de, bazen Hira'da,
Dört kitab içinde Ali'm var benim.

OTURTTU BİZİ

Bitirdim hizmetim, feyzimi aldım,
Ak yüz ile çıktım, murâda erdim,
Bezenmiş yeşile Hızır'ı gördüm,
Serilmiş postları oturttu bizi.

Gelmiş geçmişlerin kayıdın açtı,
Verdi seceremiz, bahâsın biçti,
Ol zaman sağmaldan yozunu seçti,
Gizli âlemlere götürdü bizi.

Okudum levhasın, bildim onları,
Muhammed, Ali'dir cümlesinin serveri,
Fâtıma Ana'dan hikmetler gelir,
Sancağı altına yetirdi bizi.

Murad çeşmesinden içtim, yıykandım,
Ummânına düştüm, yüzdüm, eğlendim,
Senelerdir Hızır'ınan dolandım,
Sırat köprüsünden geçirdi bizi.

Yüce dağ başında uyurdum, geldi,
Nice yıllar önce bâdeyi verdi,
Ol zaman kalbimin pasını sildi,
Hakk'ın hazinesine götürdü bizi.

Açıldı kalbimiz, dîvânı gördüm,
Yüz yirmi dördünün makamın buldum,
Derviş Zekim onların dellâlı oldum,
Odunsuz ateşte yandırdı bizi.

ALMAYINCA

Uçsan gitsen gökyüzüne,
İlim dersi almayınca,
Arayıp ustâzı bulmazsan,
Ârif dersin vermeyince.

Kelâmında düzen olmaz,
Hiç kimseler seni bilmez,
Böylesi doğruya gelmez,
Hak yoluna varmayınca.

Câhili toplamış başına,
Hile doldurmuş içine,
Haram katmış hem aşına,
Kalp gözünü açmayınca,

Çok olur zamanın fendi,
Düşürmüş tuzağa kendi,
Nefsi bedenini yendi,
Sağlam temel kurmayınca.

Gözü kör, kulağı sağır,
Aklı fikri kendi sığır,
Doldurmuş karnına mekir,
Özü çürük yanmayınca.

Derviş Zekim rahmet seli,
Ne olur böylenin hâli,
Zaten karnı zıkkım dolu,
İslâh olmaz solmayınca.

SEYİR EDERSİN

Belle toprakları, neler bulursun,
İşle sen onları, kısmet alırsın,
Verir karşılığın, zaten gülersin,
Dönersen onları seyir edersin.

Çok dik ağaçları, durma âvâre,
Mükâfat verirler giden dîdâra,
Düşmezsin bir zaman burada dara,
Açar çiçekleri seyir edersin.

Kırma dallarını hiç bir yeşilin,
Seni sıkar türâb, orda şaşarsın,
Su verirsen eğer mükâfat alın,
Kalbin ferah olur, seyir edersin.

Gönül ister ki çok ağaç diksin,
Vatan yeşillensin, hastalık bitsin,
Büyüsün, dallansın, gölgesin versin,
Şenlikle oturur, seyir edersin.

Aç sen pencereni, seyret yamacı,
Ağaç dikmek mü'minlerin amacı,
Dalında dinlersin kuşların sesi,
Sıhhatli bedenle seyir edersin.

Derviş Zekim senin elin yeşersin,
Asar meyvaları insanlar yesin,
Kırıp sökenler de cehennem görsün,
Böyle kör olanı seyir edersin.

Derviş Zeki bu beytinde bilmeyen insanların bilirim diyerek kendini ve başkalarını da aldatıp kötü nefislerini bedenlerine bürüdüklerini, horoz gibi vakitsiz ötüp çamura battıklarını, olur olmaz kelâm söyleyip âlimin yanından kaçıp cahillerle buluşup hakikatten uzaklaştıklarını bu beyti ile şöyle söylemiş:

BIRAKIR KAÇAR

Arslan yatağına taşlar yuğlama,
Alırsın cezâyı, sonra ağlama,
Bilmediğin sen kelâmı söyleme,
Vurur hançerini, bırakır kaçar.

Horoz gibi yiti olup da ötme,
Kabire varınca çamura batma,
Ellerin malını alıp da satma
Dilin kılıç olur, boynunu keser.

Oturduğun döşek yakar ha seni,
Bir daha bulaman bu köhne hanı,
Karalar bürümüş kendini tanı,
Akrepler, yılanlar bedenin sokar.

Kirli palto üzerinden düşmüyor,
Kötü nefis bedeninden çıkmıyor,
Huyu pistir, eyilere bakmıyor,
İpin çekip kendi kendini asar.

Bilir bilmez, kenli kenli konuşur,
Hiddetlenir, şeytanlara karışır,
Gizli gizli cahillerle tanışır,
Doğruyu bırakmış, eğriye koşar.

Derviş Zekim, bırak gitsin yuların,
Batsın çamurlara görsün durağın,
Kavurmuş zakkumla kendi yüreğin,
Bilenler yanından kaybolur kaçar.

ON İKİ İMAM

Sene bin dokuz yüz doksan yedi,
Yedilerle ol da sen gel.
Oku dersin Beşlerden al,
Muhammed, Ali'yi bul da gel.

Üçler'e kayıdın geçir,
Ser sofranı suyun içir,
Selâmın onlara götür,
Fâtıma'ya niyaz ver de gel.

Üç sünneti temâm eyle,
İmam Hasan'a hâlin söyle,
Şâh Hüseyin bizi göre,
Zeynel'le Bâkır'a gel.

Verdi gâibden okudum,
Câfer, Kâzım'la şakıdım,
Eğirdim abâsın dokudum,
Geyin Rızâ Han'la gel.

Yedi farzı bilen gelsin,
İmam Takıy'den nasip alsın,
Gönülde binâsın kursun,
Ali Naki'yi sor da gel.

Derviş zekim hicretine,
Doyamadım sohbetine,
Askerî'ynen olur gine,
Mehdî'yi çölden al da gel.

GEZER YÜRÜRSÜN

Aşkın deryâsında yüzen gönüller,
Sineme dokunup sözü söylersin,
Aşk ile bâdeyi içen emirler,
Yüce dağ başında gezer yürürsün.

Açsan pencereni seyretsen bizi,
Hak aşkına gelen baharı, yazı,
Hiç düşünmezsin dağların kışı,
Yüce dağ başında gezer yürürsün.

Kalbin perdesini yırtsan, görünsen,
Kötü huylarını döksen, arınsan,
Baharında goncasından gülünden,
Yüce dağ başında gezer yürürsün.

Burhânım almıştı ilmin hecesi,
Tasavvufta oldu yücelerin yücesi,
Hızır olmuş idi onun hocası,
Yüce dağ başında gezer yürürsün.

Çok tesbih eyledim onun yolunda,
Evliyâ ervâhı çıkmaz gönlünden,
Bürhânımın Hacı Bektaş yanında,
Yüce dağ başında gezer yürürsün.

Derviş Zekim, emanetim Bürhâna,
Hızır söylemişti bu sözü bana,
Gâfil olma sakın mürşidin ara,
Yüce dağ başında gezer yürürsün.

ON İKİ İMAM

Allah Allah dedim, aradım buldum,
Muhammed, Ali'den murâdı aldım,
Fâtıma Ana'ya niyâza vardım,
Hasan'la Hüseyin'e mihmân olunca.

Çok aradım Zeynel, Bâkır yurdunu,
Söylemiştim Câfer'ime derdimi,
Mûsâ-i Kâzım'dan aldım dersimi,
Horasan'da Rızâ ile gelince.

Muhammed Tagı'nın buldum izini,
Ali gül Naki'den tuttum yükümü,
Yezid'e, mervan'a attım okumu,
Askerî'ynen teber alıp çalınca.

Derviş Zekim kabir içinde yatmaz,
Zaten onu Hızır yandan bırakmaz,
Olsa gözden ırak, kalplerden çıkmaz,
Ahirde Mehdî'yle kalkıp gelince.

ON İKİ İMAM

Muhammed, Ali'ye gönül vereli,
Hasan, Hüseyin'in virdin ederim.
Zeynel, Bâkır'ınan sohbet edeli,
Câfer'in, Kâzım'ın virdin ederim.

Yürür isen yola Rızâ'ya ulaş,
Muhammed Tagı'yla kelâmın söyleş,
Hızır'ı kendine edesin yoldaş,
Ali gül Naki'nin virdin ederim.

Ay güneşe benzer bunların yüzü,
Askerî'nin geldi baharı, yazı,
Söyler Derviş Zekim, çalamaz sazı,
Muhammed Mehdî'nin virdin ederim.

ONA GÜC DEĞİL

Menendi yok, kimse ona eş değil,
Nesli Muhammed'den verin siz meyil,
Kur'ânı çok oku, sırada sayıl,
Müşkiller halleden, ona güç değil.

Ali'm, Zülfikar'ı aldı eline,
Seri başı koydu İslâm yoluna,
Göç ettikten sonra körler hâline,
Gittiği yerlerde ona Hac değil.

Bastı omuzuna çıktı yukarı,
İndirdi putları Şahların Şâhı,
Düldül'e binince dürer toprağı,
Kerâmet ehlidir, ona zor değil.

Âhir günde sultan olup gelecek,
Cümle erler gelip onu bulacak,
Haksızları defterinden silecek,
İnkârcılar yüce hakk'a kul değil.

On iki imam dergâhına girmezsen,
Elin verip hizmetlerin görmezsen,
Bir velîden eğer nefes almazsan,
Ali'ye tâlib, Muhammed'e yâr değil.

Hakikatin çizgisinden çıkarsan,
Mahşere dek kabrinde kokarsın,
Bir şey bilmez iftiralar yaparsın,
Çukurdan çıkaman hiç de güç değil.

İçinin karası vurmuş yüzüne,
Varsın girsin cehennemin közüne,
Derviş Zekim bakmaz çürük özüne,
Bahri umman olsa sana göl değil.

Derviş Zeki bu söylediği kelâmında, gönülün nereye ve insana ne gibi yararı olduğunu şöyle izah etmektedir:

Gönül nûrdur, gönül sırdır, gönül aşktır, gönül uzak diyarları ve bilinmedik yerleri gidip dolaşıp gelendir. Yalnız gönlü engin yapmak, hem kolaydır, hem zordur. Aynı nefis gibi gönlü arındırıp muhabbetle baharda açılan güle yaz gibi yapan erdir vücudun her yerinde gönlün, büyük görevi bulunmaktadır. Gönülle nefise dur demek, muhafaza yapmak insana en eyi hayatı ve güzel ahlâkı kendisine meşk etmiş demektir.

GELMEZSİN

Gönül aştı gitti yüksek dağları,
Niye gönül enginlere düşmezsin?
Sakın yıkma bahçeleri, bağları,
Gel dediğim yere niye gelmezsin?

Seni böyle yapan aşkın seli mi?
Seherinde esen bâde yeli mi?
Bahçede açılan sünbül, gülü mü?
Arayıp da niye beni bulmazsın?

Şemsi kamer gibi doğar dulunur,
Parlar yıldız gibi gökte bulunur,
Baharda sel olur, coşar da gelir,
Berrak sular gibi niye olmazsın?

Gideceğin yerin yolu uzundur,
Çevrendeki körpelerin kuzundur,
Şu bedenin, baharındır, yazındır,
Fehmeyleyip o âlemi niye görmezsin?

Derviş Zekim sıcağında çölünde,
Sefere çıkmıştı Bağdad ilinde,
Bilenmiş kılıcı tutar elinde,
Atını altına niye çekmezsin?

İÇSİNLER DEYU

Eştim yedi yerden çeşme çıkardım,
Toplansın erenler içsinler deyu.
Çalıştım önüne havuz yaptırdım,
Üstünde melekler uçsunlar deyu.

Geçit için taşlarını ben dizdim,
Esmâü'l-hüsnâsın yazısın yazdım.
Serhoş etti dünyasında çok gezdim,
Bizi de böylece görsünler deyu.

Aktı suyum gitti çiçek bitirdi,
Gönderdi Hızır'ı lokma yedirdi.
Doksan yedi geldi, ömrüm artırdı.
On iki'nin medhini yaptırsın deyu.

Kemer best kuşattı, hırka giydirdi
Nübüvvet tâcını başıma koydu,
Cennet-i a'lâ'nın libâsın verdi,
Kırklar meclisinde giyinsin deyu.

Necef deryâsına bizi uğrattı,
Yüz dört kitap ilmin sırdan öğretti.
Firkatin işitti, elimiz tuttu,
Haklı canlar seni bilsinler deyu.

Yazdı fermanımız verdi elime,
Kavuşturdu beni Sultan velîme,
Çok niyaz eyledim Feyzullâh'ıma,
Arayıp onları bulsunlar deyu.

Derviş Zekim, Hak yolunda ölüsün,
Hacı Bektaş kölesisin kulusun,
Seni arz edeni hemen bulursun,
Gelenler nasîbin alsınlar deyu.

GÖZÜNDE

Yedi yerden serçeşmenin gözünde,
Akar ırmakları kendi içinde,
Bütün sırlarını orda kurdurmuş,
Perdesi kalmamış onun gözünde.

Asmışlar kandili hepsi oraya,
Cümle melekleri girmiş sıraya,
On sekiz bin âlem seyri buraya,
Hak ile Hak olmuş kendi özünde.

Bu âlemde türlü çiçek açıyor,
O çeşmeden rahmetini saçıyor,
Toplanmış âşıklar suyun içiyor,
Muhabbet gülleri kokar bağında.

Deli gönül efkârlanıp yıkılma,
Erenler yanından geri çekilme,
Amel defterinde kötü okunma,
Gıybet edip kara tutma özünde.

Geçici âlemde pendin kurutma,
Nâzik bedenini boşa eritme,
Sakın mağrur olup kalbin çürütme,
Nûrları parlasın senin yüzünde.

Derviş Zekim düşmüş idim ağına,
Selâm saldım güzellerin şâhına,
Bahçıvan eyledi bizi bağına,
Çok seneler yürüttürdü izinde.

Derviş Zeki, bu beytinde serçeşmenin Âdem'de olduğunu, akar ırmakların, muhabbet, aşk yeşermiş ve tatlı yemişler ve tâze türlü açılmış çiçeğe benzediğini, insanların gıybetten, kötülüklerden mağrur olmamalarını, birbiri ile selâmlaşıp zamanlarını iyilikle geçirmeleri için söylemiş.

MUHAMMED, ALİ

Cemalda seyrettin güzel nûrunu,
Allah Allah dedim, Muhammed, Ali,
Fâtıma Ana'dır arşın direği,
Hem dînim, imânım Muhammed, Ali.

Hasan, Hüseyin'dir imamlar başı,
Çağlayıp akıyor gözümün yaşı,
Zeynel'in, Bâkır'ın doğan güneşi,
Açılan güllerim Muhammed, Ali.

Câfer'in buyruğu gâibden indi,
Cümle evliyâlar dersini aldı,
Mûsâ'nın Rızâ'nın ervâhı oldu,
Okudup yazdıran Muhammed, Ali.

İmam Tagi düğümleri çözdüren,
Şu fânî âlemde dönüp gezdiren,
Ali gül Naki de bunu yazdıran,
Bülbülün âvâzı Muhammed, Ali.

Derviş Zekim indi Bağdad iline,
Karışmıştı Askerî'nin seline,
Gece gündüz bekler Mehdî yolunu.
Âhırinde gelen Muhammed, Ali.

Derviş Zekim, bu duaz imamın faziletini şöyle anlatmaktadır: On iki imamı çok zikir yapan insan Allâhü Ta'âlâ dünya ve ahıretini mâmur eder. Kalbi nûr ile dolar murâdına erer Ehl-i beyt'i sevmek, bendesi olmak mahşerde nûrlu yüzle huzûra çıkanlardan olurlar.

DUAZDA İMAM

Seher vakti öter bana dokunur,
Hoş sedâsı vardır, Kur'ân okuyor.
Kendisini ateşlere atıyor,
Kurbânı olduğum Sübhan'dan meded.

Akar gözüm yaşı tutamaz oldum,
Ana rahmine düştüm, kendimi bildim,
Muhammed, Ali'yi yanımda gördüm,
Hasan, Hüseyin'im nûrânım meded.

Kıyl ü kaal yokuşu düz oldu bana,
Çıkmıştı Zeynel'im arşın katına,
Eğer sır istersen Bâkır'da ara,
Âlemler güneşi Câfer'den meded.

Bulamazsın ilimlerin ötesi,
Mûsâ Kâzım cümle velî atası,
Mürvet pîrlerinin odur sîmâsı,
Horasan yolcusu Rızâ'dan meded.

Oturdum Bağdad'da bir zaman kaldım,
Muhammed Tagı'nın elinden aldım,
Bıraktım kendimi fırına saldım,
İki gözüm nûru Naki'den meded.

Derviş Zekim Askerî'yle görüştüm,
Târık yetmiş üçe kapılar açtım,
Ol zaman ak ile karayı seçtim,
Mehdî dedem senden cümleye meded.

ZÂLİM AVCI

Sarp yerlerde geyik sesi,
İşittin mi zâlim avcı,
Düşme peşine onların
Ağlar yavru zâlim avcı.

Sana olsa böyle zulüm,
Yetim kalsa yavruların
Sözün dinle behey zâlim,
Ağlar yavru zâlim avcı.

Dere tepe demez geçer,
Yüce dağlarından aşar,
Sana intizârın yapar,
Ağlar yavru zâlim avcı.

Peygamber aldı elinden,
Konuştu bildi dilinden,
Mekke, Medine ilinden,
Ağlar yavru zâlim avcı.

Vurursan kör olur gözün,
Öyle olsa senin kuzun,
Daha yapma, dinle sözüm,
Ağlar yavru zâlim avcı.

Geyik vuranlar onmasın,
Körpeler öksüz kalmasın,
Evinde bereket olmasın,
Ağlar yavru zâlim avcı.

Derviş Zekim inler gezer,
Onlarınan kurdu pazar,
Vuran görmez orda dîdâr,
Ağlar yavru zâlim avcı.

MELÛL MELÛL

Dertli melûl melûl bakar bana gülersin,
Poyraz oldu dallarında esersin,
Doğru sözlerime belki küsersin,
Ela gözler gibi ol melûl melûl.

Şimşek gibi çakar yerler ışıtır,
Hızın keser, karanlıkta yürütür,
Ateşinden çimenleri kurutur,
Yavaş yavaş yürü gel melûl melûl.

Sürmeli gözüne leke değmesin,
Zülfinin teline hata gelmesin.
Tâlihsiz olanlar seni bulmasın.
Açan güller gibi gül melûl melûl.

Arzuhaller yazıp kalbin kırmayın,
Yapması güç olur böyle olmayın,
Karaya bürünüp bana gelmeyin,
Yanan ateşleri kor melûl melûl.

Yağar rahmetleri yeşerir çimen,
Güz ayı gelince yüksekte duman,
Hiç tutmayın sizler kalbinde güman,
Gece gündüz zikrin yap melûl melûl.

Derviş Zekim yüzün ağdır,
Ölmez kendi zaten sağdır,
Rahmetin cümleye yağdır,
Çek kervanını git melûl melûl.

OLSAYDIM

Şu dağlarda boran olur, kar olur,
Güzellerde şûle olur, nûr olur,
Sevenleri sevdiğine şar olur,
Vechinde açılan gülü olsaydım.

Sînemde yaramın merhemi belli,
Her gün sallanarak karşıdan gelir,
İç diye bâdenin tasından verir,
Böyle güler yüzün kulu olsaydım.

Yanağında bağlar açmış görünür,
Leblerinde balı akar bulunur,
Kamer şems de üzerine doğuyor,
Ben bunların bir parçası olsaydım.

Hümâ kuşu gibi göklerde gezer,
Ak göğüs üstüne yazılar yazar,
Makassız bedene elbise biçer,
Beyaz nâzik eli gibi olsaydım.

Bastığı yerlerde çimen bitirir,
Elâ gözlerinden çeşme getirir,
Hûrîlerle bile kalkar oturur,
Önünde yürüyen seli olsaydım.

Derviş Zekim ustâz oldu âleme,
Nefs-i emmâreyi döktü bedenden,
İmdâd umma boş gelip de gidenden,
Bahr-i muhît gölü gibi olsaydım.

Derviş Zeki, Mekke-i Mükerreme ve Medîne-i Münevvere'nin, Kâbe'nin ve Beytullâh'ın Âdem aleyhisselâm'dan önce Allâhü Ta'âlâ'nın emri ile o beldeye indirildiğini ve Peygamberlerin orayı ziyaret edip hizmette bulunduklarını ve Hazret-i peygamber Efendimiz Muhammed Mustafa sallallâhu aleyhi ve sellemin oradan zuhûr edip insanlar üzerine rahmeten li'l-âlemîn gönderilmesine ve karanlıklardan çıkıp aydınlıklara kavuşması için gönderilmiş olandır ve pîr olarak gelmiştir. Derviş Zeki bu beytinde şöyle söylemiş:

MUHAMMED PÎRİ

Mekke-i Mükerreme yolu
Medîne, İslâm'ın gülü,
Orada Muhammed pîri,
Şükür dîdârına erdim,

Aşka düştüm âvâz ettim,
Uzun çöllerinden gittim,
Verdi Zülfikar'ı tuttum,
Hizmetin görmeye geldim.

Ne güzel Kâbe yapılmış,
Suyun cennetten getirmiş,
Halil'e tamir ettirmiş,
İçip de kanmaya geldim.

Uyandım gözümü açtım,
Yollandım havada uçtum,
Ak okudum kara seçtim,
Ledünnü almaya geldim.

Nebîler hep mekân tutmuş,
Derviş Zekim hizmet etmiş,
Hem onlara gönül katmış,
Bülbülüm ötmeye geldim.

İBRET ALMAZLAR

Kürre-i arzına gelen insanlar
Niye kutublarda savaş ederler,
Kendileri karıncadan nâziktir,
Yasaklanan yerlerine giderler.

Hak nasıl demişse öyle olmuştur,
Nice nice Nemrutları gelmiştir,
Üyez orduları harab kılmıştır,
Geçmişi düşünüp ibret almazlar.

İşitmedim hiç kimseden ben bunu,
Azrâil gelince zayıflar teni,
Ölüm gelir, terkeden bu köhne hanı,
Hakk'ın emri ile göçmüş demezler.

Vâden gelip günün temâm olunca,
Bedeninden yaprakların solunca,
Allâh'ın emri yerin bulunca,
Kalp krizi diye bühtân ederler.

Âhir günde zaten bunlar olacak,
Sahipler sahibi hemen gelecek,
Yanlış söyleyenler belâsın bulacak,
Kendi kendisini şahid tutacak.

Derviş Zekim bu dünyanın işine,
Herkes düşmüş kötü nefis peşine,
Çöksün kartal yanlışların başina,
Herkes cezâsını orda görecek.

SEVDİĞİM

Mecnun gibi uzun çöller dolaştım,
Kısa yollar durur iken sevdiğim,
Leylâm diye senelerdir sen gezdin,
Leylâ'nı kendinde bulsan sevdiğim.

Tâhir Zehrâsını her gün söyledi,
Derdi çok da gece gündüz ağladı,
Aylar günler karasını bağladı,
Sabır çeşmesinden içsen sevdiğim.

Gör aşkın elinden bak neler oldu,
Kerem Aslı için yollara girdi,
Onun ateşinden Aslı da yandı,
Bunlardan ibreti alsan sevdiğim.

Ferhad Şirin için kayalar yardı,
Cazunun şerrinden canına kıydı,
Şirin de duyunca zehrini aldı,
Böyle ikrârında dursan sevdiğim.

Sevenlerin arasını bozanlar,
Bekliyor onları kaynar kazanlar,
Bed sıfatlı olup hile düzenler,
Sakın siz de böyle olman sevdiğim.

Ağır yük vururlar geçemen Sırat,
Dünyada ahırette göremen murat,
Böyle olanlara elini uzat,
Seversen severler orda sevdiğim.

Aşka düştüm, yandım, girdim sıraya,
Yalvardım Mevlâ'ya, erdim murâda,
Derviş Zekim, Hızır ile orada,
İnşallah buluşursun sevdiğim.

GEZMEYE GELDİM

Şu âlemde geze geze yoruldum,
Dostun bahçesini gezmeye geldim.
Devr-i cihân ettim nice yerleri,
Dostun bahçesini gezmeye geldim.

Yüz dört kitap benim ezber dilimde,
Çok karıştık, yüzdük aşkın selinde,
Sohbetler eyledik Hak meclisinde,
Dostun bahçesini gezmeye geldim.

Arş dediğin nedir, aradım buldum,
Eriştim sırrına ağlarken güldüm,
Hayır şer derlerdi, bendeymiş bildim,
Dostun bahçesini gezmeye geldim.

Aradım çok zaman yer ile göğü,
Hepsi bende imiş, bildim ben bunu,
İtikadı olmayan getirir sonu
Dostun bahçesini gezmeye geldim.

Güzeller içinde gülün soldurma,
Koymadınsa bir şey sakın kaldırma,
Kalp kal'asın şeytanlara aldırma,
Dostun bahçesini gezmeye geldim.

Sefâsını bozup cefâ eyleme,
Nefse uyup kötü kelâm söyleme,
Sen de bu dünyaya meyil bağlama,
Dostun bahçesini gezmeye geldim.

Derviş Zekim gezer amma yorulmaz,
Kim ne derse desin ona darılmaz,
Hızır'ın yanından zaten ayrılmaz,
Dostun bahçesini gezmeye geldim.

DUAZDA İMAM

Yürüyü yürüyü vardım huzûra,
Muhammed, Ali'min tahtı kurulmuş.
Fâtıma Ana da darda duruyor,
Hasan, Hüseyin'e atlas biçilmiş.

Uğradı yolumuz Zeynel, Bâkır'a,
İmam Câfer ile zikrin yapana,
Mûsâ Kâzım beratını yazana,
Ol İmam Rızâ'dan gevher süzülmüş.

Muhammed Tagı'yla ilimler yazdım,
Ali gül Naki'nin yanında gezdim,
Ol zaman ummâna girdim de yüzdüm,
Hasan Askerî'ne hizmet edermiş.

Mehdî'nin defteri elime geçti,
Derviş Zekim okudu, gözünü açtı,
Enkürü elinden ol zaman içti,
Gemisiz deryâyı geçerler imiş.

DUAZDA İMAM

Muhammed, Ali'ye bağladır özüm,
Hasan, Hüseyin'den açıldı gözüm,
İmam Zeynel, Bâkır benim niyâzım,
Câfer'den ilmimi aldım da geldim.

Mûzâ-i Kâzım'ın soyunu buldum,
İmâm-ı Rızâ'dan payımı aldım,
Muhammed Takıy'nin gülünü derdim,
Naki'nin atına bindim de geldim.

Derviş Zeki'm, Askerî'ynen yoldaşım,
Bunca zaman Hızır benim sırdaşım,
Hacı Bektaş Velî yedirdi aşım,
Mehdî ile mağaraya girdim de geldim.

İSTERSEN

Dört ırmak akıyor yolun sorarsan,
Arş altından çıkar onun gözesi,
Serçeşme nerdedir, eğer ararsan,
Beşinci kapıdan dinlen sesini.

Yedi pınar her yerine dizilmiş,
Doksan bin ilim de orda yazılmış,
Mağrıb ile maşrıkına açılmış,
Yedi iklim, dört köşeyi seyretmiş.

Emretmiş meleğe, kal'a yaptırmış,
Bütün âlemini orda toplamış,
Dön diyene kadar imâr eylemiş,
Okuyan Ledunu ordan alırmış.

Öyle bir mekân ki balı tükenmez,
Erler evliyâlar tadına doymaz,
Oradan yiyenler hiç de usanmaz,
Rahmet seli durmaz günde akarmış.

Gâibden dersini almak istersen,
Kalp gözün açılır iyi bakarsan,
Mataf alır o dükkândan satarsan,
Dalar o ırmağa sen de yüzersin.

Binbir türlü kapı ordan açılır,
Şemsi kamer ışık verir, saçılır,
Hizmetin bitiren mükâfat alır,
Sorgu olmaz cennetine geçersin.

Derviş Zekim gönül vermiş o yere,
Akıtmış gözyaşı, döndermiş sele,
Dolanma boş yere kendinde ara,
Zikir tesbih ile onu görersin.

BİR GÜN

Derviş Zeki bu beytinde gönül kırmanın kolay olduğunu, lâkin yapmanın çok zor olduğunu, ilim konuşulurken edeb, hayâ üzerine oturup can kulağı ile dinlemenin faydalı olduğunu bilmediği ve tutma sözleri bilir gibi konuşmanın çok günah olduğunu şu beyti ile şöyle söylemiş:

Gönül çiçeğine elin uzatma,
Erenler yanında uzanıp yatma,
Bilmediğin matafları sen satma,
Cezâlar içinde kalırsın bir gün.

Sana derim sana arzuhal verdim,
Gönül perdesine orada erdim,
Ahir geldi Mehdî, atına bindi,
Orada mahşeri görürsün bir gün.

Ahir günü benim gönlüm arzular,
Gökler yarılınca kalbin sızılar,
Âh ü zâr ederler, körpe kuzular,
Çağlar gözü yaşı silerler bir gün.

Sene doksan altı, bozuldu dünya,
Hakk'ın güzeline olur mu böyle,
Sana diyom sana doğruyu söyle,
Cezâlı günleri görersin bir gün.

Eğer burda yapmamışsan yuvanı,
Hak için sen etmemişsen duanı,
Deccal gelir yıkar bu güzel hanı,
Hakikat yolunda durmazsan bir gün.

Dünya devrediyor çarklar dönüyor,
Derviş Zekim bu manaya eriyor,
Kalp gözüyle bu cihânı görüyor,
Mahşerin de sırrını görersin bir gün.

HİZMET ETTİLER

Âdem'den bu yana böyle olmadı,
Şît, İdrîs, Nûh'un benzi solmadı,
Hûd ile Sâlih de böyle söyledi,
Aşk ile Hüseyin'e hizmet ettiler.

İbrahim gelince bilindi millet,
İsmail'den oldu bizlere himmet,
Otuz üçten sonra kuduret,
Aşk ile Hüseyin'e hizmet ettiler.

İshak aldı asâsını eline,
Eyyûb'un çilesi böyle görüne,
Çok ağladı Yakub, Yûsuf'um diye,
Aşk ile Hüseyin'e hizmet ettiler.

Her yüz yılda Şuayb gözlerini kör etti,
Mûsâ geldi, onun koyunun güttü,
On iki yıl sonra asâsın tuttu,
Aşk ile Hüseyin'e hizmet ettiler.

İsâ geldi, bunları beyân eyledi,
Dört kitâb cümlesin ikrâr eyledi,
Niye hımar Yezid garez eyledi,
Aşk ile Hüseyin'e hizmet ettiler.

Cümle Peygamberi gezdi dolaştı,
Muhammed gelince O'na ulaştı,
Ali'm geldi, hepisiyle buluştu,
Aşk ile Hüseyin'e hizmet ettiler.

Kerbelâ deyince tenim yanıyor,
Derviş Zekim günde onu anıyor,
Onlar için Mehdî kılıç biliyor,
Aşk ile Hüseyin'e hizmet ettiler.

ÖNÜME GELSİN

Yükledim yükümü çektim gidiyom,
Söylen erenlere önüme gelsin,
Müsafir eyledi bizi burada,
Beni arayanlar orada bulsun.

Kasırlar yaptırmış girdim içine,
Hayran olsun gelenlerim göçüme,
Âb-ı hayatından dökün üstüme,
Kötü huylu olan kısmet olmasın.

Sancaklar açılsın, doğsun güneşi,
Yükselt imânını, bitir sen işi,
Bize söz vermişti Peygamber başı,
Sil gözyaşı, kasâvetin kalmasın.

Gelmiş geçmişlerden ibret alasın,
Hak yanında doğru sözlü olasın,
Göçmeden burada yerin göresin,
Verirler Kevser'den orda içersin.

Kendin biç kefenin, oku selânı,
Arın hırs nefisten söyle kelâmı,
Bırakma dilinden zikri, selâmı,
Ol zaman Sırat'ı âsân geçersin.

İyi düşün, defterin hafif getirme,
Tefekkür etmeden posta oturma,
Eğri söyleyip de yolun şaşırma,
Yılan, akreblerle bile yatarsın.

Derviş Zekim böyle verdi haberi,
Kalb gözüyle baktı ki nerdedir yeri,
İçmeden şerbeti veresin seri,
Ol zaman suâle kimse gelmesin.

KURBAN

Derviş Zekim, ilk kurban Âdem aleyhisselâm'dan kalmıştır. İkinci kurban İbrahim aleyhisselâm'dan kalmıştır. Üçüncü kurban Mûsâ aleyhisselâm'dan kalmıştır. Dördüncü kurban Hazret-i İmâm Hüseyin Kerbelâ'da canını kurban vermiştir. Sığır veya deve yedi kişiye kadar kesilir, koç bir kişiye aittir.

Kurbanın deyişin söyleyim size,
Kurban kesmek nebîlerden kalmıştır.
Erenler toplanmış payın almaya,
Kurban olmak Hüseyin'den kalmıştır.

Halîl, İsmâil'i götürdü dağa,
Niyâz etti gitti yüce Allâh'a,
Hak nidâ eyledi hemen bıçağa,
Kurban kesmek nebîlerden kalmıştır.

Buyurdu Âdem'e kurban eyledi,
Hâbil'in mezarın ona söyledi,
Havva Ana'nın gözü yaşı çağladı,
Kurban kesmek nebîlerden kalmıştır.

Yubal sürüsünü aşkla güderdi,
Müsaade alınca koyunu verdi,
Melekler kuzuyu aldı götürdü,
Kurban kesmek nebîlerden kalmıştır.

Mal delildir canın kurbân yapasın,
Ehl-i beyt'i gözün yaşı çağlasın,
Onların aşkıyla kalbin ağlasın,
Kurban kesmek nebîlerden kalmıştır.

Derviş Zekim bunu sizlere desin,
Köprüsünde Burak olsun yetişsin,
Alsın sizi cennetine geçirsin,
Kurban kesmek nebîlerden kalmıştır.

MURÂDIM

Derviş Zeki, bu beytinde insanların dillerinden tatlı sözler çıkıp ve herkesin dinleyip birbirlerine karşı sanki bağ ve bahçe yeşermiş gibi neşeli güleryüz ile sohbet edip Hakk'a karşı niyâz etmelerini arzu ettiğinden içinden gelen beyti şöyle söylemiş:

Oturduğu yerden anberler kokar,
Yedi iklim, dört köşe kendine bakar,
Tatlı dillerinden serçeşme akar,
Yanda kalıp dinlemektir murâdım.

Bütün insanların gözü orada,
Niyâz için bekliyorlar sırada,
Secdesin yapanlar erer murâda,
Sırr-ı pinhânına ermek murâdım.

Kurnasından âb-ı hayat akıyor,
Bastığı yerlerden kısmet yağıyor,
Elini açınca güneş doğuyor,
Işığından ilham almak murâdım.

Aşkı düştü beni böyle eyledi,
Gizli olan sırlarını söyledi,
Çeşme oldum musluğundan çağladım,
Bağ bahçeler yeşertmektir murâdım.

Derviş Zekim yaş akıtır gözünden,
Asla muhabbeti çıkmaz özünden,
Tat almadım baharından yazından,
Gerçeklere hizmet etmek murâdım.

GETİR

Serçeşme gözünden aldım haberi,
Muhammed, Ali'ye salâvat getir.
Fâtımatü'z-Zehrâ cennet bağında,
Hasan, Hüseyin'in yanında otur.

Zeynel'e, Bâkır'a yapın niyâzı,
Câfer, Mûsâ, Rızâ dünyanın gözü,
Tagi, Naki dîdârıdır hem yüzü,
Kervânına karış, onlarla yürü.

Derviş Zekim gözün yaşı akıyor,
Askerî de âlemlere bakıyor,
Mehdî mağarada kitab okuyor,
Âhirde müşrike kılıncın vurur.

İDİ

Bildin mi kalbine gireni,
O Muhammed, Ali idi.
Nûrların içinde kalalı,
O Hasan-ı Müctebâ idi.

Yer ile gökler aynası,
Hüseyin bunların binâsı,
Zeynel'in, Bâkır'ın şûlesi,
İmâm Câfer, mûsâ idi.

Güllerin kokladım geldim,
Rızâ, Tagi, Naki'ye erdim.
Derviş Zekim coşkun seldim,
Askerî, hem Mehdî idi.

Derviş Zeki, şimdiki insanların birbirine karşı saygı ve sevgilerinin azaldığını, herkesin kartallar gibi yüksekten uçtıklarını görmüş, doğruların artık kalmadığını, eğrilerin çoğaldığını, dünyada birbirlerine iyi ahlâk, hoş sohbet davranmayıp akrepler gibi zehirli dille içki ve kumara müptelâ olduklarından ahirette halden hâle gireceklerini, üç beş günlük dünyanın hevesine kapılıp hüsrâna uğrayacaklarını düşünmediklerine çok üzülür ve şu beyti söyler.

SÖZÜNE BAKMA

Kartal olup sakın yükseğe çıkma,
Coşkun sel olup de sen hızlı akma,
Her gördüğün insan sözüne bakma,
Yanında bulaman, kaçar da gider.

Doğrular çekildi, makamın buldu,
Artık dünyasında eğriler kaldı,
Hüccetin şeytan-i racîmden aldı,
Akreb gibi seni sokar da gider.

Dili dönmez doğrusunu demeye,
Eli varmaz helâl lokma yemeye,
Şikâyetim Muhammed'le Ali'ye,
Kazması burnunda söker de gider.

Yoksa tarih temâm müddet mi doldu,
Kıyamet günleri yakın mı geldi,
Sağ başlar gittiler çürüğü kaldı,
Yeşermiş bahçeyi talar da gider.

Derviş Zekim artık yüzün gülüyor,
Herkes amelini kendi buluyor,
İnsan orda halden hâle giriyor,
Gölge bulamazsa yanar da gider.

VARDIĞI GECE

Mi'râc yolları bezendi,
Atına bindiği gece
Cebrâil'i rehber etti
Sidre'ye vardığı gece

Rıza şehrine uğradı
Halka hitap eyledi
İlimlerden söyledi
Orada kaldığı gece

Çok perdeleri geçti
Arş-ı muazzamaya ulaştı
Uçmağında Kevser içti
Muhabbet yaptığı gece

Hatemi aslana verdi
Dolaştı kırklara geldi
Ali'yi orada gördü
Şad olup güldüğü gece

Saydı onlar otuz dokuz
Önüme geldi biriniz
Temam oldu kırkınız
Selman'ı gördüğü gece

Orada aşka girdi
Ali hatemini verdi
Fatıma'yı orda gördü
Sırrına erdiği gece

Derviş Zekim hizmet aldı
Onlar için dellal oldu
Kırk kerre pervane döndü
Huu deyip girdiği gece

BİLMİYOR

Selasın okumaz kendi
Şeytanın atına bindi
Tabutun zakkumdan yondu
Gine kendini bilmiyor

Söylesem sözümü tutmaz
Bed-baht olmuş doğru gitmez
Rahat yatağında yatmaz
Gine kendini bilmiyor

Giyinmiş hırkası kara
Atmış kendini çukura
Nasıl varır güzel şara
Gine kendini bilmiyor

Bedenini tahrip etmiş
Hurafadan elin tutmuş
İblis kâfire aldanmış
Gine kendini bilmiyor

Silmez karasın içinden
Ayrılmaz cehennem göçünden
Zarar görür pis nefsinden
Gine kendini bilmiyor

Yanlış yere kaftan biçer
Kan irin suyundan içer
Cesedin kartallar dider
Gine kendini bilmiyor

Derviş Zekim böyle görmüş
Bunların defterin dürmüş
Zaten dergâhından sürmüş
Gine kendini bilmiyor

Derviş Zeki gezmiş dolaşmış, yüksekleri, alçakları seyir eylemiş, bahar gelince bin bir çeşit güzel görmüş, çeşitli kokan çiçeklere tesadüf etmiş, güz gelince hiç birinin güzelliğinin kalmadığını, kuruyup gâib olduğunu görünce şu alemin içinde insanların birbirlerini sevip aralarında muhabbet bahçesinin kurumayıp daima yeşil kalacağını bu beyti ile şöyle söylemiş:

BİÇER

Yükseklerden baktım güzeller geçer
Yetişmiş ekinler orağın biçer
Ser-çeşme akıyor suyunu içer
Bad-ı saba gibi eser de gelir

Yeryüzünde onun gibi bulunmaz
Bakmak ile gül yüzüne doyulmaz
Ona bakan sarhoş olur ayılmaz
Menekşeler gibi kokar da gelir

Kalp evime girmiş bana bakıyor
Vech-i ziyasından nurlar akıyor
Ezber etmiş ak ilimden okuyor
Şems ü kamer gibi doğmuş da gelir

Ledun kitabından zikrini okur
Lü'lü mercan ipek kumaşlar dokur
Kavuşur inşallah ederim şükür
Aşk atına binmiş yürür de gelir

Derviş Zekim sırlarına erince
Binbir çeşit âlemleri görünce
Mahşerinde huzuruna varınca
Salını sallanı güler de gelir

GİTSİN

İcmâ-i ümmeti söylüyor herkes
Eshâb-ı kirâma olmuyor hür baş
Ehl-i beyt'i zikretmeyen olsun karataş,
Kartallar leşini ditsin de gitsin.

Damgasız külekle ölçü yapıyor,
Baktım teraziyi noksan tartıyor,
Hain emelinin sözün tutuyor,
Bunları ejderha yutsun de gitsin.

İslâmın yoluna leke sürüyor,
Müslümanım diye kendin övüyor,
Farzsız münafıkla sokaklarda dönüyor,
Ezâzil tamusuna düşsün de gitsin.

Gördüm Mehdî yola düşmüş geliyor,
Bin üç yüzden beri kılıç biliyor,
Ashâb-ı Kehf askerleri oluyor,
Yezidin kökünü silsin de gitsin.

Okuyor duayı çıkarı için,
Tutmayın sözünü bu lanet piçin,
Zehir zakkum ile tutuyor yükün,
Kabrinde çamura batsın da gitsin.

Derviş Zekim İki bin yılına geldi,
Tükendi bunların hurafe fendi,
Nice insanları çukara gömdü,
Bunlar cehennemde yansın da gitsin.

KÖYÜN YAZLARI

Uçun turnalar bana haber getirin
Açıldı mı bizim ilim yolları
Çok özledim bahçesini bağını
Seçildi mi bizim köyün yozları.

Gelsek yüzyüze de sohbet eylesek,
Evliyalar selâmların söylesek,
Hak yakın eylesin hemen birleşek,
Kış görmeden yaz eylesin yerleri,

Cansız duvarlara binenle gelsem,
Önüme kılavuz Kanber'i alsam,
Hızır'ı sizlere haberci salsam,
Kırılır mı kalpte olan buzları.

Ol zaman açılır gülü nergisi,
Kalkar bulutlar doğar güneşi,
Şefaat eylesin Peygamber başı,
Toplanır mehşerde güler yüzleri.

Soframızın bereketi bol olsun,
Kuru tarlanıza bereket yağsın,
Sizin üstünüze nurları dolsun,
Geri koyma Ehl-i beyit yolları.

Derviş Zekim duacıyız sizlere,
Sakın uyman kötü olan sözlere,
Acı dille söylerseniz bizleri,
Cehennem dibinde onların yeri.

ALİ'M BENİM

Gece gündüz Hak'la işim,
Secdeden kaldırmam başım,
Hasan, Hüseyin'e gider göçüm,
Muhammed'im, Ali'm benim.

İmam Zeynel kervan çeker,
İmam Bâkır pazar açar,
Cümlemize rahmet saçar,
Muhammed'im, Ali'm benim.

Giderken çölde gördüm,
Câfer'den kitaplar aldım,
Okudum, ağlarken güldüm,
Muhammed'im, Ali'm benim.

Sarılmıştım eteğine,
Mûsâ ile çektim çile,
Rızâ Han'la düştüm yola,
Muhammed'im, Ali'm benim.

Söylemekle hiç bitmiyor,
Takıy yanımdan gitmiyor,
Naki ilmini yüklüyor,
Muhammed'im, Ali'm benim.

Bülbüller ötüyor dalda,
Askerî açılmış gülde,
Sahip-zaman Mehdî yolda,
Muhammed'im, Ali'm benim.

Derviş Zekim geldi gitti,
Açtı gözün perde yırttı,
Yüz dördünü ezber etti,
Muhammed'im, Ali'm benim.

Derviş Zeki, yolun Uludan kaldığını ve insanların iç temizliğine dikkat edip doğru olarak evliyâ erkânın bilinçli olarak yürütmelerini ibadethânede dünya kelâmı konuşulmaması gerektiğini, eğer bin ise bir gibi oturup söylenen kelâmları can kulağı ile dinleyip Hakk'ın rızâsının bu şekilde kazanılıp haram lokmanın zararlı olduğunu bu beyti ile şöyle söylemiş:

BAHÇENDE SAKIN

Yol uludan emânettir, bırakma,
Sırat'ı geçemen, eğriye bakma,
Temiz el olmazsa sakın sen öpme,
Gülleri soldurma bahçende sakın.

Gözlerin görüyor helâl haramı,
Boş yere dönüyor orda salonu,
Bastığın topraklar yutacak seni,
Bunu böyle yapma irfanda sakın.

Dereler çağlıyor, sular akıyor,
Melekler de hallerine bakıyor,
Kirâmen kâtibî yazı yazıyor,
Zebâni elinden kendini sakın.

Yalancı cimrinin yanında durma,
Söyleme sözünü kendini yorma,
Bağı düzeltse de, olsa da hurma,
Bölenin yanında durmayın sakın.

Derviş Zekim gölgesinde durulmaz,
Pis nefsine uymuş, geriye dönmez,
Haramdır kazancı, ekmeği yenmez,
Elinden bir şeyi almayın sakın.

ON İKİ İMAM

Muhammed, Ali'ye gönül katanlar,
Hizmetin yapanlar bizimle gelsin.
Hasan, Hüseyin'in izin tutanlar,
Kavli bütün olan bizimle gelsin.

Akıdıp çeşmesin çiçek bitiren,
Zeynel'i, Bâkır'ı kalpte yatıran,
Uzatıp elini kısmet getiren,
Yürüsün kervanı, bizimle gelsin.

Âb-ı hayat çeşmesinden içiren,
Câferi Kâzım'la menzil aşıran,
Kazanlara koyup beni pişiren,
Kaynayıp yanmayan bizimle gelsin.

Kulağıma geldi gâibden sesi,
İmâm Rızâ verdi ledunun dersi,
Ol zaman seyrettim yedi kat arşı,
Onun ilmin süzen bizimle gelsin.

Girdab boğazında dalgaya düştüm,
Tagı'ya, Naki'ye orda ulaştım,
Bindirdi atına, yel gibi geçtim,
O dîdâra eren bizimle gelsin.

Derviş Zekim eydür, dârında durur,
Hasan Askerî'nin dîdârın görür,
Mehdî'yi Samra'dan alır da gelir,
Peşine düşenler bizimle gelsin.

MUHABBETİN BAĞIDIR

Arı gibi inler, konar çiçeğe,
Balı sırdan yapar girer peteğe,
Şifa olur o niyetle yiyene,
Bunun sırrı muhabbetin bağıdır.

İçersinde çeşit renkler görürsün,
Düşünürsen çok ilhamlar alırsın,
Hiç emrazın kalmaz, eyi olursun,
Bunun sırrı muhabbetin bağıdır.

Hak Taâlâ Kur'ân'da vasfını demiş,
Muhammed, mi'râc'da lokmasın yemiş,
Akan dört ırmağı cennette görmüş,
Bunun sırrı muhabbetin bağıdır.

Şükrolsun bize de ordan içirdi,
Pendimize dalga verdi, coşturdu,
Soktu külhanlara, eyce pişirdi,
Bunun sırrı muhabbetin bağıdır.

Elinde dağıtır alabilirsen,
Erenler yanında sakin durursan,
Velîlere varır hizmet görürsen,
Bunun sırrı muhabbetin bağıdır.

Derviş Zekim bunu aradık bulduk,
Katresinden bize verdi de aldık,
Okuttu gâibden, derine daldık,
Bunun sırrı muhabbetin bağıdır.

BUNU YAPMA

Sene doksan sekiz geldi,
Yolumuz âşikâr oldu,
Adûlar hem ceme girdi,
Yapman canlar, bunu yapman.

Göremezsin nûru böyle,
Yalan yanlış sözü söyler,
Bir gün dilin isbât eyler,
Yapman canlar, bunu yapman.

Çok dolandım yeryüzünü,
Kulak vermen kör sözüne,
Düşmen yalancı izine,
Yapman canlar, bunu yapman.

Evliya böyle hiç etmedi,
Laden ikrarın gütmedi,
Emevî buyruk tutmadı,
Yapman canlar, bunu yapman.

İrfanda böyle yol olmadı,
Haksız olanlar girmedi,
Secdesi kabul görmedi,
Yapman canlar, bunu yapman.

Toplanmış kargalar oraya,
Oturmuş leş diden sıraya,
Cahil sözü hem hurafa,
Yapman canlar, bunu yapman.

Herkes kaydesini çalar,
Yol erkân böyle mi baylar,
Derviş Zekim doğru söyler,
Yapman canlar, bunu yapman.

GÖZÜME

Muhammed Ali'nin nûrun göreli
Zahir batın görünüyor gözüme
Fâtımatüz Zehra dara duralı
Hasan'la Hüseyin görünüyor gözüme.

Dört Kitap taneleyip seçince
Zülfikar oynayıp küffar biçince
İmal Zeynel zindanına geçince
İmam Bâkır görünüyor gözüme.

Düştüm dalgasına, coştum sel oldum
Cafer, Kâzım bahçesinde gül oldum
İmam Rızâ dergâhında bal oldum
İmam Tagi görünüyor gözüme.

Sırat Köprüsü'nün yolu uzundur
Ali gül Naki de iki gözündür
Hasan Askeri'nin çölü uzundur
Mehdi dedem görünüyor gözüme.

Derviş Zekim kanatlanıp gelince
Hızır'ı her zaman yanda bulunca
Görünmedik yerlerine varınca
Huri Gılman görünüyor gözüme.

VAR İDİ

Hak Âdem'in fermânını yazmadan
Muhammed Mustafa pâdişâh idi.
Aliyyü'l-Muntazâ hüküm sürerken
Ehl-i beyt yanlarında var idi.

Direk yaptı bir hatunun saçından
Tarih yazdı suhuhların içinden
Evvel âhir, zâhir bâtın gücünden
Arşı Kürsi arz cümle bunda var idi.

Yüz yirmi bin ilmine kalem çalınca
Doksan bini hemen temam olunca
Esmâları süzülüp de gelince
Sırrı punhan sırrı nihan var idi.

Halbur yaptı cümlesini eledi
Halk etti bıçağı kendi biledi
Nârından alâ nûrun söyledi
Hep bunlarda gizli hikmet var idi.

Aklı fikri koydu beden üstüne
Sırlarını verdi cismin içine
Derviş Zekim bakmaz kadı sözüne
Hızır gibi yoldaş olan var idi.

KURUTUR İNSAN

Bir han yapmış kadirini bilmezler,
Gelip geçer lezzetini almazlar,
Serçeşme içinde onu bulmazlar,
Açılmış çiçeği kurutur insan.

İçersinde şehir, saray yapılmış,
İnci, mercan, la'l ü güher dizilmiş,
Hakk'ın makamını görüp bilmemiş,
Petekte balını çürütür insan.

Pencereler açık, sesin duyamaz,
Mataf alıp kalb evine giremez,
Böyle olan zaten dîdâr göremez,
Emânet kalıbı kirletir insan.

Lokması pişmeden yemeye başlar,
Sözü eğri söyler, şimdiki puştlar,
İşini gücünü şeytanla işler,
Yolun doğrusuna gitmiyor insan.

Gönlünü gam ile doldurmuş gezer,
Hiç bakmaz kalbine, hileler dizer,
Solundaki kâtip defterin yazar,
Bahçesin sulayıp yeşertmez insan.

Derviş Zekim doğrusunu yazarım,
Bazı engin, bazı abdal gezerim,
Hızır verdi gizli ilmin süzerim,
Kalb kapanmış, bunu görmüyor insan.

ÇOK ŞÜKÜR

Bu cihan su iken kimse yok iken,
Oradaki nûru gördüm çok şükür,
Bir zaman dolaştım ruhlarla bile,
Âdemin alnında buldum çok şükür.

Cümle nebîlerle gezdi dolaştı,
En sonunda İbrahim'e ulaştı,
İsmail'le Hâşimî'yle birleşti,
Çok aradım amma buldum çok şükür.

Mekânı Beytullah Mekke'ye indi,
Cebrâil kırkında yanına geldi,
kıyamete kadar ziyaret oldu,
İkrârım onlara verdim çok şükür.

Cümle Ehl-i beytini yanına aldı,
Ali'm, Zülfikar'ı düşmana saldı,
Fâtıma'dan Hasan, Hüseyin geldi,
Bağlandım yüzümü sürdüm çok şükür.

Zeynel, Bâkır sûrelerin hecesi,
Câfer, Kâzım kalb evinin bacası,
İmam Rızâ yücelerin yücesi,
Elinden bâdeyi içtim çok şükür.

Muhammed Tagı'yla bağları gezdim,
Ali gül Naki ile ledunu süzdüm,
Açtı kalb gözümüz, sırrını yazdım,
Cümle âlemini gezdim çok şükür.

Derviş Zekim bahr-ı umman gölüne,
Uğramıştım Askerî'nin yanına,
Muhammed Mehdî'nin bezargânına,
Karıştık onunla gezdik çok şükür.

BİR GÜN

Doymaz mısın bu âleme,
Sefer edeceksin bir gün,
Horlamazsan bu bedeni,
Toprak olacaksın bir gün.

Coşar seller gibi akan,
Kurulmuş binalar yıkan,
Her dem yükseklere çıkan,
Engin olacaksın bir gün.

Geçmişten ibret alsana,
Berrak su gibi olsana,
Her dem kırbaya dolsana,
Düşen çukurlara bir gün.

Sözlerinde ibret olsun,
İşiten yanına gelsin,
Âdem oğlu seni bilsin,
Bülbül olup öt sen bir gün.

Kelâmına hile katma,
Şeker ol, katran satma,
Çöplüklerde yiti ötme,
Keserler gırtlağın bir gün.

Tutma sözden kelâm olmaz,
Zaten kendi ceddin bilmez,
Böylelerden hayır gelmez,
Mundar leşi kokar bir gün.

Derviş Zekim cism ü câna,
Aldanma bu köhne hana,
Hubyar ol da gir külhana,
Böyle ol da yanma bir gün.

BUNLAR SIR İDİ

Âdemin haberi henüz gelmeden,
Ehl,i beyt'in nûru evvel var idi.
Halifelik nişanını vermeden,
Kandilin içinde bunlar sır idi.

Ruh bedene girdi, açtı gözünü,
Evvel beş esmânın gördü yüzünü,
Muhammed, Ali'ye hem niyâzını,
Selender başında hep ağlar idi.

Ayrı düştü Havva'sından, zâr etti,
Söylediği sözü orda unuttu,
İblis mel'ûn O'na hileler yaptı,
Ayrılık hasreti çekerler idi.

Bir cuma akşamı efkârlar aldı,
Baktı arşa doğru, o ismi gördü,
Ol zaman işitti, nidâsın duydu,
Nikâhı kudretten kıyılmış idi.

Hindistan ilini mekân eyledi,
Hak Âdem'e zürriyetin söyledi,
Şükrederek elhamdü li'llâh dedi,
Vejvahayla çiftin sürerler idi.

Artık serçeşmenin gözü açıldı,
Yetmiş ikiden yetmiş üçü seçildi,
Şît, Âdem'e o gün bahşiş verildi,
Nebîler ervâhı bilinir idi.

Derviş zekim sırlarını döküyor,
Arş yüzünde meleklerle bakıyor,
Gâib olmuşları size okuyor,
Kürre-i arzında gezerler idi:

BE CANIM

Seri başı erenlere versene,
Eriş hakikate, onu görsene,
Bedenin temizle kendin bilsene,
Tesbih et dilinde, zikret be canım.

Emânetsin bu âlemin içinde,
Karış kervanına, bulun göçünde,
İbret al beyaz var senin saçında,
Tesbih et dilinde, zikret be canım.

Bak elife, doğruları bilesin,
Tarîkat bâbında hizmet alasın,
Dâra durup secdesine inesin,
Tesbih et dilinde, zikret be canım.

Otur yol üstüne, gözle geçeni,
Doldurma zakkumla sakın çantanı,
İbret al sözümden, kendini tanı,
Tesbih et dilinde, zikret be canım.

Bir hazine bul da destini doldur,
Mürşid halîfeye pasını sildir,
Altını, gümüşü sonunda puldur,
Tesbih et dilinde, zikret be canım.

Özünü çürütüp darda kalmayın,
Uyup nefsinize çile görmeyin,
Çoğaldı şeytanlar aman uymayın,
Tesbih et dilinde, zikret be canım.

Derviş Zekim abdal olmuş gezersin,
Kim olursa olsun kucak açarsın,
Serçeşmeyi buldun, içtin coşarsın,
Tesbih et dilinde, zikret be canım.

Derviş Zeki, bu beytinde iki veya daha fazla insanların birbiri ile karşılaştığı zaman selâmlaşıp muhabbet etmeleri ve sofralarını birleştirip beraber yiyip şükredip eyilik dolu günler dileyerek güler yüzle ayrılmaları şu beyti ile şöyle söylemiş:

MELEŞMELİDİR

Karşıdan karşıya gelir göçünüz,
Yayılmış omuza telli saçınız
Gel muhabbet edek sırdaşlarımız,
Koyun kuzusuyla meleşmelidir.

Aşıp gitsem gürgenliğin başından,
Lokma yedim erenlerin aşından,
Suyun içtim âb-ı hayat tasından,
Yollar içre yolda birleşmelidir.

Gözüm yoktur sarayında köşkünde,
Gezer oldum sade onun aşkında,
İsbatım var hatlarımla meşkimde,
İpliksiz libasla süslenmelidir.

Yanağı üstünde çiçekler açmış,
Hak lekesiz yapmış anberler saçmış,
Ona nasip olmuş, kevserden içmiş,
Hûri gılmanlarla eğlenmelidir.

Menendi yok bu yerlerde seçilmez,
Dünyaları versen baha biçilmez,
Ziyaret etmezsen bahtın açılmaz,
Döküp sözyaşını sildirmelidir.

Gümanın var ise gitme üstüne,
Derviş Zekim haber verir dostuna,
Allah, Muhammed, Ali, Hızır aşkına,
Cümle şifâ alıp güldürmelidir.

ON İKİ İMAM

Cihânın içinde bakarsan görün,
Muhammed, Ali'nin yoluna yürün,
Fâtıma Ana'ya seri baş verin,
Canlara can katan sultana yalvar.

Cennetin içinde ırmaktan için,
Hasan, Hüseyin'e yüklettir göçün,
İmam Zeynel ile zındana geçin,
Canlara can katan sultana yalvarır.

Adın bahçesinin gülü açılmış,
İmam Bâkın kervanını geçirmiş,
Câfer-i Sâdık'ın ilmi yazılmış,
Canlara can katan sultana yalvar.

Güruh-i Nâci'den soyu açıldı,
Mûsâ-i Kâzım'dan velîleri seçildi,
Rızâ Han üstüne rahmet saçıldı,
Canlara can katan sultana yalvar.

Bağdad diyârına vardım uyandım,
Muhammed Tagı'nın nûruna yandım,
Ali gül Naki'den hırka giyindim,
Canlara can katan sultana yalvar.

Derviş Zekim Ehl-i beyit kolundan,
Hasan Askerî'nin aldı payından,
Muhammed Mehdî'nin yüzü nûrundan,
Canlara can katan sultana yalvar.

ENGİN BAK GÖNÜL

Yürü yürü yüksek dağlarda,
Açar çiçek bahçelerde bağlarda,
Haber geldi, başı kesik sağlardan,
Yükseklere çıkma, engin bak gönül.

Tenbahatım sana gurur eyleme,
Bilmediğin kelâmları söyleme,
Düşersin çukura her gün ağlama,
Yükseklere çıkma, engin bak gönül.

Bâdeyi verdi kendi elinden,
Yardım etti bana ol Hızır Dedem,
İmâm-ı Yunus'un yüceden yücem,
Yükseklere çıkma, engin bak gönül.

Muhammed Mustafa pîr oldu geldi,
Yatağına yatan erlerin kendi,
Yüz yirmi dört bin nebî imdâdın umdu,
Yükseklere çıkma engin bak gönül.

Sular gibi aktım, çağladım ordan,
Hakir görme mercan pervane nurdan,
Seyitler ervahı gelmiştir sırdan
Yükseklere çıkma, engin bak gönül.

Derviş Zekim burda ilim okuyor,
Cennetinde hûrilerle şakıyor,
Peygamber ervâhı ona bakıyor,
Yükseklere çıkma, engin bak gönül.

HUZURA

Oruç namazı temâm etmeyen,
On ikinin ellerinden tutmayan,
Din İslâm yolunda hizmet etmeyen,
Ne yüz ile varacaklar huzûra.

Kendi selâsını okuyan gelsin,
Kıyâm kırâatini temâm eylesin,
Rükû, sücud tahıyyâtın bilesin,
Yapmayanlar varamazlar huzûra.

Bekleme sırasın ibadet eyle,
Her gün salâvatı sen çokça söyle,
Kalbin kaim olur, âhıreti boyla,
Demezseler varamazsın huzûra.

Beytullah adında bir adam çıkmış,
Hakikat yolunda hurafa katmış,
Haber almış Timur, boynunu kesmiş,
Doğrulmazsan varamazsın huzûra.

Halen cehâletin dilinde gezer,
Câvidan adında bir kitap yazar,
Yandaşları orayı terkeder kaçar,
Uyarsanız, varamazsın huzûra.

Görgü sorgu toplu halde görülsün,
Haksız olanlara sitem sürülsün,
Nâmahremler perde çeksin otursun,
Tutmaz isen varamazsın huzûra.

Derviş Zekim üzülüyor bu işe,
Oturmuş cahiller konuşur boşa,
Bırakmış yazları taşınmış kışa,
Ağır yükle varamazsın huzûra.

GÜZEL BÜLBÜLÜM

Sabah seher vakti uyuma, uyan,
Hakk'ın nurlarına erken kalk boyan,
Cümle sırlarını ol zaman gören,
Gafil durma benim güzel bülbülüm.

Her çeşitten avaz eder, konuşur,
İbret için güller ile tanışır,
Açarken onlara neler danışır,
Menekşe sünbülü sorar bülbülüm,

Süleyman'ın okuduğun biliyor,
Ötüşleri benim kalbim deliyor,
Kanat açmış ese ese geliyor,
Güzeldir güzele bakar bülbülüm.

Kuşların içinde baha biçilmez,
Arif olmayınca sözü seçilmez,
Dinlemeden onu zaten geçilmez,
Kur'ân'ın ilmini okur bülbülüm.

Seni sevenlere Hak nazar etsin,
Hızır gelsin sizin sürünüz gütsün,
Açsın defteriniz, kayıdın yapsın,
Dertli ötüp beni üzme bülbülüm.

Derviş Zekim böylesini seversin,
Rahmet olur lisanınla yağarsın,
Açtı hazinesin alıp satarsın,
Artık benim ile gezer bülbülüm.

ON İKİ İMAM

Allah Allah dedim, yükümü tuttum,
Muhammed, Ali'nin yanında yattım,
Hasan, Hüseyin'in sürüsün güttüm,
Zeynel'le zindana vardığım zaman.

İmam Bâkır ile kazana girdim,
İmam Câfer ile medrese kurdum,
Çok ağladım, Mûsâ Kâzım'ı buldum,
Rızâ ile zehri içtiğim zaman.

Muhammed Tagı'yla gezdim yolunda,
Ayrılamam Ali Naki kolundan,
Kurtuluş yok Askerî'nin elinden,
Bir olup birliğe erdiğim zaman.

Derviş Zekim artık zaman geliyor,
Mehdî mağarada kılıç biliyor,
Gelen geçen bizden O'nu soruyor,
Yakında atına bindiği zaman.

ASLAN VAR

Şu dağlar başında kükrer aslan var,
Muhabbeti bozan kör avcılar var,
Yâr elinden tutmuş kirli eller var,
Sakın olma gafil ayırır sizi.

Denizlerin dalgaları iniler,
Aşk gemisi içlerinde yüzerler,
Kıskanırlar aranızı bozarlar,
Düşmeyin toruna ayırır sizi.

İbret almaz örümceğin ağından,
Yese tadın bilmez arı balından,
Kötü sözlülerin bıktım dilinden,
Bildirme sırrını ayırır sizi.

Derviş Zekim ağyâr eline düştün,
İçirdi bâdeyi coştukça coştun,
Gökyüzünde bulutlara karıştın,
Harâmîler bizden ayırır sizi.

DEĞİL MİDİR?

Medreseden su çıkardı,
Lokman Perende'yi uyardı,
Tâç, kemer, hırka geyindi,
Hacı Bektaş değil midir?

Nutku ile dergâh kurdu,
Çok insanlar irşad etti,
Herkes O'nun elin tuttu,
Hacı Bektaş değil midir?

Kırk gün Arafat'ta kaldı,
Niyet etti zikrin yaptı,
Birini arkadaş etti,
Hacı Bektaş değil midir?

Vurdu yumruğunu taşa,
Kalbi temiz ordan geçe,
Lokması kaynayıp pişe,
Hacı Bektaş değil midir?

Taşları çağırmış gelmiş,
Hepsi emirlerine uymuş,
Pis kadı kudurmuş ölmüş,
Hacı Bektaş değil midir?

Çağırmış pınarın getirmiş,
Hocanın keşiğin gütmüş,
Kadıncığa nutuk etmiş,
Hacı Bektaş değil midir?

Döndermiş buğdayı taşa,
Derviş Zekim hazır göçe,
Elma alıç bir ağaçta,
HACI BEKTAŞ DEĞİL MİDİR?

DEĞİL MİDİR?

Bunca gelen geçen hanı,
Yırt perdeni gör sen beni,
Evliya erler seyranı,
Hacı Bektaş değil midir?

Oraya giden ayılır,
Büyük velîden sayılır,
Kısmet elinden dağılır,
Hacı Bektaş değil midir?

Kanatlanıp uçan kendi,
Destûr aldı, Rûm'a geldi,
Cümle ikrârın verdi,
Hacı Bektaş değil midir?

Yunus geldi kapısına,
Baktı cennet yapısına,
Miski anber kokusuna,
Hacı Bektaş değil midir?

Bedestan şehrine gitti,
Bir zaman zindanda yattı,
Haydarı Sultanı aldı,
Hacı Bektaş değil midir?

Su kurudu ot bitmedi,
Ateşler orda yanmadı,
İslâm'a davet eyledi,
Hacı Bektaş değil midir?

Derviş Zekim yazar bitmez,
Hayali özümden gitmez,
Çok sever dilden bırakmaz,
Hacı Bektaş değil midir?

GÖNDER MEHDÎ'Yİ

Kur'ân hikmetinden arzedem size,
Doksan yedi geldi ulaştı bize,
Noksan amelliler gördüm diz dize,
Aman Allah yakın gönder Mehdî'yi.

Diplomayı yanlış yerden almışlar,
Yufka suda kendilerin boğmuşlar,
Bilerek kendine hançer sokmuşlar,
Aman Allah, yakın gönder Mehdî'yi.

Kur'ân dirilere hüküm ediyor,
İhlâs Fâtiha'yla ölülere gidiyor,
Onlara mükâfat öyle veriyor,
Aman Allah, yakın gönder Mehdî'yi.

İslâm dini yücelerden yücedir,
Eleştirmek onu büyük hatadır,
Ahiret mürşidi Allah Hüdâ'dır,
Aman Allah, yakın gönder Mehdî'yi.

Keramet gösteren velîdir adı,
Oku tarihini alırsın tadı,
İnanmayan zaten cehennem taşı,
Aman Allah, yakın gönder Mehdî'yi.

Kıyamete yakın böyle olacak,
Hurafalar yeryüzünde dolacak,
Derviş Zekim o günler de gelecek,
Aman Allah, yakın gönder Mehdî'yi.

BAK SANA

Derviş Zeki bu beytinde Allah aşkı olmadan hiç bir şeyin meydana gelemeyeceğini, ilimsiz hiç bir şeye ulaşmanın mümkün olmayacağını insanların bütün yaratılan varlıklarından ibret alıp, Hakk'a karşu çok çok şükür yapıp doğru çalışıp kötü amellerden arınıp tatlı dil ve güzel ahlâk sahibi olmalarını ağaç dikmelerini ve birbirleri ile hoş geçinip yardımsever olmalarını, herkesi kendinden üstün görüp hizmetlerinde kusur etmemelerini, işlerine hile katmamalarını şu beytinde şöyle söylemiş:

Aşkın bâdesine hile katılmaz,
İlimsiz irfansız serlik satılmaz,
Bülbül olup gül dalında ötülmez,
Türlü açan çiçeklere baksana.

Baharda çok olur bâdenin sesi,
Ağaçlar silerler kalblerin pası,
Hüseyin aşkına çekilen yası,
İnle arı gibi balın yapsana.

Şu fânî dünyada dönüyor devir,
Karalı kalplerden kendini ayır,
Kimi dilsiz olmuş, kimisi sağır,
Geceleri tesbih edip kalksana.

Oturduğun yerde nûrun parlasın,
Aksın çeşmin yaşı kalbin ağlasın,
Dilin Ledun, On ikiyi söylesin,
Gir katara kervanına uysana.

Derviş Zekim yetmiş beşte uyandı,
Lokma yedi, nurlarına boyandı,
Âb-ı hayat çeşmesine yıkandı,
Hizmet edip nefesinden alsana.

KESME BİZLERDEN

Yalancılar şu cihânı geziyor,
İslâm âlemine hile düzüyor,
Hürafeler yol erkânı bozuyor,
Allah ihsânını kesme bizlerden.

Yanlış okuyanlar kötü söylüyor,
Seyyid olanları inkâr eyliyor,
Bilir bilmez cehennemi boyluyor,
Allah, ihsânını kesme bizlerden.

İmamlarda hangi sülbden gelmiştir,
Seyyid unvânını kimler almıştır,
Kör olanlar iftiralar yapmıştır,
Allah, ihsânını kesme bizlerden.

Tarihleri bile inkâr ediyor,
Aldanmış şeytana bile gidiyor,
Müslüman İslâmı hiç de bilmiyor,
Allah, ihsânını kesme bizlerden.

Herkes kendisini bir şey sanıyor,
Dalga vursa boğulup da kalıyor,
Geçmiş evliyâdan ibret almıyor,
Allah, ihsânını kesme bizlerden.

Hacı Bektaş pîrler pîri olmuştur,
Rufâî, Geylânî nerden gelmiştir,
Emir Sultan seyyidliğin isbat etmiştir,
Allah, ihsânını kesme bizlerden.

Derviş Zekim zaman geldi güleşsin,
Aydın olan o meydanı seyretsin,
Bunun mânâsına ermek istersen,
Allah, ihsânını kesme bizlerden.

UĞRADIM

Deli gönül ne gezersin burada,
Hak yolunda gezdin nûra uğradım,
Bezirgân oldun da dünya dolandım,
Kurulmuş bedestan, şara uğradım.

Binalar yapılmış dünya üstüne,
Ne güzel kurmuşlar baksan hüsnüne,
Cennet-i a'lâya kadem bassana,
Şükür doğru giden yola uğradım.

Aşkı muhabbetin yolunu buldum,
Nerelerde gezdim, buraya geldim,
Fehmedip o zaman kendimi bildim,
Türlü behçelerde güle uğradım.

Çok çağladım seller oldum inledim,
Hak aşkına türlü kelâm söyledim,
Dalgıç oldum aşk deryâsın boyladım,
Alışverişimde kâra uğradım.

Arş yüzüne çıktım orayı gezdim,
Levh-ı Mahfûz'undan ilmini yazdım,
Ak ilim defterin aldım da süzdüm,
Gizli olan orda sırra uğradım.

Derviş Zekim kapıları açınca,
Kanat takıp gökyüzüne uçunca,
Getirip rahmetin size saçınca,
Âb-ı hayatında suya uğradım.

SEL NEDİR?

Denizin dalgası coşar da gelir,
Şu kalbim içinde dolaşan nedir?
Seçilmiş güzeller hep beni bulur,
Bu aşk nedir, sevdâ nedir, sel nedir?

Seslenir bize de baharın yeli,
Mışıl mışıl eser açtırır gülü,
Karşıdan sevdiğim yanıma gelir,
Şu bakışın nedir, hûb cemâl nedir?

Saçının teline melekler konmuş,
Yusuf güzelliği yüzüne vurmuş,
Hak nazar eylemiş, nûruyla dolmuş,
Kaşının üstünde ay güneş nedir?

Gözlerin içinde cennet görünür,
Etrafında hûri, gılman bulunur,
Ak bulutlar üzerinde yürüyor,
Kalemsiz yazılan meşkleri nedir?

Derviş Zekim kurnasının suyundan,
İlham aldı o güzelin soyundan,
Hicret etti seksen bir'de köyünden,
Akıl, fikir ermez, maksadı nedir?

EYLER BENİ

Yaz çiçeği gibi açıp seyreder,
Bakışları şu kalbime yer eder,
Salını sallanı yoluna gider,
Yağan yağmurlarla sel eyler beni.

Gülüşünde binbir çeşit mânâ var,
Arının balları dilinden akar,
Marifet ehlidir, kalpleri yakar,
Dumanı tütmeden kül eyler beni.

Yanağında çiçek açmış geliyor,
Hûrîye karışmış bile yürüyor,
Hak övmüş yaratmış, yüzü gülüyor,
Sırma saçlarına tel eyler beni.

Yürüdüğü yolda nûrlar görünür,
Cennette gılmanlar yanda bulunur,
Kötü bakan gözler yerde sürünür,
Açar kollarını, yel eyler beni.

Göller yapmış, ördekleri yüzüyor,
Kaşı kalem olmuş yazı yazıyor,
Seher vakti bahçelerde geziyor,
Sabahınan açan gül eyler beni.

Derviş Zekim böylesini görmedim,
Nerden geldiğini henüz bilmedim,
Muhabbet etmeden onu salmadım,
Zemheri ayında kar eyler beni.

SİZE GELDİM

Çok aradım seni buldum,
Meded, mürüvvete geldim,
Eşiğinde durdum kaldım,
Seller oldum size geldim.

Aç kapını görem yüzün,
Destur ver, söyleyem sözüm,
Elin çal, açılsın gözüm,
Bülbülüm, ötmeye geldim.

Cümleye vermişin elin,
Cihânı ışıtır nûrun,
Açılmış bahçede gülün,
Gölünde yüzmeye geldim.

Cümle âşıkın velîsi,
Dersini vermiş Ali'si,
Olmuşum O'nun delisi,
Elini tutmaya geldim.

Açtım gözüm seni gördüm,
Elin tuttum, murad aldım,
Ezelden hizmetin yaptım,
Sel olup akmaya geldim.

Derviş Zekim himmet aldı,
Okuttu sevdâya saldı,
Hızır dersimizi verdi,
Doğup da batmaya geldim.

HEP BİRLİKTE

Yolun cennet bağı olsun,
Seyyahlar hep seni bulsun,
Erenler müsafir olsun,
Şükredelim hep birlikte.

Çıkma yüksek dağ başına,
Yol üstünde bak işine,
Yoksullara ver aşını,
Toplu olun hep birlikte.

Böyle yapın güneş doğsun
Etrafınız nûra bansın,
Hızır size mihman olsun,
Hûu diyelim hep birlikte.

Sakın çürütme özünü,
Yırt perdeni, aç gözünü,
Eğri deme sen sözünü,
Aşkı yaşan hep birlikte.

Oku, çalış bu arada,
Zaten bilmeyen hurafa,
Seni kovarlar sıradan,
Sözüm dinlen hep birlikte.

Nefsin peşinde koşanlar,
Bir gün kapana düşerler,
Onunla çiftin sürerler,
Sakın varma sen birlikte.

Ağzı burnu kıl bürümüş,
Sıfatı hınzıra dönmüş,
Cahiller kendini bulmuş,
Gurup olmuş hep birlikte.

Okumadan duâ eyler,
Derviş Zekim doğru söyler,
Tenbihâtım size baylar,
Akl-ı selîm hep birlikte.

DUAZDA İMAM

Allah Allah dedim, seyrine çıktım,
Saf tutmuş melekler onlara baktım,
Tâ ezelden beri böyleydi ahdim,
Muhammed Nebî'mi ararken buldum.

Gönlümün aynası aşkımın seli,
Her nereye baksam orada Ali,
Sıdkınan çağırsan oraya gelir,
Onların yanında Fatma'yı buldum.

Hasan, Hüseyin de kalbimde nûrdur,
Zeynel, Bâkır, Câfer, domurcuk güldür,
Şu bendeki ateş, onlarda sırdır,
Aradım her şeyi bunlarda buldum.

Mûsâ-i Kâzım'ın düştü ateşi,
Cümle âlemlere doğan güneşi,
İmâm-ı Rızâ'nın onlar sırdaşı,
Muhammed Tagı'yı arşında buldum.

Ali gül Naki'den serçeşme akar,
Burcu burcu kokar çiçekler açar,
Hasan Askerî'nin kılıncı yeter,
Arzumun leblerin orada buldum.

Derviş Zekim, Mehdî geldi yetişti,
Bindi ata, dağlar tepeler aştı,
Göründü gözüme Şam'a ulaştı,
Cümle evliyâyı yanında buldum.

ON İKİ İMAM

Muhammad, Ali'dir canım, cânânım,
Hasan, Hüseyin'e ulaştı kanım,
Zeynel'e, Bâkır'a zaten kurbanım,
Arısız petekte bal etti beni.

Câfer-i Sâdık'la kitap yazdırdı,
Mûsâ Kâzım deryâsında yüzdürdü,
İmâm Rızâ ile zehir süzdürdü,
Rahmetin önünde yel etti beni,

Çağıralım Tagı, Naki el aman,
Hasan Askerî'ni Samara'da bulam,
Mehdî'nin önünde kılıcım çalam,
Baharda açılan gül etti beni.

Derviş Zekim Ledun ilminden aldım,
Tanıştım Hızır'la beraber oldum,
Hacı Bektaş Velî'ye niyâzım verdim,
Kurdurdu bedestan, şar etti beni.

ON İKİ İMAM

Zemheri ayında girdim bağına,
Her çiçeği yedi kerre açıyor,
Muhammed, Ali'nin kervânı ordan,
Günde bin bir defa gelip geçiyor.

Hasan, Hüseyin'den mektubu aldım,
Zeynel, Bâkır ile açıldım güldüm,
Câfer, Mûsâ ile Rızâ'ya vardım,
Cümle melekleri yanda uçuyor.

Derviş Zekim Tagı, Naki gülüsün,
Askerî, Mehdî'yi arar bulursun,
Onlarınan bile gider gelirsin,
Aldığını gelip size saçıyor.

SOR YAVAŞ YAVAŞ

Çok uzak yerlerden buraya geldim,
Gönlümün arzusun sor yavaş yavaş,
Çıktım huzûruna, boynumu eğdim,
Benim hizmetimi gör yavaş yavaş.

Muhabbet bağından dolular gelsin,
Sevdiğim, dostlarımn soframız sersin,
Açsın serçeşmeyi, suyu içilsin,
O nimetten bize ver yavaş yavaş.

Elin uzat yeşilini göreyim,
Hak Âdem'de o zâtları bileyim,
Ağlayan gözümü artık sileyim,
Beyazlar dokusun el yavaş yavaş.

Bağların içinde solmasın gülüm,
Öldü deme sakın, görürsün zulüm,
Mağribden maşrıka uzanır elim,
Uzun yollar yürü sen yavaş yavaş.

Gönüllere gir ki gözden ayrılma,
Aldanma burada boşa yorulma,
Nâmerdin eline sakın sarılma,
Yakar seni sonra, kor yavaş yavaş.

Derviş Zekim devranını dönderdi,
Dostun dosta selâmını gönderdi,
Yükseklerden onu düze endirdi,
Su üstüne köprü kur yavaş yavaş.

Derviş Zeki, insanların dünyada yaşadığı müddetçe doğru yoldan ayrılmamalarını, yeşillere zarar vermemelerini, genç ağaç kesenlerin ahirette başına gölge bulamayacaklarını, ibadeti ihmal edenlerin ilme hizmet etmeyenlerin iyiyi ve fenayı seçemeyeceklerini şöyle söylemiş:

BIRAKIR GİDEN

Sakın sapma gönül doğru yolundan,
Bu köhne âlemi bırakır giden.
Basma yeşillere, kırma bağları,
Yanarsın orada kül olun giden.

Türabdan bitiyor türlü çiçekler,
Devir döner, gelir seni kucaklar,
Üzerine iner yoğun sıcaklar,
Başına gölgeyi bulaman giden.

Fırsat elde iken kaçırma sakın,
Hakkı hakikati kalbinde yatır,
Erenler yanında doğruca otur,
Onlarınan bile nur olun giden.

Kara sıfat ile dünyadan gitme,
Temiz tut kalbini, kabirde kokma,
Bu dünyada coşup sert olup akma,
Hakk'ın rızâsına eremen giden.

Farz ile sünneti ihmal etmeyin,
İlmi olmayanın sözün tutmayın,
Şeytanlarla tamusuna gitmeyin,
Deccal ordusuna karışın giden.

Derviş Zekim sizi böyle uyardı,
Cumayı kılanlar cennete vardı,
Ne güzel yapılmış orada yurdu,
Bunları yaparsan güler de giden.

HUUU DEYU

Allah adı zikretmekle bitmiyor,
Mekân kurmuş kalb evimden gitmiyor,
Gece gündüz bizi uyku tutmuyor,
Çağıralım Mevlâm sana Huuu deyu.

Geçersen Sırat'ı böyle geçersin,
İnşâallah Kevser'inden içersin,
Hûrî, gılmanlarla sohbet yaparsın,
Çağıralım Mevlâm sana Huuu deyu.

İslâmın bülbülü orada öter,
Ehnun İdris Nebî hullesin biçer,
Hak deyip de aşka düşenler uçar,
Çağıralım Mevlâm sana Huuu deyu.

Hazırla azığı buradan götür,
Akıt çeşmeleri, suyunu getir,
Er evliyâlarla beraber otur,
Çağıralım Mevlâm sana Huuu deyu.

Ehl-i beyt hizmetini görürsen,
Kanat takar köprüsünü geçersin,
Zorluk çekmez murâdına erersin,
Çağıralım Mevlâm sana Huuu deyu.

Hızır'ın elinde aynalı tastan,
İçersen kurtulun sen kirli pastan,
Ol zaman görürsün bağ ile bostan,
Çağıralım Mevlâm sana Huuu deyu.

Derviş Zekim çöllerinde bekçisin,
Aşkın deryasına düştün yüzersin,
Muhammed, Ali'yle bile gezersin,
Çağıralım Mevlâm sana Huuu deyu.

O KULUN

İbadethanede kelâm konuşan,
Allah, meleklere çektirir dilin.
Örnek olup böyle kötü alışan,
Felâket başından gitmez o kulun.

Erenlerden orda payın alamaz,
Ameli bozuktur, kendin bilemez,
Mü'min Kâbesine zaten giremez,
Kapıyı solundan açar o kulun.

O er meydanıdır, sâkin durmalı,
Hak sözü dinleyip sâkin olmalı,
Ak yüz ile huzûruna varmalı,
Müjdesin ederler cennet o kulun.

Niyetsiz, abdestsiz oraya girme,
On iki imamlardan bedduâ alma,
Katran kazanına kendini salma,
Âhirde böyledir hâli o kulun.

İbret alıp gözyaşını dökerse,
Aşka düşüp kendisinden geçerse,
Salâvat vererek zikrin ederse,
Gönlünden gümânı atar o kulun.

Sakın ayağını orda uzatma,
Sağa sola bakıp insat gözetme,
Yardım etmez size Hızır Bozatlı,
Dünyası dar olur burda o kulun.

Savursa harmanın danesin çıkmaz,
Derviş Zekim zaten böyleye bakmaz,
Kurur çeşmeleri, suların akmaz,
Ömrü boşa gider, hardır o kulun.

YANASIN

Yusuf gibi kuyulardan bakasın,
Coşkun sel içine düşüp akasın,
Seni görenler de yırtsın yakasın,
Ateşler içine düşüp yanasın.

Mil çekilsin gözlerinin içine,
Bitler düşsün başındaki saçına,
Hak lanet yaptırmış senin göçüne,
Kurşun gibi tavalarda erirsin,

Yıldırımlar düşsün senin başına,
Zehir zıkkım doldursunlan aşına,
Bundan sonra şeytan düşsün leşine,
Yetmiş iki millet seni kınasın.

Yılan akrep etrafına gelsinler,
Zebaniler cehenneme salsınlar,
Bütün kötülükler seni bulsunlar,
Dermansız dertleri bulup çekesin.

Kalbin karalanmış kendin bilemen,
İnşaallah bu dünyada gülemen,
Mahşer günü huzuruna gelemen,
Kaynar sular irinleri içesin.

Artık varman hilekârın yanına,
Zaman geldi kurt düşecek tanine,
Böyle yapmak düşer miydi şanına,
Parçalanıp leşin burda kakasın.

Sonun geldi temâm oldu günlerin,
Derviş Zeki doğru söyler dillerin,
Kurumuş bahçesi açmaz gülleri,
Katran kazanına düşüp pişersin.

KÖR OL

Kör olsun gözlerin yolda kalasın,
Çeke çeke sürünerek ölesin,
Kabire girsen de beni ararsın,
Sana yardım etmez Bozatlı Hızır...

Gemini yükletip gölde batırma,
Kalp evinde kirli paslı yatırma,
Bil değerin kendin pula sattırma,
Sana yardım etmez Bozatlı Hızır.

Senin gözlerine perde çekilmiş
Kara iplik ile için dikilmiş,
Üzerinden hak rahmeti kesilmiş,
Sana yardım etmez Bozatlı Hızır.

Dünyada ahrette yüzün gülmesin
Dert gelince şifasını bulmasın,
Tenin koksun yanına kimse gelmesin,
Sana yardım etmez Bozatlı Hızır.

Üzerinde kara bulut dönüyor,
Zebaniler cehenneme sürüyor,
Katıran kazanına düşmüş yanıyor,
Sana yardım etmez Bozatlı Hızır.

Bahçede açılan gülün solacak,
Bacakların küt olup da kalacak,
Derviş Zekim şifa senden olacak,
Sana yardım etmez Bozatlı Hızır.

O GÜN

Nurların içine bandım,
Muhammed, Ali'yi gördüm,
Fâtıma'ya niyaz verdim,
Bülbül oldum, öttüm o gün.

Hasan Hüseyin sırada,
Baktım, Zeynel'im çilede,
Bâkır, kazanın içinde,
Kaynarken gördüm o gün.

Uğradı yolumuz yanına,
Câfer'den aldım ilimi,
Mûsâ Kâzım'dan pîrimi,
Okudum öğrendim o gün.

Vurdular neşteri bize,
Bağda açmış İmam Rızâ,
İlham geldi kalbimize,
Perdemiz açıldı o gün.

Dalga geldi bizi buldu,
Tagi, Naki'ye yol oldu,
Kalbimde gözüm açıldı,
Coştum sel oldum o gün.

Derviş Zekim arşa çıktı,
Askerî'ynen kılıç çekti,
Mehdî'yi mağarada baktı,
Kıyamet dediler o gün.

DUAZDA İMAM

Arayı arayı zâtını buldum,
Kalbimin evinde kendimi bildim,
Muhammed, Ali'nin gülünü derdim,
Fâtımatü'z-zehrâ nûrdan gelince.

Gönül behçesinde yeşerdi bunlar,
Hasan, Hüseyin'de göründü dîdâr,
Zeynel'i seveni mahrum mu eder,
Bâkır'ın kazanı sırdan gelince.

Tarîkat bâbında yaşım sel ettim,
Câfer'in kurduğu erkâna yattım,
Mûsâ-i Kâzım'dan hem aldım sattım,
Rızâ'nın tasında zehri gelince.

Gâfil durma deli gönül burada,
Muhammed Tagı'nın postu sırada,
Gümân etme sakın kalın arada,
Naki'nin müjdesi ordan gelince.

Devir temam işaretler göründü,
Askerî'ye kılıç sırdan verildi,
Muhammed Mehdî'nin atı çekildi,
İsa ile çıkıp Şam'a gelince.

Hızır nebî geldi, verdi haberi,
Evliya elinde durur teberi,
Ol zaman akıtır, sel gibi kanı,
Derviş Zekim bunlarınan gelince.

SEVDİĞİM

Yüce dağ başının kurdu çok olur,
Avcı tuzağına düşme sevdiğim,
Meleklerin kanadının üstünden
Ateşlere düşüp pişme sevdiğim.

Yolun uğrar bizim ordan geçerse,
Âb-ı hayatından hemen içersin,
Erlerin yanından niye kaçarsın,
Laden sözlerine uyma sevdiğim.

Kalbindeki kara niye silinmez,
Böyle olan çeker amma ölemez,
Gözün açıp bir yerlere varamaz,
Bize kalp gözünle baksan sevdiğim.

Menekşe olup boynun eğri tutma sen,
Gönül bir kal'adır sakın yıkma sen,
Doğru yoldan eğrilere sapma sen,
Gül olup seherde açsan sevdiğim.

Boş külekle gezip gezip yorulma,
Bu sözümde neler vardır darılma,
Arının balından sakın ayrılma,
Muhabbet bağında bitsen sevdiğim.

Derviş Zekim sarayında gezersin,
Hızır'ın elinden bâde içersin,
Bin bir türlü çiçek olur açarsın,
Konup dallarına ötsen sevdiğim.

KALBİM AYIRMA

Yüce dağ başında duman olmadan,
Yürüdüğün yoldan kalbin ayırma.
Can kafesten çıkıp kabre konmadan,
Yaradan Allah'tan kalbin ayırma.

Yolun doğrusunu bulayım dersen,
Muhammed Ali'yi göreyim dersen,
Orada murâdım alayım dersen,
Fâtıma Ana'dan kalbin ayırma.

Bastığın yerlerden ibret alasın,
Kadîm ikrarında doğru durasın,
Gece gündüz yollarında yürürsen,
Hasan Hüseyin'den kalbin ayırma.

Sevenleri sevdiğine kavuşur,
Mahşerinde yüzü nurlu dolaşır,
Zeynel, Bâkır, Câfer ile konuşur,
Mûsâ-i Kâzım'dan kalbin ayırma.

Âdem gördü cennetinde seyretti,
Hûb cemâlden Havvâsını unuttu,
İmam Rızâ Horasan yolunu tuttu,
Tagı'dan, Naki'den kalbin ayırma.

Derviş Zekim bu yolların gulâmı,
Durmaz On iki'ye verir selâmı,
Hızır'ın elinden lokma yiyeli,
Askerî, Mehdî'den kalbim ayırma.

ŞEFAAT EDER

Eğer ister isen cennet bağını,
Yetmiş salâvatı kesme dilinden,
Cömertlik yaparsan açılır kapı,
Muhammed, Ali'de şefaat eder.

Farz ile sünneti ihmal etmeyin,
Doğru olun eğrilere gitmeyin,
Yalan sözler ile mataf satmayın,
Kalpten kalbe görünmedik yol gider.

Mülk Allah'ın sen içinde gölgesin,
Gözlerinden damla düşsün çağlasın,
Hizmet etki gelen geçen söylesin,
Kabrinde bağının gülleri açar.

Kulak verme sen cahilin sözüne,
Katlanaman cehennemin ödüne,
Varsam dersin gine dünya yüzüne,
Götürür melekler tamuya atar.

Seni kimselerden orda sormazlar,
Yalancılar hiç yanına gelmezler.
Düşer baş derdine vefa görmezler,
Güneşin altında erir de kokar.

Niye düşen bilir bilmez peşine,
Faydası olmuyor kendi başına,
Yaz ayları kara sürer kaşına,
Kış gelince kendini ateşe yakar.

Derviş Zekim nasihatim tutarsan,
Er evliyâya gönül katarsan,
Gece gündüz Hakk'a secde edersen,
Ol zaman yanında bülbüller öter.

ON İKİ İMAM

Muhammed Mustafa nazar eyledi,
Ali gibi aslan sen de ere var,
Yüce dağ başında duman almadan,
Fâtımatü'z-zehrâ gibi nûra var.

Yağan yağmuruyla esen yeliyle,
Hasan, Hüseyin'in kudret balıyla,
İnleyerek gelen coşkun seliyle,
Zeynel, Bâkır gibi gonca güle var.

Yazdır şecereni, kayıdın çıkar,
Cümle âlem gider Câfer'e bakar,
Mûsâ-i Kâzım'dan muhabbet akar,
İmam Rızâ gibi sultan sırra var.

Gece gündüz ateşinle yanarım,
Muhammed Tagı'dan ipek sararım
Bunca sene yollarında yürürüm,
Ali Naki gibi server pîre var.

Yükledim yükümü, çektim kervanım,
Hasan Askerî'dir benim penâhım,
Terazide ağır etme günâhım,
Muhammed Mehdî'yle cenge bile var.

Dersimi vereni ayırma kalpten,
Ayır bedenimi perde hicaptan,
Zaten Derviş Zekim söyler gâibten,
İkrârında duran doğru kula var.

ON İKİ İMAM

Açıldı kapılar içeri girdim,
Bezenmiş saraylar Nebîyi gördüm,
Melekler yanında zikir ederler,
Oturmuş tahtına Ali'yi gördüm.

Ayağı altından çeşmeler akar,
Bir bacı karşıda darını çeker,
Hasan, Hüseyin de bahçede açar,
Zeynel Âbidin'i uçarken gördüm.

Sefer ettim Medine'ye uğradım,
Câfer-i Sâdık'ı seyir eyledim.
Sel eyledi beni aktım çağladım,
Mûsâ'nın kervanın giderken gördüm.

Dünü günü defterini okurum,
Bülbül gibi Rızâ ile şakırım,
Gece gündüz hırkaların dokurum,
Tagi bâdesini içerken gördüm.

Uzattı elini benim üstüme,
Ali Naki doldurmuştu destini,
Biz çekelim İmamların yasını,
Askerî postunu sererken gördüm.

Derviş Zekim kurban oldu pişiyor,
Hızır'ın elinden aldı içiyor,
Kanadı yok amma gökte uçuyor,
Mehdî'yi mağaradan çıkarken gördüm.

GELDİ MUHAMMED

Muhammed Mustafa mi'râca varınca,
Doksan bin ilmi hemen sorunca,
Aslanı yolunda görüp durunca,
Nişanın gösterdi geçti Muhammed.

Perdenin ardından sohbet eyledi,
Pirinç, süt, bal geldi, ikisi yedi,
Tecellâ, temennâ, niâza vardı,
Sevincinden cûşa geldi Muhammed.

Selâm verdi Mûsâ ile söyleşti,
Şeriat ilmine orda ulaştı,
İbrahim'e hep bunları danıştı,
Beş vaktine karar kıldı Muhammed.

Yırttı perdeleri, hikmetler gördü,
Hatem yüzüğünü aslana verdi,
Her vardığı yerde Ali'yi sordu,
Sırlarına vâkıf oldu Muhammed.

Geri döndü yolda Selman'ı gördü,
Tenvîr şûlesini eline verdi,
Vardı o meclise hâtemin sordu,
Ali'nin eğninde buldu Muhammed.

Saydı otuz dokuz, birisi nerde,
Biz temâmız amma Selman seyirde,
Neşter vur dediler, olsun nişâne,
Akan kanı gördü, bildi Muhammed.

Derviş Zekim üryan püryan olmuştu,
Ezelden orada hizmet görmüştü,
Kırkının adını defter yazmıştı,
Yüzü güldü çok sevindi Muhammed.

ENGİNDE BULUN

Gece gündüz hayalinde gezerim,
Doksan bin ilimi orda yazarım,
Ehl-i beyt himmetiyle bakarım,
Ağla gönül ağla, enginde bulun.

Kerbelâ'nın sahrâsına uğradım,
Bindim devesine bezirgânlık eyledim,
Yirmi dört bacının hâlin söyledim,
Ağla gönül ağla, enginde bulun.

Sırası üstüne dizilmiş onlar
Cümle âlemlerin güneşi, hanı,
O gün ateş yaktı nice tenleri,
Ağla gönül ağla, enginde bulun.

Semâlar yarıldı kara bağladı,
Bütün cinniler de emir bekledi,
Onları dedesi her dem severdi,
Ağla gönül ağla, enginde bulun.

Salâvat verirdi, garez ettiler,
Müslümandı bu yollara gittiler,
Ali'nin nesline hile ettiler,
Ağla gönül ağla, enginde bulun.

Derviş Zekim bu yerin sırrını bildi,
Kerbelâ sahrası kan ile doldu,
Şimir Naks ziyad belâsın buldu,
Ağla gönül ağla, enginde bulun.

ÇOK ŞÜKÜR

Arşdaki kandile uğradı yolum,
Muhammed, Ali'yi gördüm çok şükür.
Hızır'ın elinden içtik doluyu,
Fâtıma Ana'yı buldum çok şükür.

Yedi deryâsına tahtı kurulmuş,
Sündüs döşekleri orda serilmiş,
Hasan, Hüseyin'e hulle biçilmiş,
Zeynel'i zındanda buldum çok şükür.

Gördüm bülbülleri bahçede gezer,
İmam Bâkır orda ledünden süzer,
Baktım ki Câfer'e medrese yapar,
Ondan da dersimi aldım çok şükür,

Mûsâ-i Kâzım'ın gülleri kokar,
Her tarafa onun suları akar,
Ondan gelen nesil dünyayı tutar,
Rızâ'yı Horasan'da buldum çok şükür.

Yol oğlu kâmilin yanında otur,
Muhammed Tagı'nın haberin getir,
İkrardan dönene vururlar satır,
Ali Naki Şâh'ı buldum çok şükür.

Derviş Zekim, Ali'm uyarttı seni,
Hasan Askerî'yle açtı dükkânı
Gece gündüz dağıtıyor matafı,
Mehdî'yi Samra'da buldum çok şükür.

DİDER DE GİDER

Ne güzel mükâfat vermiş Hak bize,
Kendini bilmeyen inmiyor düze,
Kaptırmış özünü pis kirli söze,
Kötü emellere bürünüp gider.

Dağda taşta gezer, mekân bulamaz.
Kötü huylu toplumlara giremez.
Helâl maldan nasîbini alamaz.
Kartallar etini dider de gider.

İblisin atına binmiş gidiyor,
Her nereye varsa zarar ediyor,
Aslanlar kükremiş onu yutuyor,
Kaplanlar cesedin parçalar gider.

Hem orada, hem burada yanacak,
Mahşere varınca rezîl olacak,
Zebâniler mâlike teslim edecek,
Cehennem nârında erir de gider.

İslâm ahlâkına yakışmaz huyu,
Hangi yerden geldi bilinmez soyu,
İslâh olmazlarsa perişan sonu,
Leşleri sokakta kokar da gider.

Derviş Zekim nasihatim böyledir,
Söyler isek eğer Hızır söyletir,
Uyma kötülere her gün ağlatır,
Attırır zindana kaçar da gider.

BİLDİN Mİ?

Âdemin toprağı nereden geldi,
Hangi melek o toprağı yuğurdu,
Hangi anne Şît Nebî'yi doğurdu,
Niye böyle yaptı ere bildin mi?

Sâlih'in nakasın sırrına eren,
Kimler idi Nuh'la gemiye binen,
Hangi nisa idi murâda eren,
Bu mânânın sırrın çözebildin mi?

Kaç sene dolaştı dağ ile taşı,
Onuncu gün pişirme aşure aşı,
O gün Kerbelâ'da şehidler başı,
Kaç nebî kurtuldu görebildin mi?

Yerin göğün binasını kurunca,
Muharremin onunda karar verince,
Putlar yere düştü İslâm olunca,
Hakk'ın hazinesin bulabildin mi?

İbrahim'in ateşi onunda söndü,
Gemideki yeşili o zaman gördü,
Hızır Yunus'a imamet oldu,
Aklın tefekkürle bunu bildin mi?

Derviş Zekim be altının noktası,
Doksan bin ilimin odur ustası,
P - Ç - Z - K harflerinin hecesi,
Mânâsı nerede onu bildin mi?

HIZIR NEBÎ'M

Çok ıssız yerlerde çifte başladım,
Âdem Ata gibi tohum saçardım,
Allah Allah diye zikrin yapardım,
Uğradı yanıma ol Hızır Nebî'm.

Rahmet yağar iken güneş çağdırdı,
Verdi hazinesinden bize aldırdı,
Âb-ı hayatını bana buldurdu,
Yedirdi lokmasın ol Hızır Nebî'm.

Sırrı çoktur, bulamadım ucunu,
Vurdurttu kendi kudret tâcını,
Elimize verdi üç orucunu,
Perdemi yırttırdı ol Hızır Nebî'm.

Biner Boz Atına, bizi dolaşır,
Çağırdığın yerde hemen ulaşır,
Ponudunda dem devrâna ulaşır,
Uçar gökyüzüne ol Hızır Nebî'm.

Cümle nebîlere yoldaş oluyor,
Kûh-i Kaf'da Zülkarneyn'e varıyor,
Dalgalardan gemileri alıyor,
Mûcizesi çoktur ol Hızır Nebî'm.

Bin bir türlü dona girer görünür,
Onu gören gözler nûra bürünür,
Tasavvuf ilmini zaten O verir,
Kalplerin aynası ol Hızır Nebî'm.

Yıllar yılı bana yoldaşlık etti,
Sıkıldığım zaman elimi tuttu,
Yeşil kamçısıyla imdâda yetti,
Şahların önünde ol Hızır Nebî'm.

Derviş Zekim O'ndan izin alınca,
Muhammed, Ali de yanına gelince,
Okutup da ledun dersi verince,
Sel etti coşturdu ol Hızır Nebî'm.

ON İKİ İMAM

Muhammed Mustafa'ya salâvat indi,
Ol zaman müşrikin ateşi söndü,
Cümle mûcizeler O'nda göründü,
Zâtına uyana zulüm olmazmış.

Çok şükür Ali'min atına bindim,
Fâtıma Ana'nın kurbânı oldum,
Bütün sırlarını ben O'nda buldum,
Hizmetin yapana zulüm olmazmış.

Cebrâil onlara hizmet edermiş,
Hasan, Hüseyin'e üzüm getirmiş,
Zeynel'e, Bâkır'a elma yedirmiş,
Açılan gülleri bağda kokarmış.

Dört Kitab ilmini Câfer eline,
Mûsâ-i Kâzım'ın zâtı biline,
Rızâ Han'ı Horasan'ın iline,
Cümle kuşlar O'nun ile uçarmış.

Her dâim, her sâat gönlümün şarı,
Muhammed Tagı'dan almışım balı,
Ali gün Naki'nin uludur yolu,
Alıp deryâsından rahmet saçarmış.

Derviş Zekim dertlilerin ilacı,
Hasan Askerî'nden vurundu tâcı,
Bilenmiş bekliyor Mehdî kılıcı,
Yakın gelip müşrikleri kesermiş.

TADIN HANI

Ham olmuşun tadın hanı?
Boş gezersin bu cihanı.
Bekliyor zebâni seni,
Doğru olan dilin hanı?

Yorulmuş yolda kalmışın,
Zaten belânı bulmuşun,
Yükünü sırtına almışın,
Din ile imânın hanı?

Baktım sözleri hurafa,
Kur'ân'ı bilmez burada,
Yakarlar tenini çırada,
Topladığın akça hanı?

Kurbanın etini böler,
Ezelden nefsine uyar,
Akı kara ile boyar,
Kabirde mekânın hanı?

İlim, irfan bahis bilmez,
Şeytanlıktan geri dönmez,
İçinden karasın silmez,
Yüzündeki nûrun hanı?

Perde çekilmiş gözüne,
Leke karışmış özüne,
Zehir doldurmuş içine,
Göster bana kârın hanı?

Derviş Zekim buldun zâtı,
Ezer onu Düldül atı,
Kendi olmuş münkir kadı,
Bahçendeki meyven hanı?

Derviş Zeki, insanlar arasında bilgisiz ve kalleşçe dolaşıp yalan yanlış konuşan, Hakkın doğru yolunu bilmeyip ilimden yoksul aldatılmış, kötü nefse uymuş, körü körüne yalanı kendine adet edinmiş, ben sofuyum deyip cehaleti kandıranlara karşı beytini şöyle söylemiş:

OLMUŞUN SEN

Yürü bire kalleş sofu,
Yalancıdan olmuşun sen.
Aradım kaydını buldum,
Kör sofudan gelmişin sen.

Doğruya dönmüyor dilin,
Orada ne olur hâlin,
Kartala verirler salın,
Bed sıfatlı olmuşun sen.

Çıkan yükseklerden bakan,
Murdar leşler gibi kokan,
Kükürt suyu olmuş akan,
Kötü nefse uymuşun sen.

Başında kalmamış örgü,
Çekerler dilini bir gün,
Doldurur karnına zakkum,
Şeytanla arkadaşsın sen.

Yüzü kara olmuş gezer,
Her gün yeşilleri bozar,
İblis gibi hile düzer,
Bahçeleri sürensin sen.

Derviş Zekim yolda ulu,
İşit sözüm, dinle deli,
Böyleler belâsın bulur,
Niye kaçan, öğrenmen sen.

Derviş Zeki, bu beytinde ibadet yerlerine giderken niyet edilmesini, içinin tathir olmasının gerektiğini, ibadethaneden çıkana kadar dünyâ kelâmı konuşmanın sakıncalı ve günah olduğunu ve Allah aşkıyla gözyaşı dökenlerin bahçelerinin yeşereceğini şöyle söyler:

YAPARLAR

Muhabbet bağının bahçesin buldum,
Açılmış gülleri secde ederler.
Atılan topları tutar patlatmaz,
Orda Hakk'ın sohbetini yaparlar.

Şemsi doğar, kamer parlar görünür,
Yüz sürerler, seccadeler serilir,
Mahşerdeki suallerin sorulur,
İkrar verir niyazların yaparlar.

Otururlar sıraları dizerler,
Bülbül gibi orda figân ederler,
Akıtır gözyaşı hepsi silerler,
Tekbir alır, kurbanları keserler.

Sabî sübyan gelir cümle oturur,
Allah Allah sesleri arşa yetirir,
Ol zaman hepsini nûra batırır,
Kalpler bütünleşir, gülbenk çekilir.

Gıybetçiler o meclise giremez,
Mahşerinde dîdârını göremez,
Duâlı lokmadan nasîb alamaz,
Kur'ân okur, hizmetlerin yaparlar. .

Derviş Zekim günâhımız kalmasın,
Haksızlar orada sakın durmasın,
Tathîr olmayınca Cem'e gelmesin,
Sonra hepinize cezâ yaparlar.

GAMDAYIM

Esti seher yeli esti,
Geldi koku beni kesti,
Sevdiğim yanıma düştü,
Tatlı esme ben gamdayım.

Aldım ben tadımı senden,
Muhabbetin kesme benden,
O sefâlı geçen günden,
Şahin bakan gözündeyim.

Tatlı hurma dallarında,
Bal akıtan dillerinde,
Taze açan güllerinde,
Mihman eden kalbindeyim.

Sanki benim özümdesin,
Baharımda yazımdasın,
Turna gibi izindesin,
Doğru giden kervandayım.

Şahin bakışların yeter,
Gülünde bülbülün öter,
Türlü çiçeklerin açar,
Misk ü anber kokundayım.

Derviş Zekim yolda gelir,
Sevdiğini yanda bulur,
Kısmetin elinden alır,
Ben kendimin hâlindeyim.

ON İKİ İMAM

Hem ağladım, hem de güldüm,
Çok zaman yaşım sildim,
Muhammed, Ali'yi buldum,
Mazlûm Hüseyin'in aşkına.

Uzun çöllerine düştüm,
Kaynar sularında piştim,
İmam Hasan'la zehir içtim,
Mazlûm Hüseyin'in aşkına.

Zeynel, Bâkır'a özüm verdim,
Câfer'in deryâsına daldım,
Yezîdî'ye kılıç çaldım,
Mazlûm Hüseyin'in aşkına.

Hizmet hüccetim Mûsâ'dan aldım,
Rızâ Han'a boynum eğdim,
Tagı, Naki'yi çok sevdim,
Mazlûm Hüseyin'in aşkına.

Yana yana külüm çıktı,
Askerî zârına baktı,
Mehdî resûl zuhûr yaptı,
Mazlûm Hüseyin'in aşkına.

Derviş Zekim sen seçildin,
Kurban oldum, hem kesildim,
Karıştın yeşille biçildim,
Mazlûm Hüseyin'in aşkına.

DUAZDA İMAM

Allah dedim kalbim nûr ile doldu,
On sekiz bin âlem hep onu bildi,
Muhammed Mustafa elçisi geldi,
Müşrikler putların kırdığı günde.

Gine aktı çeşmim yaşı sel oldu,
Aliyyü'l-Murtazâ bahçem gül oldu,
Fâtıma Ana'dan bize gel oldu,
Erler makamına erdiğim günde.

Tarif etti âb-ı hayat suyunu,
Hasan, Hüseyin'in gördüm nûrunu,
Zeynel'in, Bâkır'ın buldum şarını,
Karışıp kervana girdiğim günde.

Her dâim kalbimde dolaşır gezer,
Baktım İmâm Câfer kitaplar yazar,
Mûsâ kurşun, Rızâ zehrini içer,
Ağlayıp gözyaşım döktüğüm günde.

Gece gündüz kalbim yasların çeker,
Muhammed Tagı da gül olmuş açar,
Ali gül Naki de yozunu seçer,
Hakk'ın dîdârına erdiğim günde.

Derviş Zekim nerden buraya geldim,
Hasan Askerî'ni Bağdad'da buldum,
Mehdî'nin kılıcını elime aldım,
Âhirde münkire vurduğum günde.

ON İKİ İMAMLAR

Mukayyid mü'min ol Hak nazarında,
Muhammed, Ali'nin kal pazarında,
Hizmetçi olursan bunlar yanında,
Hasan, Hüseyin'den kısmet alırsın.

İmam Zeynel ile çadırda kaldım,
Muhammed Bâkır'la gül oldum soldum,
Câfer-i Sâdık'la çok erkân çaldım,
Hizmetin yaparsan mihmân olursun.

Mûsâ-i Kâzım'dan pîrim pîrânım,
İmâm-ı Rızâ'ya fedâdır cânım,
Ilgıt olur akar Tagı'ya kanım,
Ali gül Naki'den payın alırsın.

Derviş Zekim zemheride açıyor,
Kanat takmış Askerî'ynen uçuyor,
Mehdî ilen müşrikleri biçiyor,
Kısmet eder kılıncını alırsın.

DUAZDA İMAM

Hak Taâlâ cihanı yapıp dizerken,
İçinde Muhammed, Ali var idi,
Hasan, Hüseyin'i mengûş yaparken,
Zeynel, Bâkır, Câfer, Mûsâ var idi.

Levh-i mahfuz'una kalem yazarken,
Rızâ, Tagı, Naki sırda gezerken,
Cebrâil de görev alıp uçarken,
Hasan Askerî'ynen Mehdî var idi.

Derviş Zekim sabır gölün doldurdu,
İmamlar pîrini size bildirdi,
Görünmedik makamları buldurdu,
Pîr-i Bahaddin'in nûru var idi.

ALİ'YE VARDIM

Evvel Allah dedim, başladım söze,
Kandil'de Muhammed, Ali'ye vardım,
Fâtıma Ana da dârın çekerken,
Hasan, Hüseyin'in bağına vardım.

Gördüm Zeynel'imin yanar ışığı,
Muhammed Bâkır'ım sallar beşiği,
Olmuş idim İmâm Câfer âşığı,
Mûsâ-i Kâzım'ın sülbüne vardım.

Gönlümle eriştim Rızâ postuna,
Yürüdüm yollardan Tagı aşkına,
Ezelinden düştüm Yezid kasdına,
Ali Naki ile beraber vardım.

Derviş Zekim velîn seni eledi,
Askerî de kundak verdi, beledi,
İlmin kapısını sana söyledi,
Mehdî ile mağaraya beraber vardım.

DOVAZDA İMAM

Çok dolandım İmamların peşinde,
Allah, Muhammed, Ali kalbim içinde,
Gezer idim kervanıyla göçünde,
Doğan güneş gibi Hasan, Hüseyin.

Zeynel, Bâkır meydanında soyundum,
Câfer, Kâzım, Rızâ size güvendim,
Tagı'ya, Naki'ye kılıç bilettim,
Doğan güneş gibi Hasan, Hüseyin.

Derviş Zekim yokuşu önüme çıktı,
Yokladım mekânı, Askerî yoktu,
Mehdî mağaradan dönüp de baktı,
Doğan güneş gibi Hasan, Hüseyin.

OLMAZ

Gül dalında zâr eyleme,
Zâr edenler vefâ görmez,
Yükseklerde poyraz olur,
Enginlerde çile olmaz.

Avcılar peşine düşer,
Tatlı dilin rahmet saçar,
Muhabbet bağından açar,
Böyle olan canlar solmaz,

Melek gibi parlar yüzün,
Nûra batmış iki gözün,
Güneş gibi senin özün,
Kötüler oraya girmez.

Hak aşkına çalsın sazlar,
Pervâne dönsünler kızlar,
Melekler seyreden gözler,
Münkirler orayı bilmez.

Aşka düşen arılır mı?
Kötü şeye inanır mı?
Hiç insana darılır mı?
Kendinde vefâyı bulmaz.

Fayda gelmez böylesinden,
Yükseğinden, yaylasından,
Hem bayından, kölesinden,
Gıybetçi karasın silmez.

Derviş Zekim ikrar güder,
Doğrularla yola gider,
İnci mercan gevher satar,
Hizmetin yapanlar ölmez.

SOLAR GÜLÜNÜZ

Kara etme şu cihanda kalbini,
Eser bâde yeli, solar gülünüz,
Hizmet et burada, garez eyleme,
Cehennem ateşi yakar teniniz.

Dilin tesbih edip gezmezsen eğer,
Aslanlar bedenin parçalar gider,
Hareket ettirmez türâbı yutar,
Çok gecikmez böyle olur hâliniz.

Yalancının meclisinde bulunma,
Ak dururken karalara bürünme,
Maâzallah defterinden silinme,
Sonra çıkmazlara girer yolunuz,

Eline almışlar zehir tavası,
Vurunmuş aluğu bitmez havası,
Yüzüne sürmüşler zakkum boyası,
Merkebin peşine düşer biliniz.

Biz böyleyiz, gönülleri yoklarız,
Arzuhal verirsek gaybetçiyi pekleriz,
Hakk'ın sırlarını kalpte saklarız,
Arşın gibi uzatırız diliniz.

Kötü etme huyunu yerlerde kokar,
Cümle sinekleri üstüne konar,
Gıybetçi kendini adam mı sanar,
Akmaz çeşmelerin, kurur gölünüz.

Derviş Zekim doğrularla gidiyor,
Şimdilik böyleye tenbih ediyor,
On İki'nin dergâhından atıyor,
Ceddin gibi köyde olmaz salınız.

BİR ZAMAN

Derviş Zekim yüce dağlar başında,
Geyiklerle sohbet etti bir zaman,
Kanat taktı, pervaz vurdu dallarda,
Oturdu erlerle kaldı bir zaman.

Melekler önünde kılavuz oldu,
Hakk'ın hazinesin o zaman buldu,
Aramadan Hızır yanına geldi,
Ondan da dersini aldı bir zaman.

Açıldı perdesi mahlûklar gördü,
Sabrını denedi, murâda erdi,
Tathîr etti bizi, elini sürdü,
Mekânı dünyada kaldı bir zaman.

Âyetlerin, hadislerin sırrına,
Şükrolsun kavuştum onlar nûruna,
Eriştirdi bedestanda şarına,
Halka namazını kıldım bir zaman.

Selâmet yolları ordan açıldı,
Fışkırdı serçeşme, suyu içildi,
Âb-ı hayat üzerine saçıldı,
Cennet-i Adn'ini buldu bir zaman.

Derviş Zekim yollarını açınca,
Ali'sini gördü Kevser başında,
Uyku olmaz geceleri gözünde,
Hakk'a secdesini yaptı bir zaman.

YÜCE MEVLÂ'YA

Bütün dert, kederler hep beni bulsa,
Şikâyet eylemem yüce Mevlâ'ya.
Eyyüb gibi kurtlar düşse tenime,
Şikâyet eylemem yüce Mevlâ'ya.

Yâkub gibi gözlerimi kör etse,
Yûsuf gibi kuyulardan baktırsa,
Halîl edip ateşlere attırsa,
Şikâyet eylemem yüce Mevlâ'ya.

Gulâm etse Yûnus gibi öldürse,
İlyas gibi deryâlarda gezdirse,
Zülkarneyn'le Kafu Küfe gönderse,
Şikâyet eylemem yüce Mevlâ'ya.

İsâ gibi çarmıhına gerdirse,
Arafat'da taş üstüne yatırsa,
İsmâil'le bıçağını çaldırsa,
Şikâyet eylemem yüce Mevlâ'ya.

Üzeyir'le uyku verip yatırsa,
Zekeriya ile hızarlarda biçtirse,
Yahyâ gibi balta vurup kestirse,
Şikâyet eylemem yüce Mevlâ'ya.

Süleyman'ın bastonuna kurt etse,
Ayak üstü rûhumuzu kabz etse,
Hüseyin gibi başımızı kestirse,
Şikâyet eylemem yüce Mevlâ'ya.

Derviş Zekim kırk yıl Hira'da dursa,
Ashâb-ı Kehf ile beraber kalsa,
Bütün ejderhalar üstüme gelse,
Şikâyet eylemem yüce Mevlâ'ya.

COŞTURDU BİZİ

Dalgası gelince coşturdu bizi,
Muhammed, Ali'ye bağlıdır özü,
Fâtıma Ana'dan söyleriz sözü,
Bağımdır, bahçemdir Hasan Hüseyin.

İmam Zeynel'inen zındanda kaldım,
Bâkır'la kazana girdim kaynadım,
Câfer-i Sâdık'la kelâm söyledim,
Bahr-i ummânımdır Mûsâ-i Kâzım

Rızâ'nın zehrini tattım ağladım,
Tagı'yla, Naki'ye elim bağladım,
Hasan Askerî'ynen kılıç biledim,
Ahirde Mehdî'yle bile gezerim.

Hızır Dedem yolumuza çıkınca,
Kerbelâ'da masumlara bakınca,
Derviş Zekim senin kanın akınca,
O tarihten beri gülmüyor yüzün.

SONRADAN

Biz de bu erkânın izinden geldik,
Gitmeyenler yolu bilmez sonradan,
Sarı öküzün kirpiğinin arası,
Okumakla bilemezsin sonradan.

Geçmişini bilip haber almazsan,
Aşkın deryasına girip dalmazsan,
Ebû Cehil gibi kuyu kazarsan,
Pişman olsan ele geçmez sonradan.

Yüz dördünün hecesini bilmezsin,
Varıp tasavvufa boyun eğmezsin,
Mürşid eşiğinde hizmet görmezsin,
Değirmenin dönderemen sonradan.

Kur'ân okumağa dilin dönmezse,
Ehl-i beyt yolunda kaydın olmazsa,
Doğru yol olup eşiğinde kalmazsa,
Tevbe etsen kabûl olmaz sonradan.

Ortada kalırsın sahibin çıkmaz,
Bulaman tabîbi yarana bakmaz,
Künyen gâib olmuş, pınarın akmaz,
Ateş yanar duman çıkmaz sonradan.

Derviş Zekim sırlarını çözüyor,
Ortalıkta çok cazular geziyor,
Herkes kendisine hile düzüyor,
Kara olan ak olamaz sonradan.

VERDİ NEYLEYİM

Derviş Zeki, Allâhü Ta'âlâ'nın her şeyi Âdem için yarattığını ve bütün ilmini insan için gönderdiğini, insanların varlıklarından ibret alıp kendisine şükretmelerini ve kötülüklerden kaçınıp birbirlerine eşit davranmalarını, hasetçi, gıybetçi olmamalarını, ölümü her an göz önünde bulundurmalarını, âhırete ak yüz ile çıkmalarını şu beytinde şöyle söylemiş:

Var mı benim gibi gönül yoklayan,
Hak emretmiş böyle verdi neyleyim?
Söyleyin selâmım ganî sultana,
Erdirmiş sırrına beni neyleyim?

Kün dedi yarattı yer ile göğü,
Mesken etti âdeme bu köhne hanı,
Emânet eyledi bağçeyle bağı,
Kıymetini bilmez isen neyleyim?

Yarattı siz için bütün varını,
Yıkattı cehennemin nârını,
Dünyaya doldurdu kendi nûrunu,
İbret almaz isen burda neyleyim?

Gıybetçi olup da yalan söylersen,
helâl kazanmayıp haramı yersen,
Bilmediğin şeye bilirim dersen,
Kötü emel ile giden, neyleyim?

Derviş zekim söyler sözünü peşin,
İbret al bunlardan eyice düşün,
Zamanı geliyor yüklenir göçün,
İşitip de tutmaz isen neyleyim?

Derviş Zeki, Hızır aleyhisselâm'ın çok peygamberlerle geldiğini, İbrahim aleyhisselâm zamanında da mevcud olduğunu ve Hazret-i Mûsâ ile arkadaşlık yaptığını Kur'ân-ı kerîm'de beyân ettiğini ve Zülkarneyn'in peygamberin kumandanlığını yaptığını ve bütün tasavvuf ehlinin ustâzı olduğunu ve her kim dara düştüğü zaman Allâhü Te'âlâ'nın izni ile sıdk ile çağırırsa o anda yetişip ol kişiler yardımcı olduğunu ve uğradığı hanede bereketin bol olduğunu ve sık sık Hacı Bektaş-ı velî ile görüştüğünü şöyle söylemiş:

HIZIR'IM

Hızır'ı bu gece mihmân edelim,
Ponudundan her gelene verelim.
Savursunlar, bereketin bulalım,
Hanelere uğrasana Hızır'ım.

Bunca âşıklara görünür gezer,
Sevdiği canlara beratlar yazar,
Geldiği yerlere bereket yağar,
Ölümsüz dünyada yaşar Hızır'ım.

Mûsâ'nın önünde rehberlik yaptın,
Gönül perdesini ol zaman açtın,
Beraber oldun da deryâyı geçtin,
Sıdk ile çağırın, gelir Hızır'ım.

Yıkık duvarları tamir eyledin,
Kulağıma gizli ilim söyledin,
Bahr-i Ummanını bize boylattın,
Hikmetine akıl ermez Hızır'ım.

Senin bu işlerin bana hoş geldi,
Nice dellâl olan senden ders aldı,
Derviş Zekim umman gölüne daldı,
Artık kasavetim kalmaz Hızır'ım.

GÜN GELİYOR

Döner dünya gün geliyor,
İnsan halden hâle giriyor,
Nere gittiğini bilmiyor,
Susuz kalmış göle benzer.

Nimetin kedrini bilse
Çalışsa, menzile erse,
Gideceği yeri görse,
Yeşillenmiş bağa benzer.

Her zaman doğruya gitse,
İmamlardan sıkı tutsa,
Lokmasını helâl yutsa,
Menekşe, sümbüle benzer.

Hamlarını hep has etse,
Hak kelâmından söylese,
Bu mekânı yok gözlese,
Mi'râcdaki bala benzer.

Gül olsa, açsa dalında,
Akıt çeşmesin dilinde,
Coş gel aşkın selinde,
Tarik gibi yola benzer.

severim sizi ezelden,
Türâbdan çıkan güzelden,
Bizi elekten süzenden,
Kokusu anbere benzer.

Derviş Zekim gözün çeşme,
Çıkma yükseklerden aşma,
Sakın yeşillere basma,
Seherde bülbüle benzer.

ETTİ ÂDEMİN

Âdemin toprağı çok yerden geldi,
Alnının nûrunu Mekke'den aldı,
Kırk sene güneşin altında kaldı,
Her şeyini temâm etti Âdem'in.

Tecellî eyledi, üfürdü O'na,
Yaşı kırk olunca nübüvvet gele,
Hakk'ın emirleri yerini bula,
Yeryüzü de mekân oldu Âdem'in.

Her şeyi onlara verdi Yaratan,
Arzını doldurdu o ulu sultan,
Bundan öte vardır nice bin insan,
Nice velîleri geldi Âdem'in.

Nebî mürselleri zuhûr eyledi,
Cenneten çıkarken kendi söyledi,
Bunlardan seyyidler gelecek dedi,
Bahçede gülleri açtı Âdem'in.

Cümle yaratıktan üstün yaratmış,
Beş esmânın nûrun emânet etmiş,
Taşıyıp bilenler murâda ermiş,
Mükâfatın vermiş böyle Âdem'in.

Bin elli sene geçmiş aradan,
Ba'de'l-mevti vermiş ona Yaradan,
Ayrılmayın kervanından, sıradan,
Geçmişini beyân etmiş Âdem'in.

Derviş Zekim âhırini söyledin,
Dünya bir bahçedir gezdin eğlendin,
Hak için her zaman niyâz eyledin,
Türlü matafı var canım Âdem'in.

Derviş Zeki bu beytinde yalan söyleyerek kazanç sağlayanın kendisine faydasının olmadığı gibi çocuklarının da zarar göreceğini ve suâle çekileceğini, kul hakkı üzerinde olanların mahşerde önüne gelip sevabından ödeyeceğini şu beyti ile söylemiş:

ALIRLAR BİR GÜN

Okunsun ezanlar, selâ verilsin,
Bu dünyada günahların sorulsun,
Haklı haksız olan eyce bilinsin,
Yemeyin kul hakkı, alırlar bir gün.

Yalan dolan ile kazanma malın,
Tıkarlar gırtlağın, bükerler dilin,
Ol zaman zebâni yanına gelir,
Cümle âzâların solarlar bir gün.

Eğer uğraşırsan haram olanla,
Kaynar sular gelir, dolar karnına,
Bir daha gitseydim dersin dünyaya,
O fırsatı vermez giden o bir gün.

Zaman gelir sana soru sorarlar,
Defterini didik didik ararlar,
Gölge olmaz mahşerinde yakarlar,
Alçak sıcağında dursun bir gün.

Yükünü ardına alır gidersin,
Sırat köprüsünden belki düşersin,
Dünyasında acı acı esersin,
Aldanma nefsine düşersin bir gün.

Derviş Zekim hamlar ile konuşma,
Hasların yanından sen ayrı düşme,
Seyyid sulb olmayınca dünyadan göçme,
Amel defterleri okunur bir gün.

YORULMUŞ

Derviş Zeki, bu beytinde insanların kötü emellere kapılıp kalplerinin karanlığını görüp, dillerinin iyi kelimeye dönmediğini, cahilleri aldatıp helâl kazanç sağlamayıp ve bütün kirli işler peşinde koştuklarını, helâli haramı ayırd etmeyip doğruyu seçip eğriden geri dönmediklerini, ilim meclislerinden kaçıp hakikati görmeyip kendilerini cehalet âlemine teslim ettiklerinden, inançtan yoksul kalanlara karşı içinden gelen beyti şöyle söylemiş:

İnsan kalbi pâre olup dağılmış,
Bedbaht olanlardan dünya yorulmuş,
Bal akan çeşmenin suyu kurumuş,
Hakikati gören kimse kalmamış.

Ne olacak böyle bizim hâlimiz,
Eyi sözü söylemiyor dilimiz,
Doğru iş yapmaya varmaz elimiz,
Kazancında bereketi kalmamış,

Cahil kalmış, ne dediğin bilmezler,
Nefs-i emmâreden geri dönmezler,
Kendini düzeltip pişmân olmazlar,
Böylelerin yol erkânı kalmamış.

Bilir bilmez etrafına toplanmış,
Hımar gibi çamurlara saplanmış,
Çuvalları sırtlarına yüklenmiş,
Kararmış yüzleri, nûru kalmamış.

Gönül kal'asına perde çektirmiş,
Acı soğan bahçesine diktirmiş,
Zakkum ağacından kasır yaptırmış,
İçinde duracak yeri kalmamış.

Derviş Zekim bildiğini yazıyor,
Böyle olanlara lânet yağıyor,
Aklı fikri kirli kemik yalıyor,
Tarîkat evinde yeri kalmamış.

Derviş Zeki, bu beytinde; her şeyin insanda mevcut olduğunu, muhabbetin açılmış türlü çiçeğe benzediğini, Hak kelâmını dinleyenlerin yeşillenmiş bağ gibi olduğunu ve içindeki pınarın kurutulmamasını bu beyti ile şöyle söylemiştir:

BAK DA GÖRSENE

Türâbında çimenleri yeşermiş,
Türlü çeşit çiçekleri açılmış,
Güzellikte birbirinden seçilmiş,
Cümlesi Âdemde, bak da görsene.

Ağaçlar büyümüş, serviye dönmüş,
Bağları yetişmiş, elmalar vermiş,
Hakk'ın emri ile sıraya girmiş,
Lokma edip yiyenleri görsene.

O yerlerin duvarını yıkmayın,
Tadın almayanı sakın sokmayın,
Tatlı olsun acısını dikmeyin,
Hak rızâsın bulanları görsene.

Kalbimden geliyor pınarın sesi,
Ezeli ervahtan silinmiş pası,
Olur olmazlara doğmaz güneşi,
O bâblara erenleri görsene.

Derviş Zekim bahçeleri sulamış,
Himmet almış, kelâmını söylemiş,
Yezid'in köküne lânet eylemiş,
Dil verip de söyleteni görsene.

ZİYARET ETTİK

Adires yazdılar, verdi elime,
Hızır'ı kattılar benim önüme,
Estik yeller gibi, vardık şarına,
Kurmuş meclisini, ziyaret ettik.

Verdim adiresi, baktı yüzüme,
Sürdü ellerini iki gözüme,
Kış ayında seyreyledik yazını,
Kavuştuk zâtını ziyaret ettik.

Yumduk gözümüzü, vardık oraya,
Davet etti, oturttular sıraya,
Kırk gün kaldık, destur verdi geriye,
Şahların şâhını ziyaret ettik.

Yolumuz üstünde çiçekler bitmiş,
Evliya erenler seyrâna çıkmış,
Hakk'ın emri ile desturu almış,
O koca Hünkârı ziyaret ettik.

Nereye vardımsa nazar eyledim,
Ziyaret edene gevher söyledim,
Kalp sarayın incilerle süsledim,
Pîr-i Bahaddin'i ziyaret ettik.

karanlık iklime soktular bizi,
Verdiler oradan hayatın tası,
Giydirdiler altın gümüş kumaşı,
Kırklar meclisini ziyaret ettik.

Derviş Zekim kalbi kalbe ularsın,
Gümanlıyı sahrâlara salarsın,
Kabrinde herkese mataf satarsın,
Biz de çok evliya ziyaret ettik.

SEVDİĞİM

Çok uzak yollardan size gelmişim,
Şen olsun haneniz, mihmân olmuşum,
Sofrasından âb-ı kevser almışım,
Kısmetiniz vâfir olsun sevdiğim.

Hakk'ın melekleri hizmetin yapsın,
Toplansın kısmetler, sizlere aksın,
Câbir Ensâr gelsin, ışığın yaksın,
Kalbiniz nûr ile dolsun sevdiğim.

Sene doksan sekiz, yozu seçilsin,
Kurulsun kıl köprü, ordan geçilsin,
At, eşek olursa boynu kesilsin,
Başına yuları takma sevdiğim.

Sonun harâb olur, yıkılır kalan,
Sırtına vururlar kurtlanmış palan,
Bütün kazancını ederler talan,
Hep bunlar başına gelir sevdiğim.

Hileli sözlerin insan aldatır,
Bir gün seni karanlıkta bırakır,
Şimdiki günlerin sonra aratır,
kazdığın çukura düşme sevdiğim.

Derviş Zekim, kelâm söyle sakınma,
Hatırını say da fazla dokunma,
Böylelerin meclisinde bulunma,
Dilin hançer gibi vurma sevdiğim.

YAĞMUR

Yol müjde getirir, haberin olsun,
Bu arzın üstüne yağacak yağmur,
Gökler gürülüyor, şimşek çakıyor,
Yeşiller üstüne yağacak yağmur,

Her taraftan gelir dere oluşur,
Çağlar gider deryâlarda buluşur.
Ağaçlara hayat verir, gelişir,
Baharda gülleri açtırır yağmur.

Nisan yağmurunun lezzeti başka,
Bütün bitkileri getirir aşka,
Çayır çimen yapar ağaçta, taşta,
Çiğdem, menekşe bitirir yağmur.

Mikail bulutlar sürüyor her gün,
Senin de üstne inecek bir gün,
Şemsiye açaman düşün o günün,
Kabirde suyunu verecek yağmur.

Kuru otlar yeşillenir, canlanır,
Ağaç dalı yapraklanır sallanır,
Her çiçekten arı balını alır,
Bütün dertlilere devâdır yağmur.

Bülbüller, kumrular ötmeye başlar,
Derviş Zekim söyler, kalpleri süsler,
Yüksek yaylalara çıkarlar gençler,
Cümle mahlûkata gıdadır yağmur.

VARDIR ÖNÜNDE

Telâş edip zor eyleme canına,
Nice aylar, yıllar vardır önünde,
Sakın sen kendini boşuna yorma,
Daha uzun giden yol var önünde.

Giderkene eğri yerden gitmişsen,
Temiz kalbe karaları katmışsan,
Bilmediğin şeye dil uzatmışsan,
Cehennem ateşi, kor var önünde.

Bülbül gibi ötüp karga olmuşsan,
Hile ile meclisine girmişsen,
Kötüler sözüne eğer uymuşsan,
Şeytan tamusunda yer var önünde.

Kendini düzeltip hizmet görmüşsen,
Bağlanıp mürşide kayıt vermişsen,
Kelâmın dinleyip feyiz almışsan,
Muhammed Mustafa nûr var önünde.

Hizmet edip rızâların almışsan,
Yollarında çile çekip ölmüşsen,
Dâra durup huzûrunda kalmışsan,
Ali gibi arslan, er var önünde.

Derviş Zekim kervanını çekiyor,
Verdiklerin alıp alıp içiyor,
Şu fânî dünyada böyle coşuyor,
Hacı Bektaş gibi pîr var önünde.

OLUN GÖNÜL

Yüce dağ başında kar olup gezme,
Eser bâde yeli, sel olun gönül.
Eğer aşar isem yolumuz kesme,
Baharında açan gül olun gönül.

Harâmîler önümüze çıkmasın,
Tatlı şeyimize acı katmasın,
Doğru olan eğrilere sapmasın,
Bedenin içinde har olur gönül.

Erenlerden haberimiz alasın,
Bir velîye varıp elin veresin,
Hizmet edip eşiğinde kalasın,
Murâdın almadan dönme sen gönül.

Tenbihâtım tutan erer murâda,
Nefsi için çok görüyom hurafa,
Nafile boş yere gezer burada,
Artık dur demenin zamanı gönül.

Çiçek açıp türlü meyve veresin,
Yer ile göklerden ibret alasın,
Hızır'ı hanende mihmân kılasın,
Kötü mataf koyma şarına gönül.

Derviş Zekim senin sözün dinlensin,
Kötü huyun döksün, tevbe eylesin,
Peşrevciler cehennemi boylasın,
Böyleler yanında durma sen gönül.

YANANDAN BERİ

Bahr-i umman gibi sel oldum çoştum,
Nice rüzgâr oldum, tepeler aştım,
Aşkın deryasına daldım taşmadım,
Hak aşkına burda yanandan beri.

Ulular pîrlerin eteğin tuttum,
Yüz on dört sûreyi okudum, yuttum,
Ucu bulunmadık deryâya gittim,
Ölmeden evvelce ölenden beri.

Kör göz ile bakar idim bu yerde,
Kaldırdı gözümden şükrolsun perde,
Eğer kazandınsa orada harca,
Amel defterini açandan beri.

Bu dünya güzeldir, aşkı geçilmez,
Hakkın gevherine baha biçilmez,
Çoktur acı şeyi bilsen içilmez,
Muhabbet bağına uçandan beri.

Durma yolcu gibi hazırlık eyle,
Gönül perdesini açarsın böyle,
Kelâm söyler isen imandan söyle,
Rükûnu secdeni yapandan beri.

Derviş Zekim gürûh-Nâci evlâdı,
Cümle nebîleri ona söyledi,
Ehl-i beyitlerin medhin eyledi,
Onlardan okuyup yazandan beri.

ON İKİ İMAM

Bir şar gördüm üç pınarlı,
O da Allah deyu akar.
Muhammed, Ali'nin pendinden,
Fâıtıma gül olmuş kokar.

Hasan, Hüseyin'i gördüm,
Zeynel'e, Bâkır'a vardım,
Câfer, Mûsâ, Rızâ'ya niyaz verdim,
Topluca bülbüller öter.

Tagı, Naki bize yardım,
Derviş Zekim orda vardım,
Askerî, Mehdî'yi buldum,
Kalpte mihmân olmuş yatar.

ON İKİ İMAM

Semâvât arzına emir eyledi,
Sûre-i Nûr'unda bunu söyledi,
Âyetin içinde beyân eyledi,
Muhammed, Ali'inin nûrudur delîl.

Fâtıma Ana'nın yüzünde parlar,
Hasan, Hüseyin'in şarında yanar,
Zeynel'e, Bâkır'a ışığın tutar,
Câfer'in, Mûsâ'nın nûrudur delîl.

İmam Rızâ her dem yakardı bunu,
Muhammed Takıy'nın açılmış gülü,
O mecliste akar âşıkın seli,
Ali gül Naki'nin nûrudur delîl.

Derviş Zekim yıldız gbii parlıyor,
Hasan Askerî'ni kalpte saklıyor,
Pîr-i Bahaddin'in sözün haklıyor,
Muhammed Mehdî'nin nûrudur delîl.

ON İKİ İMAM

Arşı arar iken kandili buldum,
Beş esmânın nûrun içinde gördüm,
Kuş donunda birine adires sordum,
Haberin alınca şâd oldu gönlüm.

Muhammed Ali'nin sesin işittim,
Fâtıma Ana'ya niyâzım yaptım,
Verdi dersin ism-i a'zam öğrendim,
Hasan, Hüseyin'de var oldu gönlüm.

Kubbenin üstüne yazı yazdırmış,
Rızâ ile bülbül olduk şakıdım,
Hızır, İlyas duâsına mâşukum,
Muhammed Tagı'dan doludur gönlüm.

O âlemi yaşamayan ne bilir,
Ali gül Naki'den payımız gelir,
Hizmet edenler de nasîbin alır,
Hasan Askerî'den yeşerdi gönlüm.

Derviş Zekim uçtu, oraya vardı,
Âb-ı hayat içti, sırrına erdi,
Kalmadı müşkili, hemen halloldu,
Mehdî'nin işlerin başardı gönlüm.

ALİ'Yİ GÖRDÜM

Gökyüzünde mahlûklara karıştık,
Oturduk onlarla secdeye düştük,
Girdik kazanlara, kaynadık piştik,
Onların başında Ali'yi gördüm.

Yıldızlarla bile devir eyledik,
Kutuplarda dolaştık söyledik,
Arşdaki denizde yüzdük, eğlendik,
Gine yücelerde Ali'yi gördüm.

Melekler de mekânların beklerler,
Hûu çekerler, birbirini haklarlar,
Sorduk suâl ettik, sırrı saklarlar,
Yanlarına baktım, Ali'yi gördüm.

Derviş Zekim gonca gülün dânesi,
Ayırmışlar ona kendi hânesi,
Zümrüdü ankanın orda yuvası,
On sekiz bin âlemde Ali'yi gördüm.

ON İKİ İMAM ÂŞIĞI OLDUM

Sevdiğimin aşkı düştü yanıyom,
Allah, Muhammed'in âşığı oldum,
Seri başı meydanında verince,
Aliyyü'l-Murtazâ âşığı oldum.

Fâtıma'nın saçı direk olunca,
Ay güneş de likabına girince,
Hasan, Hüseyin de ondan gelince,
Zeynel'in, Bâkır'ın âşığı oldum.

İmam Câfer medreseyi kurunca,
Gizli sırlarını temâm görünce,
Mûsâ'nın soyları taksim olunca,
Rızâ'nın, Tagı'nın âşığı oldum.

Ali gül Naki'den aldım haberi,
Gördüm çilelerin, ettim sabırı,
Kur'ân'ın içinde bunların yeri,
Hasan Askerî'nin âşığı oldum.

Derviş Zekim, hızır uyardı seni,
Muhammed Mehdî de cihan serveri,
Karıştı onlara, açıldı gülü,
Hacı Bektaş Velî'nin âşığı oldum.

CANAN GÖR GEL

Yolcu gibi görme beni,
Seyrediyor cihan seni,
Aşk âteşi yaktı teni,
Canan gör gel, canan gör gel.

Benim aşkım seni görsün,
Erenler hep beni bulsun,
İkrar, erkân kalbin olsun,
Canan gör gel, canan gör gel.

Secde et, temennâ eyle,
Âhırde olursun böyle,
Ne düz ova, ne de yayla,
Canan gör gel, canan gör gel.

Menekşe, sünbülle otur,
Ziyaret eyle sen yatır,
Hak yolundan haber getir,
Canan gör gel, canan gör gel.

Sen söyle bizlere hikmet,
Almıştım Hızır'dan himmet,
Böyle ol ki giren cennet
Canan gör gel, canan gör gel.

Böyle ol ki gül açılsın,
Yozu sağlamdan seçilsin,
Sırat'tan âsân geçilsin,
Canan gör gel, canan gör gel.

Derviş Zekim kitâb ehli,
Âhırde çıkacak Mehdî,
Yerini bulacak ahdi,
Canan gör gel, canan gör gel.

ON İKİ İMAM

Ak deniz altında sırları dolu,
Bizi aldı giti, Muhammed, Ali,
Uğradığım yerler Fâtıma bağı,
Nasîb olsun meyvesinden alayım.

Çevresinden bin bir göze akıyor,
Hasan, Hüseyen de ordan bakıyor,
Zeynel, Bâkır dallarında şakıyor,
İsterseniz size alıp geleyim.

Öten bülbüllerin sesi geliyor,
Câfer'in âvâzı bağrım deliyor,
Mûsâ Kâzım, Rızâ murad veriyor,
Arz edersen adiresin vereyim.

Her tarafı gezdim, kapısı dörttür,
Muhammed Takıy'a ikrârım bektir,
Ali gül Naki'nin ihsânı çoktur,
Destur versin, ummânına dalayım.

Kırklar meclisine gözüm duş oldu,
Hasan Askerî de oraya geldi,
Allah Allah sadâsı arşa yükseldi,
Bundan sonra kasaveti neyleyim.

Derviş Zekim nice erle oturmuş,
Lokmasını Hızır Nebî yedirmiş,
Mehdî'nin kılıncın sırdan getirmiş,
Sırrı fâş etmeyin, size söyleyim.

GİRDİM ŞARINA

Seyir eyleyerek vardın yanına,
Açıldı kapılar girdim şarına,
Alış-veriş ettik Hak pazarında,
Halayıklar orda ne güzel yürür.

Her vardığım yerde kumaşı çoktur,
Dili Ledün söyler, kalpleri paktır,
Ne alırsan orda, pazarlık yoktur,
Enbiyâ, evliyâ orada durur.

Baktım yüzlerine nûrlar akıyor,
Hûrîler orada hizmet ediyor,
Misk ü anber gibi hepsi kokuyor,
Çeken kervanını mataf alıyor.

Yedi gün orada müsafir kaldık,
Mânâ âlemine o zaman erdik,
Sultan Ali'mizden payımız aldık,
On sekiz bin âlem onu biliyor.

Teslim etti sancağını elime,
Gönderdiler bizi Urum iline,
Karıştık orada coşkun seline,
Âb-ı hayat çeşmesinden geliyor.

Derviş Zekim su üstünde köprüyüm,
Yıllar yılı yollarını bekliyom,
Görev verdi kalb evini yokluyom,
Gelen durmaz bu yerlerden göçüyor.

DİL O'DUR

Gül dalında öten bülbül âvâzı,
Baharında esen yellerin sesi,
Muhabbet evinde çalınan sazı,
Aşkım odur, meşkim odur, dil odur.

Ayvanın kokusu elma güzeli,
Sevgisi var kalb evimde ezelî,
Coştu gönül âb-ı hayat içeli,
Sevdam odur, arzum odur, sel odur.

Yüksekte görünen beyaz karların,
Yeşil duran, şifa veren çamların,
Havası güzeldir bizim yaylanın,
Çiğdem odur, çimen odur, gül odur.

Çeşmeler sesinden ömürler uzar,
Baksan her tarafta hûriler gezer,
Evliyâsı çoktur, hak etmiş nazar,
Gürûh odur, nâci odur, yol odur.

Biz de o yerlerde gezdik, oturduk,
Çok sefasın sürdük, lokmasın yedik,
Hastası çok geldi, nefes eyledik,
Kuran odur, şifa odur, nûr odur.

Kirli kalpli olanlara bakmayın,
Tenbihâtım size gönül yıkmayın,
Doğru olun, eğrilere sapmayın,
Cennet odur, firdevs odur, sır odur.

Derviş Zekim sevenlerin biliyor,
Sevmeyeni Hak defterden siliyor,
Cümle âlem ziyarete geliyor,
Ledun odur, gevher odur, kul odur.

ŞÜKROLSUN BURDA

Hak emretti bize yazı yazdırdı,
On iki'nin makamını gezdirdi,
Muhammed, Ali'nin nûrun süzdürdü,
Yüzdük deryâsında şükrolsun burda.

Gezdim âlemlerin Hasan'a vardım,
Arşta Hüseyin'in kanını gördüm,
Zeynel'in adiresin oradan aldım,
Bâkır'ın kaynamış suyu var burda.

Câfer'i zındarda aradım buldum,
Mûsâ-i Kâzım'a haberin verdim,
Ağladım gözümün yaşını sildim,
Rızâ ile zehri içmiştim burda.

Muhammed Tagı da kefenim biçti,
Ali gül Naki de sır oldu göçtü,
Derviş Zekim bunların derdine düştü,
Askerî, Mehdî'yi bulmuştum burda.

DOLDURDU GİTTİ

Aldım dolusunu Şâh'ın elinden,
Baharında yağan rahmet selinden,
Sonu bulunmayan umman gölünden,
Ölçek eksik idi doldurdu gitti.

Geldim bu hanına dolandım gittim,
Çok verdi matafı, aldım da sattım,
Çobanlık yaptırdı, sürüsün güttüm,
Akan enginlere su etti gitti.

Gökyüzünde turna izi sürdürdü,
Müşkil işlerini bize gördürdü,
On sekiz bin âlemini gezdirdi,
Uzun yollarında çöl etti gitti.

Derviş Zekim yolun uğradı nûra,
Allah için çalış, geçersin kâra,
Oku Ledün ilmin, mürşidin ara,
Gönderdi Hazır'ı, bal etti gitti.

Derviş Zeki, herhangi tarafa bakarsanız ve Allâhü Te'âlâ'nın vechini görürsünüz ve Kur'ân'da beyân ettiğini ve ilminin sonu olmadığını, dünya su iken beş esmânın rûnunun var olup dünya toprak halini aldığında, dört ferişţah görevlendirilmiş, altı kavim gelip geçmiş, yedincide Âdem aleyhisselâm yaratılıp can bulduğunda beş esmânın nûrunu Âdem aleyhisselâm'ın alnına tecellî edip Hak Ta'âlâ Hazretleri bildirip, sakın bunları unutma, iyi taşı yâ Âdem. Bir gün bunlara muhtâc olacaksın, deyip cennetten çıkardı. Üç yüz yıl Hz. Havva'dan ayrı kaldı, çok ağladı. Muharremin onuncu günü arşa baktı, Lâilâhe illallah, Muhammedün Resûlullah yazılı gördü. Ol zaman, yârabbi, bu ismin hakkı için beni affet, dedi. Allah affeyledi. Derviş Zeki, şu beyti ile şöyle söylemiş:

AYRILMAZ

Dört cepheye baktım, vechini gördüm,
Yüz on dört sûrede böylece buldum,
Açtım kalb gözümü, ilmini aldım,
Aşkımın selleri akar ayrılmaz.

Bu dünya su iken, kimse yok iken,
Arşdaki kandilde nûrunu bildim,
Cebrâil toprağı alıp saçınca,
Cemâlde parlayan nûru ayrılmaz.

Levh-i mahfûz'unu çıkıp görünce,
Azrâil de görevini alınca,
Doksan bin kelâma kalem çalınca,
Bâhi bismillah'dan dili ayrılmaz.

İsrâil de Sûr'a memur olunca,
Ümmü'l-kitâbından haber alınca,
Mikail de rahmetini sürünce,
Tarîk-ı müstakîm yolu ayrılmaz.

Cümle meleklere görev verildi,
Âdemin gelmesi karar kılındı,
İblis mel'ûn dergâhından silindi,
Secde yapanların göçü ayrılmaz.

Derviş Zekim doğru çalış oturma,
Fâtihasız kula lokma yedirme,
Besmele çekmezse yanında durma,
Emânetler birbirinden ayrılmaz.

YUĞURUR SENİ

Oruç aylarına hürmet etmeyen,
Sokarlar çamura yuğurur seni,
Niyet edip tertip ile tutmayan,
Cehennem ödunda eritir seni.

Bakara Sûresi beyân eyliyor,
Hak emretmiş bunu size söylüyor,
Rızâsı için tutan cennet boyluyor,
Verir mükâfatın güldürür seni.

Sayfa yüz seksen iki bulun okuyun,
Ahretinde bülbül olun şakıyın,
Hûrilerle ipek kumaş dokuyun,
Pırıl pırıl süsler geydirir seni.

Ol zaman ağlaman güler yüzlerin,
Meleklerle sohbet eder gözlerin,
Kışın bahar olur gelir yazların,
Bahçesi bağında gezdirir seni.

Cahil insanlara eğer uyarsan,
Ak yüzünü kara ile boyarsın,
Azığına zehir zıkkım koyarsın,
İki ayaklı şeytan azdırır seni.

Bağlar yollarını zencire vurur,
Hak yolundan sonra seni azdırır,
Taşlı yerden mezarını kazdırır,
Kabire varınca döverler seni.

Derviş Zekim isbat eder sözünü,
Tutarsanız aydın olur özünüz,
İnşâallah kara olmaz yüzünüz,
Hakikat bâbına erdirir sizi.

DOLDUR SEVDİĞİM

Eğer âşık isen sözümü dinle,
Destini nûrundan doldur sevdiğim,
Bütün mânâlara ermek istersen,
Kur'ãn mürşidindir, tut sen sevdiğim.

Oturduğun yeri eyice tanı,
Cahilin yanında gören sitemi,
Bulaman içinde aşk ateşini,
Balsız petek olun orda sevdiğim.

Dinle sözüm sana bahşiş verilsin,
Her nereye varsan işin görülsün,
Hızır Nebî meclisinde bulunsun,
Dili güller başına dolsun sevdiğim.

Açılsın çiçekler meyvesi yensin,
Elin değil, kalbin sazını çalsın,
Seni arayanlar irfanda bulsun,
Nazar-ı Hak ile gelsen sevdiğim.

Mâşukuna ulaş gizlice görüş,
Sırr-ı sırrullâha onunla eriş,
Muhammed, Ali'nin yolunda buluş,
Murâdın alırsın orda sevdiğim,

Derviş Zekim, On iki'den kayıtlı,
Gâib erenleri Ledun okuttu,
Açtı hazinesin size dağıttı,
Otursan yanında alsan sevdiğim.

ALDIM DA GELDİM

Düştü yolum Kerbelâ'nın çölüne,
Gözüm düştü bacıların halini,
Çok aradım koca Fırat nehrini,
Doldurdum gözyaşım aldım da geldim.

Ehl-i beyt orada cenge başlamış,
Cinniler gelmişler, izin estemiş,
Daha Yezid bundan ibret almamış,
O yerin tarihin yazdım da geldim.

Yanına uğradım gördüm kanını,
Gülsüm Zeyneb siliyordu yaşını,
Teker teker yüklemişler göçünü,
Şükür hizmetini gördüm de geldim.

Celâl Abbas nârasını işittim,
Çektim kılıcımı, yanına gittim,
Karıştım orduya savaşlar yaptım,
İmamlar Şâhı'nı buldum da geldim.

Bir kuş gördüm, yeşil kanatla uçar,
Şehidler orada şerbeti içer,
Şehriban Ana'ymış, cennete göçer,
Onun ahvâlini bildim de geldim.

Çölün ortasına hayme kurulmuş,
Evvelden macera kabûl edilmiş,
Gördüm melekler yanına gelmiş,
Yezid'in damarın dürdüm de geldim.

Derviş Zekim böyle verir haberi,
Gördüm Şimir çekmiş idi hançeri,
Vermedi izini vuram teberi,
Şah Hüseyin'in sabrını gördüm de geldim.

HARAM MI DEDİN?

Uyanmadan gezer isen dünyada,
Aşkın bâdesine haram mı dedin?
Kör sofular buna bühtân eylemiş,
Muhabbete karşı haram mı dedin?

Kör gözünle bakar isen oraya,
Giremezsin hiç bir zaman sıraya,
Zaten işin gücün her dem hurafa,
Kapanmış kalbinle haram mı dedin?

Yedi elekten geçenlerin işidir,
Hayatından içen Hızır Nebî'dir,
Cennet ırmağının sâkî başıdır,
Âb-ı kevserine haram mı dedin?

Hac Mekke ararsan kendini yokla,
Hakk'ın emânetin kalbinde sakla,
Kötü huylu olma, bedenin hakla,
İnsan yapısına kötü mü dedin?

Şecereni yazdır, isbât et kendin,
Elbette tükendi içinde fendin,
Sen seni görmedin bir şey mi sandın,
Kaybet yalanınla bilmem ne dedin?

Çarşı pazar gezsen bakarsın kötü,
Ne bilgin var ise yanıma getü,
Gezdirme nisanı yanında otu,
Siyahlar altında şeytanın nedir?

Dizmiş kötü sözler hile ediyor,
Bilmez Ehl-i beyt'i, zakkum satıyor,
Derviş Zekim böylelere atıyor,
Bu dünya yüzünde varım mı dedin?

ZİYARETİM EYLİYOR

Gönlümün ipini attığım zaman,
hindistan iline düştüğüm gördüm.
Çarşı sokakları gezdim dolandım,
Alevî adında bir zâtı buldum.

Yüzüne baktım ki nûru parlıyor,
Cümle gidip ziyaretin eyliyor,
Dili Ledün, Ehl-i beyt'i söylüyor,
Yeşermiş bahçesi, gülünü derdim.

Mûsâ-i kâzım'ın soyundan imiş,
Hak yaratmış ona nazar eylemiş,
On iki'nin nasihatin söylemiş,
İndim eteğine niyâz eyledim.

Çok sevindim gördüğüme şâd oldum.
İzin verdi bize geriye döndüm,
Şükrolsun ondan da nasîbim aldım.
Serilmiş sofralar lokmasın yedim.

İşaret eyledi yolumuz açtı,
Derviş Zekim deryâ denizler geçti,
Çok geçmeden Kerbelâ'ya ulaştı,
Şah Hüseyin'e selâmını söyledim.

ORANIN SUYU

Derviş Zeki, ma'nen gezdiği Hindistan ilini uğradığı beldeleri ve orada Ehl-i beyit'ten Alevî adında bir zâtın rûhâniyyetiyle görüşüp muhabbet ettiğini ve kendisine geri dönmesini söyleyen Alevî Hazretleri Kerbelâ'ya uğrayıp ceddi Hazret-i Hüseyin'e selâmımı söyle, diye tenbih eder. derviş Zeki uyandığında selâmını ulaştırdığını ve gezdiği yerleri şöyle dile getirir:

Girdab Boğazı'ndan dalgaya düştüm,
Gemiler çekerken Ali'yi gördüm,
Ol zaman kendine Nebî'yi sordum,
Akar çağlar gider oranın suyu.

Çok bedestan gezdim, yükümü tuttum,
Kötüyü bıraktım, iyiyi sattım,
Soldaki ameli geriye attım,
Akar çağlar gider oranın suyu.

Hasan'la Hüseyin orda seyreder,
Bezirgânın çeken oraya gider,
Ehl-i sır olanlar duâsın eder,
Akar çağlar gider oranın suyu.

Bütün deryâları ordan akıyor,
Toplanmış melekler, zikrin ediyor,
Zülfikar'ın orda nûru parlıyor,
Akar çağlar gider oranın suyu.

Seçilmişler biraraya gelmişler,
Kırklar meclisini orda kurmuşlar,
Niyâz ehli paslarını silmişler,
Akar çağlar gider oranın suyu.

Derviş Zekim sana kaftan biçildi,
Gülbengler çekildi, şerbet içildi,
Yetmiş üçten yetmiş iki seçildi,
Akar çağlar gider oranın suyu.

CANLARIM

Besmelesiz lokma haramdır sana,
Her sözünde başla Allah adıyla.
Sakın uyumayın seher vaktinde,
Dileğiniz kabûl olur canlarım.

Kur'ân'ın içinde bildirir bunu,
Zaten yapanların hayırdır sonu,
Âsân eder sana bu köhne hanı,
Şakıyan bülbüle benzer canlarım.

Kötü huylulara kapılma sakın,
Gideceğin yolun menzili yakın,
Ta'dâd listesinde eyiyle okun,
Azığın çantana doldur canlarım.

Otur enginlerde, yükseğe çıkma,
Helâlin yanında harama bakma,
Yapılmış yuvayı sakın sen yıkma,
Kabrin saray olur yatan canlarım.

Bu dünyanın lezzetini aldın mı?
Geldin geçtin, vefâsını gördün mü?
Muhabbetten başka bir şey buldun mu?
Gece gündüz secdeni yapın canlarım.

Kimseyi incitme, güleç tut yüzün,
Pâk eyle kalbini, çürütme özün,
Ağzını kalayla, doğru de sözün,
Şâhidin kendinde orda canlarım.

Derviş Zekim bu âlemde erisin,
Sürünüz toplansın, orda yürüsün,
Sancağın altında onu bulursun,
Ak yüz ile yanına gelin canlarım.

GÜLLERİ

Yine gönül uçtu sıladan yana,
Açıldı mı bağlarında gülleri,
Geldi bahar çayır çimen bürüdü,
Eridi mi yaylasında karları.

Dereler iniler, hoş gelir bana,
Gine vasfı hâlin söyleyim sana,
Meleşir kuzular, ararlar ana.
Açılsaydı gürgenliğin yolları.

Yaylasında türlü çiçekler kokar,
Kasaba halkı da oraya bakar,
Çağlar çeşmeleri, bir yana akar,
Bürünmüş yeşile ağaç dalları.

Adû çıktı bir yerinin adamı,
Çok bulunur yanlarında madamı,
Aslı maymun, insanlardan öte mi,
Bir gün lâl olacak zaten dilleri.

Yüzlerinin nûru çekilmiş gitmiş,
Aslı belli oldu, kendisi bitmiş,
Domuz gibi kaya dibinde yatmış,
Ezeli ervahdan kötü halleri.

İnsanı görünce yanından kaçar,
Derviş Zekim böyleye lânetler yapar,
Biraz karnı doysa yolundan sapar,
Bir şeye yaramaz zaten salları.

GÖRDÜN MÜ

Yüksek tepeleri düz oldu bize,
Nasıl gittik aştığımız gördün mü?
Serçeşmeler çağlayarak giderken,
Alıp ordan içtiğimiz gördün mü?

Bahçıvanlar güllerini dikmişler,
Çayır çimen menekşeler ekmişler,
Cihet Köyü gürgenliğe çıkmışlar,
Biz de aranızda vardık, gördün mü?

Temmuzun on biri açıldı yolum,
Coştu gönül durmaz akıyor selim,
Erler, evliyalar önüme gelin,
Hızır ile yoldaş idim, gördün mü?

Uzun yollarını yel gibi geçtim,
Çok geçmeden Hazret'ime ulaştım,
Âbu hayatını elinden içtim,
Şarhoş idim, ayıktırdı, gördün mü?

Derviş Zekim böyle açtı kitabı,
Hakk'ın emri ile geçtik girdabı,
Bolunun dağında yedik lokmayı,
O sofrada kimler vardı, gördün mü?

GEÇTİM

Aşkın bâdesini içenden beni,
Suyu suya köprü kurdum da geçtim.
Şu kalbim evin püryan edince,
Yedi deryasını yüzdüm de geçtim.

Hakk'ın emri yetişip de gelince,
Laden bizi kör göz ile görünce,
Beni alıp kabirime koyunca,
Sırat köprüsünü uçtum da geçtim.

Gönül kırıp ham sözünü söyleme,
Zehir koyup çantanızda eğleme,
Uzak durun kovla gıybet eyleme,
Doğuştan bunları aştım da geçtim.

Çevirme pendini eğri yoluna,
Karışma kimsenin sağı soluna,
Allah yardım eder böyle kuluna,
Kanatsız yanından uçtum da geçtim.

İnsanoğlu hayır ile şerrini,
Almış karnı cehennemin nârını,
Bu dünyada zarar ile kârını,
Bunların diplomasın yırttım da geçtim.

Derviş Zekim artık yüzün parlıyor,
Ahir geldi dünyasını satıyor,
Âdem oğlu bundan ibret almıyor,
Böyle olanlardan bıktım da geçtim.

GÖR DE GEL BANA

Şemsi doğup yeryüzünü ısıtan,
Muhammed Habîb'i gör de gel bana.
Kameri parlayıp hayat verince,
Şâh-ı merdân Ali'yi gör de gel bana.

Kutublar önünden gelip geçerken,
Yıldızları gökyüzünde gezerken,
Cennetinde âbu kevser süzerken,
Fâtıma Ana'yı gör de gel bana.

Yedi arşı gezerkene uyandım,
Hak emretti nûrlarına boyandım,
Yazdı beratımı elime aldım,
Hasan, Hüseyin'i gör de gel bana.

Çok dolandım imamların yolunda,
Attı bizi, yüzdük aşkın selinde,
Bülbül etti, öttük gülün dalında,
Zeynel'i, Bâkır'ı gör de gel bana.

Câfer'den dersimi aldım okudum,
Mûsâ, Rızâ bağlarında şakıdım,
Tâ Âdem'den evvel sırda var idim,
Tagı, Naki'yi gör de gel bana.

Derviş Zekim ezelinden karıştın,
Gezip yeryüzünde arşa ulaştın,
Kerbelâ'da bunlara sakalık yaptım,
Askerî, Mehdî'yi gör de gel bana.

SEVİNDİM

Yetmiş iki perdesine varınca,
On iki'nin adiresin sorunca,
Toplu halde cümlesini bulunca,
Muhammed, Ali'yi gördüm sevindim.

Kervanına girdim, açıldı gülüm,
Fâtımatü'z-zehrâ, goncam, sünbüyüm,
Hasan, Hüseyin de mihraçta balım,
Zeynel'e, Bâkır'a erdim sevindim.

Rahmet deryâsından yıkandım çıktım,
Câfer'in, Mûsâ'nın selinde aktım,
Yezid'in başına mıhları çaktım,
Rızâ'nın sofrasın serdim sevindim.

Bülbül oldum öttüm Tagı bağında,
Bin bir melek Ali Naki yanında,
Mahrum etmez bizi mahşer yerinde,
Askerî'ynen cenge vardım sevindim.

Derviş Zekim meydan senin cennetin,
Durmadan artıyor kalpde firkatın,
Gece gündüz Hızır senin yoldaşın,
Mehdî ile mağaraya girdim sevindim.

O GÜN

Irmak oldum, çok yerleri dolandım,
Verdi aşkı, kumlarında elendim,
Kılıç oldum, çarka girdim, bilendim,
Gine gönlüm kâmlı olmadı o gün.

Eğri tuttum boynum, koklandım geçtim,
Sabır ummânının gölüne düştüm.
Açtı kapıları, havada uçtum,
Seyrimde selâmet gösterdi o gün.

Gönderdi Hızır'ı kılavuz etti,
Ol zaman cismimde çiçekler bitti,
Bindirdi atına yel gibi gitti,
Güruhlar gönderdi, şât oldum o gün.

Beş yüz yıllık yolu kuşlukta kestik,
Verdi lokmasını, aldık da içtik,
Çok geldik buraya, döndük de göçtük,
Sırat köprüsünü görmüştük o gün.

Akan serçeşmenin gölünü buldum,
Virâne kalplerin pasını sildim,
Kalaylı tabakta lokmalar verdim,
Hizmeti görünce şâd oldum o gün.

Derviş Zekim açtı gönlün bakıyor,
Karanlık yerlerde ışık yakıyor,
Çaresiz dertlere duâ okuyor,
Doldurdu sırrını, sevindim o gün.

DOĞRU

Çok çeşmeler gördüm, çağlayıp akmış,
Dolanıp da gitmez çöllere doğru,
Çok âşıklar gördüm yanmaz çırâğı,
Dumanı gitmiyor dağlara doğru.

Karışmış yeşile, açmamış gülü,
Kesilmiş içinden aşkının seli,
Kırılmış sırtında sazının teli,
Yeşil ördek gibi göllere doğru.

Buğday ekmiş tarlasında bitmemiş,
İkrar vermiş o sözünü gütmemiş,
Bu dünyada eyi mataf satmamış,
Yükünü yüklenmiş Sırat'a doğru.

Bilmezler kendini atıp tutuyor,
Yılan, akrep zehir zıkkım yutuyor,
Yükü katran, şeker diye satıyor,
Kötü yolda yürür, eğriye doğru.

Derviş Zekim senesini bekliyor,
Ledun yüklü kervanını çekiyor,
Coşkun seller gibi engin akıyor,
Tarîk-i müstakîm yoluna doğru.

DERVİŞ ZEKİM'DEN İBRET VERİCİ SÖZLER

- Kendi nefsini bilmeyen, başkasına tarif edemez.
- Kendi yapmadığını karşısındakine tavsiye etmesi mekruhtur.
- Helâlinde haram görenin kalbi arızalıdır.
- Köprü yıkan insan, Sırat'ı geçemez.
- Nefsi için dinini istismar eden kâfirdir.
- Kandırmak için yalan söyleyenin Allah yüzünün nûrunu alır.
- Kulu hor gören insan değildir.
- Ehl-i Beyt'i zikr et, kalbin nûrlansın.
- Nefsini öldürmeyende tagva olmaz.
- Mağrur yürüyen insandan türab incinir.
- Başkasını hor gören maymuna benzer.
- Kaybetçi insan kabirde rahat olmaz.
- Yalancı şahidin ameli noksandır.
- Emaneti harcayanın sevabından alırlar.
- Görmediğini söyleyen sağır, kör, dilsizdir.
- Sırrı saklayan sabıra kavuşur.
- Gönül kuşunu uçurma, necasete konar.
- Doğru yolda yürü, çukura düşme.
- Körün gözünü açma, seni taşlatır.
- Dilsizi konuşturma, fesat çıkarır.
- Bilmediğini söyleme, dilinden asarlar.
- Yumağını sağlam sar, dolaşırsa çözemezsin.
- Kendini övenin yanında durma.
- Geçmişten ibret al, el sözü söyleme.
- Urganını sık çekmezsen araban devrilir.
- Huzursuz hanede bereket olmaz.
- Doğru iş yapanın kısmeti ayağına gelir.
- Eğri olan menzile erişemez.
- İnsanı çekiştiren toplumda sevilmez.
- Mağrur yürüyen makbul değildir.

- Gönülün vasfını bilmeyen ağmâdır.
- Boşboğazlık yapma, düşmanın çoğalır.
- İçi kara olanın dışı temiz olmaz.
- Doğru söylemeyen şeytanın askeridir.
- Genç ağaç kesen gölge bulamaz.
- Doğru iş yapmayan refaha eremez.
- Evliyayı çok sev, Allah'tan iste.
- Gece uyku uyuma, menzile ulaş.
- Gününü boş geçirme, selavat ver.
- Kalbini nûrlu istersen şükr et.
- Zikrini gizli yap, dilinle incitme.
- Seni sana sormasın, başkasından öğrensin.
- Soru soran aradığını bulur.
- Fehmeden kişi akıl aramaz.
- Gönül kırmayan yükselir.
- Verdiğini unut, cennete gir.
- Verdiğini paylaş, malın çoğalsın.
- Aynaya bakıp süslenme, aynayı kendinde gör.
- Hak için secda yapanın yüzü nurlanır.
- Ölümü aklında tut, günahtan kaçın.
- Kur'ân'ı çok oku, tefekkür et.
- Besmeleyi çok çek, yoluna yürü.
- Kendini yüksek görme, sudan ibret al.
- Sel olup coşkun akma, hızın kesilir.
- Yel olup hasar yapma, toprak gibi ol.
- Hırçın yüzlü olma, gül gibi aç.
- Sakın pende taş atma, unun üğünmez.
- Gönül bahçesini yıkan yoksul kalır.
- Sabah erken kalkanda korku olmaz.
- Mahlukata iyi davran, cesaretin artsın.
- Güler yüzlü ol, karanlıktan kurtul.
- Kalple tasdik etmeyen dil, zehirlidir.